

Giới thiệu Ngợi Ca Người Giữ Tủ

Truyện Ngợi Ca Người Giữ Tủ của tác giả Phương Diệp Tâm là một trong những câu chuyện ngôn tình hiện đại hay. Dưới ngòi viết của mình tác giả đã vẽ lên một bức tranh nhiều màu sắc và hứa hẹn sẽ là những điều mới mẻ, thú vị nhất, chắc chắn sẽ để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng bạn đọc.

Trước khi mất, mẹ cô có nhắn nhủ: Cái tủ Gỗ sưa kia chính là của hồi môn cho cô khi cô trưởng thành. Vất vả tìm được người tốt khi còn bé giao hẹn với cô, giúp cô "bảo quản" cái tủ. Cô vui vẻ đồng ý lời cầu hôn của bạn trai, chuẩn bị làm cô dâu. Nào ngờ, cả gia sản của người tốt đã bị kẻ dưới chiếm đoạt. Tủ của cô bị bán đến cửa hàng nội thất cũ Paul Pador.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Trước khi mất, mẹ cô có nhắn nhủ: Cái tủ Gỗ sưa kia chính là của hồi môn cho cô khi cô trưởng thành.

Vất vả tìm được người tốt khi còn bé giao hẹn với cô, giúp cô "bảo quản" cái tủ...

Cô vui vẻ đồng ý lời cầu hôn của bạn trai, chuẩn bị làm cô dâu...

Nào ngờ, cả gia sản của người tốt đã bị kẻ dưới chiếm đoạt...

Tủ của cô bị bán đến cửa hàng nội thất cũ Paul Pador.

Còn anh thì cũng suy bại đến nỗi làm công nhân giả rẻ trong cửa hàng.

Bị bà chủ mặc sức nô dịch chỉ vì muốn giữ được cái tủ Gỗ sưa.

Thế gian này có còn lý lẽ hay không, anh có tâm địa tốt, coi trọng lời hứa, ngu ngốc tuân theo tổ huấn - Hành vi buôn bán là hành động của quý ông.

Không thể cướp đoạt được! Cô không nghe nổi nữa.

Dứt khoát bỏ việc kiên quyết làm trợ lý của anh, tiền lương cho anh nợ.

Dạy anh làm sao để trình diễn một màn Tổng giám đốc thủ đoạn độc ác báo thù...

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mở đầu

Về Công ty thu mua nội thất Paul Pador...

Cách quốc lộ bang Virginia không xa có một rừng tùng bách vừa đẹp vừa thơm, chính nơi đó có một nhân gian tiên cảnh được rừng cây rậm rạp bao quanh, bốn phía là những đại thụ che trời, khung cảnh không khác gì thế ngoại đào nguyên, chính là công ty thu mua nội thất Paul Pador thường mua đi bán lại nội thất cổ đã sử dụng.

Người sống ở Paul Pador không nhiều, một Chủ tịch bỏ nhà đi không phụ trách - Thiện Vân Dục, một cô gái Ba Tư ma mị, tự nhận là Chủ tịch đời thứ chín - Thiện Khả Vi, còn có một người nổi nghiệp chuẩn mực đời thứ mười gần tám tuổi lại thích đọc báo về những vụ án mạng - Thiện Ti, một Chủ tịch đại diện đời thứ tám sau khi về hưu thích xem tuồng, lúc thì tinh táo lúc thì lơ mơ - Thiện Hoài Quốc, cộng thêm một nhân viên vàng xem tiền như mạng - Patricia, cùng với một cô hầu ngọc có ba ngày thì hai ngày lạc đường, ngày đến rán trứng cũng làm không tốt - Sophie.

Khụ, người ở Paul Pador thật sự không nhiều, chẳng qua có hơi kỳ lạ.

Giống như mọi ngày, buổi sáng ánh nắng rực rỡ tự chiếu rọi mình lên mặt đất, những hạt sương đọng trên ngọn cỏ phát ra ánh sáng long lanh, như những viên kim cương. Thiện Khả Vi thân là Chủ tịch đời thứ chín tạm thời như hóa thân của nữ thần Hy Lạp, cao ngạo đứng trên mảnh đất rộng lớn thuộc quyền Paul Pador thị sát nghiệp vụ, nét mặt nghiêm túc can đảm quan sát tất cả, đáng vẻ bề ngỗ thu hút vô số ánh mắt, còn cô chỉ để lộ một nụ cười nhạt thoáng qua.

Chuyện kể rằng, Công ty thu mua nội thất Paul Pador do một người Pháp tên là Federic Paul Pador di cư sang Mỹ sáng lập vào cuối thế kỷ mười tám, bởi vì người đó tự xưng là đời sau phu nhân hầu tước Paul Pador - người yêu của Quốc vương Louis đời thứ mười lăm nước Pháp, cho nên đã được đặt theo cái tên đó.

Cho tới nay đều chỉ mua bán chế tạo nội thất bằng gỗ, mấy đời sau vì kinh doanh không tốt, gián tiếp bán lại đến tay một gia tộc di dân họ Thiện đến từ Trung Quốc. Chuyển giao lại cũng đến tám, chín đời, phạm trù nghiệp vụ chế tạo nội thất bằng gỗ ban đầu phát triển đến nay thành nghiệp vụ buôn bán thu mua nội thất cô đã sử dụng. Và đề tưởng niệm gia tộc Paul Pador đã sáng lập ra, cái tên Paul Pador vẫn tiếp tục sử dụng đến giờ, mấy năm trước vì gia tộc có thêm thành viên người Nhật, thế là đổi thành công ty thu mua.

Kiến trúc công ty bên ngoài là một pháo đài kiểu Pháp nguy nga tráng lệ, phong theo cung điện Versailles, xây dựng to lớn rầm rộ, hao tốn vô vàn chi phí khởi công, cả tòa kiến trúc có ba trọng điểm: Cung điện chính, vườn hoa kiểu Pháp và các hành cung, trong điện thậm chí còn có nhà thờ riêng, nơi nào cũng có phong cách Baroque tráng lệ, vô số lối đi ở vườn hoa kiểu Pháp, rừng cây, hồ nước, suối phun, bức tượng, bồn hoa, hàng rào che chắn bày ra không bỏ sót, sắp xếp phức tạp mà hài hòa, giống như một bàn cờ đã tính toán trước.

Bước vào từ bên phải sẽ trông thấy bể suối phun, từng tảng đá cẩm thạch hình tròn xếp lên nhau như chiếc bánh ngọt, ở nơi cao nhất là bức tượng Nữ thần Mặt Trăng. Đi tiếp về sau có một con kênh cho tàu bè vận chuyển nội thất thu mua đến đây, bỏ đi những khu tư nhân của nhà họ Thiện, một không gian mấy trăm hecta đều dùng để trưng bày những nội thất cổ mà người nhà họ Thiện thu mua từ khắp nơi trên thế giới.

Đi vào Công ty thu mua nội thất Paul Pador, không ai dùng hai chân để thách thức nơi này, bởi vì nơi chân đi qua còn chưa hết một phần mười khu trưng bày bên trong, một hai ngày sẽ thấy những chiếc xe đặc biệt chạy băng băng như con thoi ở Công ty thu mua nội thất Paul Pador, cảnh tượng xa hoa như thế cũng cho thấy bối cảnh của người chủ phi phàm, cũng khó trách Công ty thu mua nội thất Paul Pador trở thành công ty hàng đầu trong ngành.

Thiện Khả Vi với phong thái tuổi trẻ nắm giữ vị trí đầu lĩnh của thu mua nội thất, vẻ xinh đẹp đó làm rất nhiều người tới đây kiếm báu vật đều âm thầm mẩn mộ, là ai? Rốt cuộc là ai? Người đàn ông nào sẽ may mắn có được đồng thời gia sản giàu hơn một nước cùng với người phụ nữ đẹp như thiên tiên này?

Thiện Khả Vi nhận hết ánh mắt dò xét của mọi người, môi nhướn lên, cứ việc suy đoán đi! Những người này vĩnh viễn sẽ không biết, cô đã có người đàn ông của mình, hơn nữa còn có con, một bé gái do cô và anh cùng tạo ra, trái tim này cả đời sẽ chỉ đi theo một người đàn ông tên Thang Trần Quyền, sẽ chỉ là anh...

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 1

Phòng khách quý Quản lý tài chính Bạch Kim tầng 18, cánh cửa gỗ hạc đào tượng trưng cho sự chuyên nghiệp, vững chắc được đẩy ra, một cặp vợ chồng già trên năm mươi tuổi đi nhau đi ra, trên khuôn mặt ghi lại những năm tháng cuộc đời treo một nụ cười, phía sau là một cô gái mặc quần áo đen, trên cổ quàng một chiếc khăn màu tím, ở ngực đeo bảng tên vàng dành riêng cho chuyên viên Quản lý tài chính cao cấp, trên khuôn mặt trái xoan trẻ tuổi là nụ cười nhiệt tình hiền hậu.

“Giáo sư Cao, ông yên tâm, kế hoạch Quản lý tài chính chỗ chúng tôi cung cấp nhất định phù hợp với yêu cầu đầu tiên của ông, chỉ cần hạ thấp rủi ro, đảm bảo tiền bạc được sử dụng linh hoạt.” Hạng Bội Tâm đưa ra cam đoan như đã tính trước.

“Phải, sự chuyên nghiệp của cô Hạng khiến tôi rất tin tưởng, haha...” Quý ông lớn tuổi hài lòng luôn miệng khen ngợi.

“Nếu sớm quen biết cô Hạng, lúc trước chúng tôi cũng sẽ không thua lỗ nhiều tiền bạc như thế, thiếu chút nữa ngay cả vốn cũng mất, vẫn là cô Hạng sáng suốt, đủ chuyên môn, tiền lương hưu của chúng tôi giao cho cô, tôi và ông bạn già rất yên tâm.” Bà Cao ở bên cạnh giờ ngón cái.

“Đây là việc tôi phải làm, tôi rất cảm ơn ông bà đã cho tôi cơ hội được phục vụ. Xin đi thông thả.”

Sau khi hàn huyên, đôi vợ chồng như chim cá thân thiết đi nhau đi khỏi phòng khách quý Quản lý tài chính Bạch Kim tầng 18 trong cái nhìn đưa tiễn của Hạng Bội Tâm.

“Nếu tôi còn có con trai, tôi nhất định để cô Hạng gả vào làm con dâu nhà chúng ta.”

“Con trai bà đã lấy đi hết tất cả tài sản tích trữ, tỉnh lại đi!” Giáo sư Cao cười nhạo kéo vợ đi.

Hạng Bội Tâm, chuyên viên Quản lý tài chính cao cấp Ngân hàng Ngoại thương, có bằng học sau đại học, bước vào ngành Tài chính mới chỉ hai năm

ngắn ngủi đã có không ít điểm sáng, không chỉ làm việc rất được khách hàng tin cậy, mà còn khiến cấp trên hết sức tán thưởng, xem cô như vũ khí bí mật.

Khẩu hiệu cuộc đời cô chính là: Khi cần hợp tác nhóm thì hợp tác nhóm, khi cần hoạt động độc lập thì không phụ thuộc vào ai, thẳng đến đảo Hoàng Long [1]. Cách xử thế triết học như vậy cũng cho thấy tư thái, sự gan dạ và khí chất can đảm độc đáo của cô.

[1] Chỉ điểm yếu của kẻ địch.

Đôi chân dài bước về phía chỗ ngồi trong văn phòng, đồng nghiệp La Lâm bên cạnh chỉ vào giấy note dính trên màn hình máy tính cô, “Gấp gấp quá đây! Thiếu chút nữa khiến đường dây điện thoại nổ tung rồi!” Cô ấy cười rất ranh mãnh.

Hạng Bội Tâm lấy tờ giấy note ra xem, bức tranh biếm họa nhấn mạnh cho số điện thoại bên trên, làm cô không nhận được lộ ra nụ cười hiểu ý, đưa mắt nhìn La Lâm, “Tuyệt đối không khoa trương như cô nói đâu.”

“Phải không đó? Có cần tôi ghi lại chi tiết các cuộc gọi nhờ ra không hả?”

“Không cần.” Gạt bỏ hoàn toàn suy nghĩ trong đầu La Lâm, Hạng Bội Tâm cảm ông nghe gọi đến số điện thoại kia, nụ cười nhẹ nhàng từ đầu đến cuối không tiêu tan. Chờ một lát điện thoại được kết nối, “Alo, em đây, đang bận à?”

“Tôi nay có rảnh không? Chúng ta gặp mặt nhé!” Giọng nói của người bạn trai Vương Chí Hoàng truyền đến từ bên kia ống nghe.

“Tôi nay?” Cô có chút phiền muộn.

Vì công việc cả hai bận rộn, cũng vì không gian độc lập của mỗi người, đã qua lại ba bốn năm nay, về lý trí họ vẫn là đôi tình nhân cuối tuần danh xưng với thực, ngày thường trừ gọi điện thoại hỏi thăm ra, Vương Chí Hoàng rất ít khi hẹn gặp mặt, hơn nữa còn dưới tình huống đột ngột thế này.

“Đúng thế, tôi nay.” Giọng điệu anh ta có vẻ chắc chắn.

“Có chuyện gì mà đột nhiên như vậy?”

“Bí mật, chỉ cần em đồng ý, tuyệt đối sẽ không làm em thất vọng, đây là sự ngạc nhiên vui sướng.”

Cô cười khi, “Có người ném mồi kia.”

“Có đồng ý cắn câu không hả cá con?”

Cô không chút nghĩ ngợi đáp, “Được thôi, mấy giờ, ở đâu?” Đơn giản nhanh chóng luôn là tác phong khi ở chung của họ, khi không dây dưa dài dòng với nhau cũng là một sự nắm chắc, mặt khác cũng vì cô muốn tìm đến một kết quả.

“Bây giờ, chỗ cũ, anh sẽ đặt bàn trước, vậy nhé.”

Trước khi anh ta cúp máy trước, cô khó kìm được tò mò lại gọi, “Chí Hoàng!”

“Gì vậy?”

“Không thể tiết lộ trước à?” Hành vi của Vương Chí Hoàng thật lạ lùng, khơi dậy sự miễn cảm của cô.

Vì đảm bảo không để lộ ra, “Xin lỗi, Bội Tâm, bây giờ anh có việc gấp phải đi, tối nay gặp”, Vương Chí Hoàng kiên quyết không không lộ chút manh mối, nhanh chóng dập máy, cắt đứt mọi ý đồ thăm dò của cô.

Hạng Bội Tâm mở to mắt nhìn ông nghe, “Hừ, anh ấy lạ thật...” Cô như có mảy may, trăm mối vẫn không có cách giải.

“Sao thế? Ai kỳ lạ?” Khuôn mặt La Lâm đến gần sát vào cô, giọng nói đột ngột vang lên.

Cô quay sang, “Á!”, hốt hoảng vỗ lên ngực, “La Lâm, cô làm tôi sợ đấy!”

Hai tay La Lâm khoác lên vai cô, “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì? Hôm nay mới thứ Năm, tình nhân cuối tuần lý trí của chúng ta sao lại hẹn gặp cô vào hôm nay? Lại còn gấp gấp gọi cho cô thế chứ?” Ánh mắt cô ấy như tên trộm hỏi dò.

Trong lòng biết ý đồ của cô ấy, Hạng Bội Tâm liếc sang một cái, nghiêm nghị đặt ông nghe xuống, “Còn lâu mới nói cho cô.”

“Ồ! Hạng Bội Tâm, gì mà nhỏ mọn vậy?” La Lâm nhéo mặt cô một cái.

“La Lâm, dừng tay! Đau lắm đây.”

“Nếu đã đau thì cô mau nói đi!” Một khi La Lâm đã khơi dậy hứng thú thì phải thăm dò cho bằng được.

“Không biết.”

“Cô qua loa quá rồi đấy, Hạng Bội Tâm!” La Lâm ở sau ghì chặt cổ cô, ra vẻ muốn chọc tay vào mũi cô, không để ý đến vẻ nhả nhặn chút nào.

Thấy thế, Hạng Bội Tâm vội vàng bảo vệ mũi, “Người ta thật sự không biết! Anh ấy không có nói!”

La Lâm thả tay, “Không nói?” Cô ấy nghi ngờ nhướn mày.

“Thật mà, không nói gì cả, anh ấy chỉ bảo là ngạc nhiên vui sướng.”

“Ngạc nhiên vui sướng?” Mắt La Lâm sáng lên, tay búng một cái, “Không phải là muốn cầu hôn đấy chứ?” Cô ấy còn kích động nắm lấy vai Hạng Bội Tâm.

Hạng Bội Tâm mặt sầu khổ vội bảo vệ bờ vai khỏi bị chà đạp, phủ nhận như chém đinh chặt sắt, “Không thể nào.”

Khi qua lại với nhau, cô và Chí Hoàng đã cùng nhất trí, chỉ cần có một ngày cô chưa tìm được tú Gốc xưa đi vật của mẹ, họ sẽ không nói đến chuyện kết hôn.

Vương Chí Hoàng rất tôn trọng suy nghĩ này của cô, qua nhiều năm rồi, cô chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm, mặc dù nơi ở của tú Gốc xưa rất có thể là bí mật vĩnh viễn, nhưng cô vẫn ôm hi vọng trong lòng.

“Chắc chắn vậy à?” La Lâm không đồng ý.

“Tóm lại, cô đừng phát khùng thần hồn nát thần tính nữa, không phải cầu hôn.”

“Được thôi, đánh cược com trừa một tuần.” La Lâm không đắn đo tự đưa ra tiền cược, vỗ vai Hạng Bội Tâm, miệng vẫn không quên lẩm bẩm, “Tuy tôi hẹn hò với bạn trai chưa đến ba tháng, nhưng với kinh nghiệm nghề nghiệp lịch duyệt vô số người mà xem, nhất định là cầu hôn.”

“Kinh nghiệm nghề nghiệp lịch duyệt vô số người?” Không biết điều này thì liên quan gì đến cầu hôn, lí do này thật làm người ta chếp miệng ngạc nhiên, Hạng Bội Tâm cười trộm trong lòng.

Đập lên vai cô một cái kháng nghị, La Lâm che dấu nụ cười, “Nếu không phải cầu hôn thì chỉ có một khả năng.” Về mặt cô ấy ra dáng đa mưu túc trí.

“Khả năng gì?” Hạng Bội Tâm quay sang, chờ mong giọng điệu kinh người của cô ấy.

“Chia tay.”

“Chia tay?” Hạng Bội Tâm lập tức sững sờ.

Điều này cô thật sự chưa nghĩ đến cẩn thận.

Có phải là chia tay không? Chí Hoàng vội vàng muốn gấp cô, có phải muốn nói chuyện chia tay kết thúc tại đây?

Nhất thời, nghi ngờ lần lượt bành trướng trong lòng cô, bọt nước trời lên, vỡ tan, sau đó mắc ở trái tim, cả ngày, cô như con búp bê cầu mưa treo ngược bị người ta quên lãng.

Mang theo sự tò mò và thấp thỏm, đúng bảy giờ Hạng Bội Tâm ngồi chờ ở chỗ hẹn cũ của hai người - Scoozi.

Trước giờ đều là Hạng Bội Tâm và bạn trai cùng đến với nhau, với hai người họ, chỉ cần một trong hai người đến muộn thì sẽ là sự lãng phí thời gian với người kia, có lẽ tình yêu cuối tuần của bọn họ có thể duy trì lâu đến vậy, chính là để xây dựng tích lũy những điều nhất trí siêu lý trí.

Cô đang tập trung suy nghĩ, giọng nói quen thuộc đã đến phía sau, “Em vẫn đến đúng giờ.”

Quay đầu sang, Vương Chí Hoàng cười cười với cô. Có lẽ vì ảnh hưởng bởi những lời của La Lâm, đối với vẻ mặt nắm chắc thắng lợi trong tay của anh, nụ cười đáp lại của cô có phần không còn sức lực để giữ nó lại.

“Hôm nay thế nào?” Anh ta cời cúc áo vest, tràn đầy tự tin ngồi trước mặt cô.

Mấp máy môi, cô bức bối, “Chí Hoàng, rốt cuộc có chuyện gì mà cấp bách vậy?” Cô thiếu kiên nhẫn hỏi thẳng.

Anh ta thật kỳ lạ, qua lại ba bốn năm nay, anh ta chưa bao giờ như thế, điều này khiến cô rất khản trương.

Khóe miệng nở nụ cười thần bí, Vương Chí Hoàng thẳng thắn lấy từ trong cặp tài liệu ra một phong bì, đẩy nó ra trước mặt cô.

“Cái gì thế?” Cô đề phòng hỏi, do dự có nên cầm lấy hay không.

“Mở ra xem.” Anh ta tươi cười thúc giục những ngón tay muốn động đậy của cô.

Trao đổi mắt với anh ta, thâm nuốt nước bọt, Hạng Bội Tâm thở ra một hơi mới chia tay ra chạm vào phong bì.

Lúc này, anh ta nhanh như chớp đề tay lên ngón tay cô, “Bội Tâm...”

“Hà?” Cô khó hiểu nhìn anh ta. Xem ra không chỉ nội tâm cô thấp thỏm, đến anh ta cũng vậy.

Kìm nén sự hưng phấn, Vương Chí Hoàng rút tay về giục, “Không có gì, em mau mở ra xem.”

Dưới cái nhìn của anh ta, Hạng Bội Tâm mở phong bì, mới lôi ra một nửa tờ giấy bên trong...

“Tung tích tù Gổ sưa của em” Vương Chí Hoàng vẫn không chờ được thông báo tin tức khiến người ta kích động này.

Gi cơ? Tù Gổ sưa của cô?!

Hạng Bội Tâm cảm giác máu khắp người nháy mắt đông cứng lại, đầu tiên là nhìn anh ta, nhận được ánh mắt khẳng định, tiếp đó không thể chờ rút ra toàn bộ tờ giấy, tham lam khát khao cúi xuống đọc ghi chép trên đó, đôi mắt mở ra đến cực hạn vì giật mình.

Tập đoàn Kael! Tù Gổ sưa của cô ở nhà họ Dương tập đoàn Kael.

“Chí Hoàng, đây...” Lại nhìn anh ta, cô kinh ngạc khiếp sợ đến nỗi không nói ra lời.

Là thật, thật sự đã tìm được tung tích của tù Gổ sưa! Chiếc tù Gổ sưa cô đã nhớ mong suốt hơn hai mươi năm!

Đó là di vật của mẹ, bố kinh doanh thất bại, gia cảnh sa sút, rất nhiều vật phẩm có dấu tích của mẹ đều vì bán tài sản lấy tiền mà mất hết, ngay cả tù Gổ sưa mẹ đồng ý đưa cô xem như của hồi môn cũng không thoát khỏi cảnh trôi giạt qua tay nhiều người, còn cô, những năm gần đây càng vì buổi nói chuyện với mẹ lúc còn sống mà kiên trì tìm kiếm món đồ này.

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 1 (tt)

Tù Gổ sưa, là chiếc tù cổ từ thế kỷ 17, dùng gỗ thô chất lượng cứng rắn chế tạo ra, kỹ thuật tinh tế tỉ mỉ bảo mỗi góc rất mượt mà, sử dụng khóa đồng cũ tạo nên hiệu quả về rỗng điểm mắt trên mặt gỗ trơn nhẵn. Trong ấn tượng của Hạng Bội Tâm, mỗi khi mẹ về luôn cẩn thận từng li từng tí mở nó ra, sau đó lại thật cẩn thận cài khóa đồng, tất cả động tác đều nhẹ nhàng thận trọng.

Đây là trí nhớ còn sót lại về tù Gổ sưa lúc cô sáu bảy tuổi, vì mẹ, cô cũng yêu thích tù Gổ sưa, còn bận lòng về nó rất nhiều năm.

Cô vuốt ngực vì quá kích động, không biết nên biểu đạt lời cảm ơn với Vương Chí Hoàng như thế nào.

“Là thật, chúng ta tìm được rồi.”

“Cảm ơn anh, Chí Hoàng...” Cô cảm động trào nước mắt.

“Không, anh không cần em cảm ơn.”

Hạng Bội Tâm không nói gì, hai mắt đắm lệ nhìn Vương Chí Hoàng, trong đó chứa đựng sự khó hiểu.

Do dự một lúc lâu, anh ta mới lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương, thận trọng đặt trước mặt cô.

“Bội Tâm, cuối cùng đã tìm thấy tung tích tù Gổ sưa rồi, còn em, cuối cùng có thể thỏa mãn nguyện vọng bao lâu nay, cầm theo tù Gổ sưa đi cùng anh vào lễ đường. Bội Tâm, em có bằng lòng gả cho anh không?” Vương Chí Hoàng nhìn cô chăm chú.

Trái tim cô đang cuộn trào, gương mặt còn hơi nóng lên, trong lòng cô có sự cảm kích không nói ra, chỉ biết gật đầu.

Chiếc nhẫn đeo lên ngón tay nhỏ nhắn của cô, soi sáng giọt nước mắt, vừa nghĩ đến chiếc tù Gổ sưa sẽ lại thuộc về nhà họ Hạng, cô xúc động không biết nói gì hơn, đọc tin tức cung cấp mới đẹp yên được trái tim cô.

Đó là một bữa cơm ấm áp, vui vẻ, niềm vui sướng tìm lại được di vật của mẹ còn hơn tất cả.

Mãi đến khi đêm khuya nằm trên giường, Hạng Bội Tâm còn chưa tin đây là thật, vội nhảy xuống giường, rút tờ giấy trong cặp da ra để xác nhận.

“Mẹ, con thật sự đã tìm được tù Gổ sưa rồi!” Cô lại kích động rơi nước mắt, trong ngực như cốc nước được rót đầy, kéo bàn trang điểm, cô cẩn thận lật hộp trang sức, lấy ra chiếc chìa khóa đồng bên trong, “Cuối tuần này, mình sẽ đến thăm hỏi nhà họ Dương, hi vọng đối phương còn nhớ ước định ấy,

để mình thuận lợi mang tù Gổ sưa về.”

Nhưng cảm kích, cầu nguyện... Tất cả lời nói đều quay ngược trở lại, giống như muốn cắn nuốt cô.

*

Châu Phi - Sudan

Chiếc xe của Tổ chức Viện Trợ Nhân đạo Quốc tế chạy vào đất nước của cánh đồng sa mạc, thu hút ánh mắt khao khát của người bản địa.

Vật tư của họ thiếu thốn nghiêm trọng, cuộc sống hết sức sa sút, ngay cả nước sạch cũng không dễ có được. Nhìn năm chiếc xe viện trợ vật tư chạy đến, người dân Sudan như trông thấy hi vọng cuộc sống, chen lấn chạy theo hướng xe đi.

Trong chốc lát, đằng sau sườn xe cát vàng cuộn cuộn là một nhóm quần chúng diu già đất trẻ.

Dương Duy xuống xe lộ ra khuôn mặt màu lúa mạch dưới ánh mặt trời, ra sức cùng nhóm bạn trong Tổ chức Viện trợ Quốc tế bắt đầu tháo dỡ từng hòm vật tư đến từ khắp nơi trên thế giới, trên mặt anh chất đầy nụ cười, như vàng thái dương mang đến hi vọng cho nhân dân Sudan.

“Anh Duy, anh Duy!” Lũ trẻ nhiệt tình dùng tiếng Trung không lưu loát do Dương Duy dạy gọi anh.

“Ừ, từ từ, để anh sắp xếp lại đã, hôm nay không chỉ mang thức ăn đến, bọn anh còn mời bác sĩ Lucas đến để khám bệnh cho mọi người, đi xếp hàng đi, ngoan ---”

“Anh ơi, tí nữa bọn em có phải đi học không?”

“Tất nhiên, vậy nên mấy đứa không thể trốn đâu đấy.” Bàn tay vuốt ve đầu từng đứa trẻ.

“Biết rồi!” Lũ trẻ nhảy nhót trở về đội ngũ.

Chỉ mấy phút, Dương Duy đã mồ hôi đầy người, nhưng anh trời sinh hiền lành chất phác, làm không biết mệt.

Dương Duy, thiếu đồng của tập đoàn Kael, từ nhỏ ở với ông nội được ông ân cần dạy dỗ đến khi trưởng thành. Ông nội nói, hành vi buôn bán là hoạt động của quý ông, cũng thiêng liêng giống như việc viện trợ nhân đạo.

Nhưng mà, quá nhiều người dân thân vào kinh doanh, công việc viện trợ quốc tế lại luôn không đủ người, anh - người con cưng của trời này tháo cả vật côi bỏ âu phục, bỏ đi gia tài trăm tỉ, giao gia nghiệp cho nhân viên chuyên nghiệp quản lý, bản thân mình đi theo bước chân Tổ chức Viện Trợ Nhân đạo Quốc tế, đến thế giới thứ ba [2] bản cùng này, hi vọng dùng lực lượng của anh cứu giúp những người nơi đây.

[2] Những từ ngữ “Thế giới thứ nhất”, “Thế giới thứ hai”, và đặc biệt “Thế giới thứ ba” được dùng để phân chia các quốc gia trên thế giới thành ba nhóm lớn. Từ “Thế giới thứ ba” được sử dụng lần đầu tiên năm 1952 bởi nhà nhân khẩu học Pháp Alfred Sauvy đặt ra khi liên tưởng đến Đảng cấp thứ ba trong Cách mạng Pháp “... bởi vì, cuối cùng thì, cái Thế giới thứ ba vốn bị khinh miệt, bị bỏ đi và bị bóc lột sẽ như Đảng cấp thứ ba, muốn trở thành một cái gì tương tự”.

Thế giới thứ ba sau đó trở thành từ ngữ chỉ các nước không thuộc thế giới phương Tây, cũng không thuộc hệ thống xã hội chủ nghĩa trong Chiến tranh Lạnh. Tuy vậy, ngày nay, từ ngữ này để chỉ các nước đang phát triển, bất kể hình thức chính trị ra sao. (Nguồn: wiki)

Khuôn mặt trắng nõn trở nên đen thui, mặc dù chất lượng cuộc sống không tốt, nhưng đổi lại anh được cơ thể khỏe mạnh và tâm hồn sung túc, anh không hề luyến tiếc cuộc sống thoải mái ở ngôi nhà biệt thự tại Mỹ, chỉ muốn theo đuổi sự phong phú về tinh thần.

“Duy, mau hỗ trợ chỉ huy họ xếp hàng đi, bác sĩ Lucas sắp bị họ nhấn chìm rồi.” Cộng sự đến từ Đức hét lớn.

“Ồ, đi ngay đây ---” Dương Duy sáng khoái tinh thần chạy về phía lều bạt đơn sơ đang hỗn loạn, lớn tiếng kêu gọi mọi người giữ trật tự. Dưới sự chỉ huy của anh, cuối cùng bác sĩ Lucas mặt mày quần bách có không gian thở dốc, có thể cẩn thận kiểm tra thân thể cho mọi người.

Dương Duy vừa giúp khuôn thuốc men khám bệnh, thỉnh thoảng còn trợ giúp bác sĩ Lucas, đôi khi còn phải làm thành viên giữ trật tự la hét mọi người xếp hàng, anh chạy trước chạy sau rất là bận rộn.

“Anh Duy, hôm nay chúng ta chơi trò gì?” Một cậu bé với nước da đen như than chạy đến trước mặt anh hồn nhiên hỏi. Cậu ta là Taj, cầm đầu lũ trẻ ở nơi này.

“Này, Taj, mẹ và em gái thế nào rồi? Em có chăm sóc họ không?”

“Tất nhiên là có, em vừa lấy thức ăn về cho mẹ, thân thể em gái cũng tốt hơn nhiều rồi!” Taj ra dáng người lớn.

“Em ngoan lắm, lát nữa anh muốn tặng mọi người món quà nhỏ, em giúp anh được chứ?”

“Vâng! Anh muốn tặng quà gì thế?”

“Bàn chải đánh răng.” Bàn tay to chỉ về phía thùng giấy ở phía sau xe.

Thông qua quan hệ cá nhân, mỗi tháng Dương Duy đều bảo tập đoàn Kael gửi tới một khoản công ích tài trợ Tổ chức Viện trợ Quốc tế, chính anh thỉnh thoảng cũng trích từ số tiền to lớn thu được thông qua cổ phiếu của mình để mua ít đồ cho lũ trẻ, có thể chỉ là chút đồ ăn vặt, giấy bút, sách vở, nước uống, nhưng chỉ cần có thể cải thiện cuộc sống của chúng, trong lòng anh liền tràn đầy sự thoải mái.

Lần này là vì lần trước nhà sĩ khám bệnh miễn phí có đề cập đến tình trạng sâu răng ở trẻ con, cho nên anh mới hứng khởi có suy nghĩ mua bàn chải làm quà tặng mọi người, muốn lập tức cứu giúp họ thoát khỏi nghèo khó là điều khó khăn, nhưng anh hi vọng cải thiện cuộc sống căn bản của họ từng chút một, ít nhất phải duy trì được cơ thể khỏe mạnh.

“Đây là thứ gì vậy? Có thể ăn được không? Hay dùng để tắm?” Taj bối rối.

“Dùng để tắm, có điều là giúp răng em tắm.” Dương Duy xoa đầu cậu ta.

Trẻ con ở thế giới thứ ba và trẻ con trên khắp thế giới đều giống nhau, chúng có sự hồn nhiên và tò mò đối với mọi sự vật, còn ở trong mắt Dương Duy, chúng có cuộc sống thiếu thốn nhưng bản thân chúng càng tinh khiết, càng đáng yêu hơn.

“Nhưng em cũng không hay tắm, vậy tắm răng làm gì?”

“Lát nữa anh Duy sẽ nói cho em biết tại sao, Taj.” Một cộng sự đến từ Iran cười nói cho cậu ta biết, tiếp đó kéo Dương Duy, đẩy anh về phía chiếc xe duy nhất có vô tuyến điện dùng để liên lạc, “Bên ngoài nói có người tìm anh.”

“Ai thế?” Ai mà thân thông quảng đại tìm được anh vậy? Dương Duy rất kinh ngạc.

“Trừ người nhà anh thì còn có ai?”

“Người nhà anh?” Anh càng nghi hoặc, gãi đầu, “Không phải A Đông chứ? Trừ cậu ta ra, còn ai tìm mình?” Anh vẫn thì thào.

Nhân khẩu nhà họ Dương ít ỏi, từ lúc Dương Duy còn bé đến giờ, cả ngôi biệt thự cao cấp to lớn rộng trăm mét chỉ có anh cùng ông nội và bố con bác quản gia, mọi người thường ở trong phòng của mình cả ngày, cũng rất khó chạm mặt nhau.

Nhất là kể từ sau khi ông nội qua đời, bác Dương cũng về hưu, nhân khẩu trong ngôi biệt thự càng giảm mạnh, trong nhà cũng chỉ còn lại có anh và Dương Đông kế thừa sự nghiệp quản gia của bố mình, một ông chủ và một quản gia, anh thì quanh năm chạy ngược chạy xuôi không có chỗ ở cố định ở Châu Phi, Dương Đông là đàn ông cũng không có tính lái nhái khóc sụt mướt, nhà cửa rộng rãi nửa năm nay đều dùng để nuôi muỗi, thế nào mà giờ Dương Đông lại vội vàng tìm ông chủ là anh đây, thật làm Dương Duy bất ngờ.

Có chuyện gì nhỉ? Dương Duy buồn bực cầm lấy vô tuyến điện: “Alo! A Đông, là cậu à?”

“Thiếu gia, Duy thiếu gia! Thật sự là anh ư? Đúng là anh rồi!” Vừa nghe thấy giọng nói đã lâu không gặp, Dương Đông ở đầu này vô tuyến điện cảm động đến mức nghẹn ngào muốn khóc.

“A Đông, là anh, em sao thế?”

“Trời ạ! Rốt cuộc anh đang ở đâu thế? Em tìm anh mãi, Duy thiếu gia!” Dương Đông hò hét khàn cả giọng, giọng điệu vừa mừng vừa sợ.

Thông qua trụ sở Tổ chức Viện trợ Quốc tế, nửa tháng trước Dương Đông bắt đầu tìm kiếm ông chủ đang phiêu bạt này, nhưng mỗi lần đều là chân trước anh ta vừa đến, chân sau Dương Duy đã sớm đi đâu không biết, nhiều lần Dương Đông đều đuổi hụt.

Thế nhưng sự việc hết sức khẩn cấp, mặc dù Dương Đông vì không chịu nổi khí hậu bị giày vò đến không còn hình dạng, anh ta vẫn cấp thiết tìm cho được Dương Duy, thái độ kiên trì làm cho Tổ chức Viện trợ Quốc tế rất nhức đầu mà cũng không biết làm sao, đành phải tiếp tục chấp nhận yêu cầu của gã quý phiến Dương Đông, tiếp tục giúp anh ta đuổi theo bước chân liên tục di chuyển của ông chủ.

“Hu, thiếu gia, em đã tìm được anh rồi...” Một lát, cảm động đến rơi nước mắt, cảm xúc lẫn lộn khiến Dương Đông là đàn ông cũng không nhịn được khóc nức nở.

Dương Duy cười, nhất định là A Đông không chịu nổi cuộc sống ở Châu Phi mà bị bệnh, còn nhớ khi vừa mới gia nhập vào tổ chức viện trợ, vô cùng bận rộn nhưng không ai giúp được, bản thân thì lấm ra ồm, lâu dài liên liên lụy đến cộng sự, mãi cho đến mấy năm vừa rồi, anh mới chính thức thích ứng với cuộc sống như thế.

“Được rồi, đừng khóc nữa, em đã lớn thế rồi.” Dương Duy mỉm cười động viên anh ta.

“Em cũng không muốn đâu... Hu...” Dương Đông nức nở, không kìm chế được cảm xúc.

Hơn nửa năm không có liên lạc, sao A Đông lại trở nên thích khóc như vậy?

“Đúng rồi, A Đông, có chuyện gì mà tìm anh gấp gáp thế?”

Anh ta lau nước mắt, sụt sịt, “Duy thiếu gia, chuyện không tốt, anh phải lập tức theo em về Virginia mới được, chậm thì không kịp nữa.”

“A Đông, bây giờ anh đang ở Sudan, nhiệm vụ vận chuyển vật tư chữa bệnh lần này còn chưa hoàn thành, tạm thời chưa thể về Mỹ, rốt cuộc chuyện gì không tốt?”

“Tập... Tập đoàn Kael gặp nguy cơ rồi!” Dương Đông đau lòng hét to.

“Cái gì?! Làm sao có thể? Trong tập đoàn không phải có một đội ngũ tinh anh ư, sao lại gặp nguy cơ?” Dương Duy cảm thấy không dám tin.

Không phải anh nói khoác, tập đoàn Kael ít cái gì chứ tinh anh thì nhiều vô số, chỉ với một người cũng có thể mang lại số tiền lợi nhuận cực lớn cho công ty, lợi ích có được hàng năm của tập đoàn Kael rất lớn, hàng năm trích ra một số tiền khổng lồ từ lợi ích thu được cho tổ chức viện trợ nhân đạo cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông.

Một công ty tập hợp biết bao tinh anh, sao có thể gặp nguy cơ?

“Vì sao không thể? Bọn họ đứng đầu là tinh anh, nhưng một khi những tinh anh ấy không trung thành nữa, họ sẽ ăn sống nuốt tươi tập đoàn Kael, khiến cho tập đoàn chia năm xẻ bảy, tập đoàn Kael có lớn hơn nữa, cũng không ngăn cản được dã tâm bùng bùng của những kẻ tinh anh ấy.”

Cậu ta đang nói có người có âm mưu với tập đoàn Kael ư?

“Dương Đông, nói rõ một chút.” Dương Duy không hiểu nhiều lắm.

“Thiếu gia, tôi nghe được tin tức nói trong nội bộ tập đoàn có mấy thành viên ban giám đốc tham ô tài chính công ty, ăn xuong mới biết vị sự việc đã bại lộ, bọn họ quyết định làm liều một phen, ý đồ lập kế cướp tập đoàn, nửa tháng trước em đã bắt đầu tìm anh, mục đích chính là hi vọng anh có thể mau trở về ngăn cản.”

Dương Duy hốt hoảng một lúc, thành viên ban giám đốc muốn cướp gia nghiệp, việc này có thật không? Tập đoàn Kael thật sự gặp nguy cơ ư? Khoản tiền cứu trợ hàng năm phải làm sao? Mất đi sự tài trợ ấy, thế giới thứ ba sẽ càng khổ cực... Trong đầu anh lập tức nghĩ đến những điều này.

Không thấy đáp lại, Dương Đông rất lo lắng, thiếu gia ngậm thìa vàng từ lúc sinh ra này rốt cuộc có ý thức được chút nguy cơ nào không vậy? Anh ta đã nói đến mức gấp như lửa đốt sau lưng thế này, vì sao Duy thiếu gia còn thờ ơ?

“Thiếu gia, chuyện này vô cùng chính xác, anh đừng ngần ngại nữa, bây giờ anh lập tức rời khỏi Sudan, em chờ anh, chúng ta nhất định phải nhanh chóng quay về Virginia, chỉ cần có thể kịp ngăn cản, tập đoàn Kael có thể giữ được, nhanh lên đi! Thiếu gia!” Dương Đông đau lòng nhức óc la lên.

Đều do cụ nhà, ban đầu cứ thả cho thiếu gia làm cái gì mà viện trợ nhân đạo, cả ngày bỏ mặc gia nghiệp trăm tỉ không thêm lo, chạy đến cái nơi gà không đẻ trứng, chim không ỉa phân làm phụ khuôn vác. Lần này hay rồi, thiếu gia không muốn quản cũng sắp không thể quản nữa rồi, bởi vì kẻ cắp nghề đã biến tập đoàn Kael thành miếng bánh mì nướng từng miếng một không để lại chút dư thừa, Duy thiếu gia là siêu cấp đại cổ đông cũng sắp phải lưu lạc thành siêu cấp đại dân nghèo trong lịch sử.

“Dương Đông, tình hình thật sự rất nghiêm trọng ư?” Dương Duy xác nhận lại lần nữa.

Dương Đông ở đầu này vô tuyến điện quả nhiên nghe xong giận đến nổi nộ khí công tâm, gần như tức muốn chết, chỉ thiếu một hơi cuối cùng là buông tay giữa từ cuộc đời, “Thiếu gia, tất nhiên rất nghiêm trọng, anh nghĩ thử xem ngân sách tài trợ hàng năm sẽ bị cắt đứt toàn bộ, liệu nó có nghiêm trọng không?”

Nghĩ đến việc một năm Tổ chức viện trợ nhân đạo Quốc tế sẽ thiếu hụt hơn 50 triệu Đô la, không nghi ngờ gì là đòn cảnh tỉnh Dương Duy, “Nghiêm trọng, việc này thật sự có chút nghiêm trọng.”

Có chút?! Dương Đông thiếu chút nữa ngất xỉu, “Duy thiếu gia, đó là siêu nghiêm trọng, còn không về, ngân hàng sẽ niêm phong nhà cửa, đầu giá toàn bộ đồ đạc có giá trong nhà, chúng ta sắp không còn nhà để ở nữa rồi!”

“Đầu giá đồ đạc của chúng ta?! Bao gồm cả cái tủ Gỗ sưa của anh?”

Đây chính là cái tủ đi theo anh từ nhỏ đến lớn, chan chứa tình cảm và ký ức về gia đình. Nhớ lại hơn hai mươi năm trước, từng có người khóc lóc muốn anh thay thế công việc bảo quản, trước khi đối phương chưa đứng ra thu hồi nó, dựa trên cam kết, anh có nghĩa vụ cùng trách nhiệm bảo đảm cho sự tồn tại của tủ Gỗ sưa.

“Tất nhiên bao gồm cả nó, chỉ cần có thể bán lấy tiền.”

Tình hình quả thực rất nghiêm trọng, “Dương Đông, vậy em nói chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Còn hỏi làm gì bây giờ? Mạng nhỏ mỏng manh của Dương Đông thật sự không chịu nổi, “Duy thiếu gia, anh phải lập tức rời Sudan về Mỹ, nhanh lên! Chậm thêm nữa thì thật sự không kịp đâu...”

“Được rồi, anh sẽ cố hết sức.”

Gì cơ, cố hết sức? Nghe vậy, Dương Đông phải chịu giày vò vì không hợp thủy thổ, chỉ còn thừa một hơi cuối cùng đã không chịu nổi đã kích, bất tỉnh tại chỗ.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 2

Sáng sớm, sau khi thị trường cổ phiếu và thị trường ngoại hối mở sàn, giới tài chính chìm trong không khí kỳ dị, giao dịch trên thị trường luân phiên xuất hiện những luồng sóng chấn động khác thường, đặc biệt là giá cổ phiếu của tập đoàn Kael từ lúc mở sàn đã rớt xuống nghiêm trọng, hoàn toàn xáo trộn toàn bộ thị trường đầu tư, dẫn tới sự khủng hoảng, đến tận khi đóng sàn, giá cổ phiếu Kael đã rớt giá bi thảm.

“Hôm nay thị trường giao dịch có sự kỳ lạ trước nay chưa từng có, giá cổ phiếu tập đoàn Kael tụt giá bi thảm.” Con số thay đổi liên tục trên màn hình máy tính khiến mọi người làm việc trong văn phòng tràn đầy thắc mắc.

“Chết tiệt, sao lại vậy?” La Lâm giận dữ nhắc đi nhắc lại, “Tôi đã đầu tư hơn nửa số tiền tích góp được, đừng để tôi không lấy lại được cả vốn gốc chứ! Vì sao trước đó lại không nghe được chút tin tức nhỏ nào cả?”

Hạng Bội Tâm mới thoát ra từ hội nghị như chạy đua Marathon còn giữ được một hơi, không biết chút nào tham gia hàng ngũ thảo luận cùng mọi người, “Các cô nói hôm nay thị trường giao dịch thế nào?”

Mới sáng Hạng Bội Tâm đã vào phòng họp, ngay cả bữa ăn cũng giải quyết qua loa tại bàn họp, mãi đến nửa phút trước mới được ân chuẩn cho đi, mệt mỏi đến nỗi xương khớp như rụng rời mất một nửa, ngay cả tế bào não cũng chết hai phần ba.

“Bội Tâm, hôm nay giao dịch chứng khoán xuất hiện sự khác thường, cổ phiếu của tập đoàn Kael từ lúc mở sàn liên tục tụt giá.”

“Đúng vậy! Từ 15 điểm đã xuống điểm thấp nhất.” Một người bên cạnh phụ họa.

“Cái gì? Tập đoàn Kael?” Còn chưa kịp ngồi xuống ghế, sự chú ý của Hạng Bội Tâm nháy mắt bị chặn lại, đứng bật dậy.

“Đừng thế! Rớt cuộc là vì sao? Có ai nghe được tin đồn gì không?” La Lâm cảm thấy rất vô lý, giá cổ phiếu Kael rớt bi thảm, làm sao trước đó ngay cả chút tin tức nhỏ cũng không có, việc này thật sự không tuân theo lẽ thường của ngành tài chính.

“Tập đoàn Kael...” Hạng Bội Tâm vội mở trang web nhập số hiệu, quả nhiên, giá cổ phiếu tập đoàn Kael giống như cầu trượt rớt xuống mức thấp nhất.

Mọi người ở đây liên trầm mỗi vẫn không có cách giải, một đồng nghiệp cầm cốc cà phê đã vui hơn nửa chạy vào, “Mau mở ti vi, tập đoàn Kael đổi chủ, bây giờ đang mở họp báo.

“Cái gì!” Trong văn phòng xôn xao, phần lớn người bỏ hết công việc đang dờ chen chúc nhau đến trước màn hình ti vi, tập trung xem cuộc họp báo đột ngột nhất trong lịch sử thương trường Mỹ.

Trước khi sự việc xảy ra không có chút dấu hiệu, tập đoàn to lớn như thế trong một đêm mưa gió đổi màu, mọi người trừ kinh ngạc ra thì vẫn là kinh ngạc.

“Quá kỳ lạ, nợ đến mười tỷ mà sao trước đó không có chút manh mối? Là do họ bảo mật quá tốt hay do mức độ nhạy bén của thị trường không bằng ngày trước?”

“Hết rồi, tiền của tôi...” La Lâm không nhịn được rên rỉ, “Việc này truyền ra ngoài, ai còn dám giao tiền cho tôi lập kế hoạch quản lý tài chính nữa? Xong rồi ---”

Hạng Bội Tâm mãi mãi không nói một câu, toàn bộ câu hỏi trong bụng gần như muốn nhảy ra khỏi miệng.

Rất lạ, tập đoàn Kael làm sao có thể đột ngột xảy ra chuyện như thế? Rất nhiều xí nghiệp gia đình phụ thuộc không hề báo trước gặp phải tình trạng phải bán thanh lý, những thành viên ban giám đốc ban đầu thì bị đuổi khỏi Hội đồng quản trị, chỉ để lại một người thường xuyên không ở nhà để bồi thường công ty? Vô cùng lạ lùng, đây cũng không phải một công ty nhỏ, mà là tập đoàn lớn có tài sản hàng triệu.

“Ồ, cả Kael đều chia đông xẻ tây, lại chỉ còn Xí nghiệp Khoa học kỹ thuật Dương Thị? Các cô nói xem Chủ tịch trước để một công ty rỗng lại làm gì?” Đồng nghiệp A nói.

“Khoa học kỹ thuật Dương Thị là công ty gì? Không có danh tiếng.” Đồng nghiệp B hỏi.

“Sao mà không có danh tiếng! Lúc trước khi còn làm kế toán viên cao cấp ở Phòng Kinh doanh, tôi từng xem báo cáo tài vụ của tập đoàn Kael, đây chính là công ty khoa học kỹ thuật năm nào cũng lỗ duy nhất của tập đoàn Kael, nếu không phải vì đó là công ty sáng lập của nhà họ Dương trên thị

trường, nó đã sớm biến mất rồi.” Đồng nghiệp C giải thích.

“Ông chủ lớn ban đầu là ai?” La Lâm hỏi.

“Một người Hoa kiều, chỉ nhớ họ Dương, từ nhiều năm trước, sau khi cụ Dương đã qua đời, người nhà họ Dương chưa từng xuất hiện trên thương trường, công việc của tập đoàn đều do Hội đồng quản trị xử lý.” Đồng nghiệp A nói.

“Lần này tốt rồi, thành viên ban giám đốc tập đoàn khó giữ, còn bị đuổi khỏi Hội đồng quản trị, trong tay còn một công ty thua lỗ hàng năm phải đền bù, hơn nữa còn có khoản nợ tá toi dưới móng, mắt thấy Hoàng tử sắp biến thành con ếch rồi!” Đồng nghiệp C thở dài.

“Dương Duy, anh ta tên là Dương Duy.” Hạng Bội Tâm đột nhiên nói.

Nhà họ Dương mưa gió đổi màu làm cô ưu tư nhớ lại hồi nhỏ, nhà họ Hạng bọn họ từng là nhà giàu một phương, thế nhưng buôn bán của bố thất bại, tất cả mọi thứ đều không còn thuộc về cô, ngay cả tù Gõ sưa đi vật của mẹ cũng bắt đầu bị đem đầu giá, cô có thể cảm nhận được tâm trạng lúc này của người nhà họ Dương.

“Ồ, cô biết anh ta à?” La Lâm quay qua cô hỏi.

Đúng rồi, tù Gõ sưa! Ngộ nhờ ngân hàng quyết định niêm phong tài sản nhà họ Dương, tù Gõ sưa của cô làm sao bây giờ?

Tối qua dưới sự trợ giúp của Chí Hoàng cô mới biết tung tích của tù Gõ sưa, hôn lễ của họ mới bắt đầu chuẩn bị, lần này tập đoàn Kael lại đột nhiên xảy ra biến cố như thế, tù Gõ sưa của cô không biết có bị liên quan hay không?

Khi giàu có, mấy chục nghìn đồng người ta cũng không để vào mắt, đến khi nghèo túng, một sợi lông cũng so đo, không biết Dương Duy này có làm trái với lời hứa, có ý bán tù Gõ sưa của cô lấy tiền không?

Đáng giận, sao mới có một tối thôi mà thay đổi đến vậy!

“Hôm qua vừa mới biết.” Hạng Bội Tâm nhủ mày, sắc mặt nghiêm túc chưa từng có.

“Hôm qua? Cô biết trước rồi ư? Sao không tiết lộ gì cả, tốt xấu gì tôi cũng sẽ giảm bớt thiệt hại.”

“Tôi không biết đến biến cố đột ngột của tập đoàn Kael, nhưng mà, tôi biết trong nhà anh ta có tù Gõ sưa của tôi.”

“Cái gì? Tù Gõ sưa? Nhà cô?” La Lâm không hiểu chuyện gì cả.

Hạng Bội Tâm không trả lời, một lòng lo lắng đến tù Gõ sưa.

Nhà họ Dương không thể tuyên bố phá sản, bằng không tù Gõ sưa của cô sẽ không trở lại, không được!

Chậm, vẫn chậm, hai chủ tớ Dương Duy và Dương Đông ngàn dặm xa xôi từ Châu Phi chạy về Virginia, nhưng đã không còn cách nào cứu vãn xu hướng suy tàn của tập đoàn Kael, mọi thứ đã được quyết định.

Nhóm cổ đông liên hợp cướp lấy sản nghiệp của nhà họ Dương, không chỉ lợi dụng Hội đồng quản trị biển thủ hơn 1 tỷ tài chính tập đoàn, trong âm mưu một tay che trời, đầu tiên là đuổi Dương Duy ra khỏi Hội đồng quản trị, còn lên lút đem hệ thống dự án kiểm lời của tập đoàn Kael hoặc bán hoặc thu vào làm sở hữu tư nhân, chỉ để lại Khoa học kỹ thuật Dương Thị liên lục lỗ vốn cho Dương Duy dọn dẹp.

Lần này hay rồi, một con gà bệnh chết với nợ nần sát đất, Dương Duy có năng lực thông thiên cũng không cách nào xoay chuyển trời đất, đừng nói trái quyền [1] của ngân hàng ép tới cửa, ngay cả tiền lương tháng này của Khoa học kỹ thuật Dương Thị ở đâu còn không biết!

[1] Trái quyền là quyền của một người, được phép yêu cầu một người khác thực hiện một nghĩa vụ tài sản đối với mình.

“Duy thiếu gia...” Nhìn ngôi nhà trống rỗng, Dương Đông cao lớn không nén nổi thương cảm.

Bản tính thiếu gia đơn thuần, không phải đối thủ của kẻ tiểu nhân gian trá, huống hồ đây là một đám lão già hồ ly xảo quyệt? Ông trời cũng thật là, tạm không nhớ đến công bằng chính nghĩa, cũng nên xem sự cố gắng của thiếu gia ở thế giới thứ ba, sao mà người tốt lại không có kết cục tốt như thế?

“A Đông, đừng buồn, con người luôn có cách tồn tại.” Dương Duy vỗ vai Dương Đông an ủi.

“Hự! Sống thế nào? Nợ nần hơn tỷ, còn có cái công ty rồi rầm như sỏi đối ấy, mỗi ngày mở cửa đã mất đi một số tiền lớn, anh xem, các tác phẩm nghệ thuật khi còn sống cụ trân quý thế nào giờ đều bị đầu giá, sao em có thể không buồn? Dương Đông không nhịn được bực tức.

Không bác bỏ, Dương Duy im lặng nhìn người ra người vào trong nhà, bỗng chốc trong đầu lóe lên, “Đúng rồi, A Đông, sao mà từ lúc anh về vẫn không thấy tù Gõ sưa của anh?”

“Tù Gõ sưa gì?” Dương Đông tạm ngừng khóc, mặt tỏ ra ngạc nhiên.

“Cái tù cũ đặt trong thư phòng của anh ấy!”

Nhăn mặt, anh ta lại tiếp tục đau lòng, “Thiếu gia, anh ngốc thế hả? Đồ đặc cỡ lớn hôm qua đã bị ngân hàng niêm phong chờ đi rồi, em biết anh nhất định là bị dả kích nên mất trí nhớ.”

“Cái gì?! Chờ đi rồi! Sao không có ai hỏi ý kiến của anh?” Khuôn mặt ảm áp của Dương Duy lần đầu xuất hiện nét giận dữ.

Hôm qua anh bận cùng nhân viên ngân hàng kiểm kê nợ nần, hoàn toàn quên mất chiếc tù Gổ sưa.

“Thiếu gia, họ là chủ nợ chịu oan, vật đáng giá có thể mang đi đều mang hết, đâu cần phải hỏi? Rất nhanh thôi, căn nhà này bất cứ lúc nào cũng sẽ bị ngân hàng lấy đi thế chấp nợ, ai cũng chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, đâu còn quan tâm đến chúng ta.”

Bóp cổ tay! Lần này nguy rồi, chiếc tù Gổ sưa đi theo anh ta bao nhiêu năm, bên trong có không ít vật quý giá đó! Đòi mạng chính là, anh chỉ là người giữ hộ, ngộ nhờ chủ đồ tìm tới cửa, anh lấy cái gì trả cho người ta?

Lòng bàn tay vỗ lên trán, “Không thể được! Đồ đặc nào trong nhà cũng có thể lấy, chỉ duy nhất tù Gổ sưa là tuyệt đối không thể!” Lần này anh thật sự nóng nảy.

Tù Gổ sưa có liên quan đến lời hứa hồi nhỏ, anh từng nhận lời một người giữ hộ, mặc dù vật đổi sao dời, anh vẫn không quên ước định đó, cho dù đối phương không còn nhớ đến nó nữa, bản thân là người nhà họ Dương, Dương Duy kiên trì giữ lời hứa, thế mới xứng đáng với tác phong quý ông trong miệng ông nội.

“Thật sự quan trọng như vậy?” Dương Đông nói thăm, đột nhiên cũng nghĩ ra, “Trời ạ! Thiếu gia, không phải anh coi lời hứa vui đùa lúc nhỏ là thật chứ?”

Còn nhớ từng nghe Duy thiếu gia đề cập, hồi nhỏ sau khi nhà họ Dương trở nên giàu có từng mua một món đồ cũ, vốn đưa con của người chủ vì nhớ mãi không quên cái tù Gổ sưa, Duy thiếu gia liền giao hẹn với cô bé ấy, chỉ cần sau khi trưởng thành, đối phương cầm theo tín vật đến nhà, chắc chắn sẽ trả lại tù Gổ sưa, lúc đó anh ta nghe được cảm thấy đúng là truyện cười, riêng Duy thiếu gia lại rất nghiêm túc.

“Đây không phải lời nói đùa!” Gương mặt hiền lành lộ ra sự nôn nóng chưa từng có, hai tay Dương Duy ma sát vào nhau, đột nhiên kéo lấy tay áo Dương Đông, “A Đông, em nói xem bây giờ anh phải đi đâu để tìm tù Gổ sưa?”

Nói không giữ lời là kẻ tiểu nhân nhất, ông nội tuyệt đối không cho phép anh phạm phải sai lầm ấy, bản thân anh cũng không thể.

“Em nghĩ, hẳn đồ đặc đều được bán cho Paul Pador? Đồ đã sử dụng của toàn bộ nước Mỹ có nhiều hơn nữa cũng bị bán đến đó, em đoán cái tù Gổ sưa của thiếu gia anh cũng vậy.”

Anh chìa tay ra trước mặt Dương Đông, “Mau, chìa khóa xe đâu? Địa chỉ của Paul Pador? Anh phải mau chóng lấy lại tù Gổ sưa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 2 (tt)

Lần đầu tiên trong đời Dương Duy đi xe vượt đèn đỏ, liên tục đụng phải hàng cây bên đường, trên đường đi nguy hiểm muôn phần, hai tiếng sau, anh đứng trước mặt Thiện Khả Vi, nói rõ không sót một chữ mối liên quan của anh với tù Gổ sưa và ý đồ đến đây hôm nay.

Chẳng ngờ anh tới không đúng lúc, điện thoại của Paul Pador vang lên không dứt, một bên chờ đợi hàng hóa lấy ra chồng chất như núi, máy fax còn không ngừng nhảy ra đơn đặt hàng mới, gần như buồn bao phủ toàn bộ không gian, mặc dù Thiện Khả Vi mặc một bộ âu phục Valentina được cắt may rất xinh đẹp, lúc này cũng khó tránh khỏi việc chật vật như một công nhân, không thể nhìn ra vẻ duyên dáng quen có của bà chủ Paul Pador.

“Bà chủ Thiện, tôi thật tâm đưa ra đề nghị với cô, xin hãy trả tù Gổ sưa lại cho tôi đi!” Dương Duy phong độ nhẹ nhàng đứng trong cung điện chính của Paul Pador, ánh mắt lộ vẻ thành khẩn.

Một tay Thiện Khả Vi cầm cái khăn chưa kịp lau mồ hôi trên người, nghe đối phương đưa ra đề nghị, đưa đến một ánh mắt nghiêm nghị khiến người ta phát run.

Thiện Khả Vi cô đã chọn vào ai vậy? Đầu tiên là Sophie bị Liên Hạo Diên ép cưới phải nghỉ việc, tiếp đó trợ thủ đắc lực Patricia của cô cũng như phát điên đi theo phong trào kết hôn, không hề báo trước vứt bỏ công việc lại đi làm vợ người ta, hại cô trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp, không tìm được ai đáng tin giúp cô xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ của Paul Pador.

Ác mộng liên tiếp một tuần, cơn nóng giận trong người đã sôi sục đến tận cùng, bây giờ cô đang phải loay hoay đến nỗi người đầy mồ hôi, từ đâu lại có người đàn ông ngu ngốc muốn cô trả lại tù Gổ sưa vừa mới mua vào!

Này, có nhầm không đấy? Cô là Thiện Khả Vi, công việc là mua bán hàng loạt đồ dùng đã sử dụng, nhưng không phải là Hội chữ thập đỏ, Hội cứu tế,

vô duyên vô cớ muốn cô trả lại, được thôi, đưa tiền chuộc đây!

Ánh mắt nhìn Dương Duy lạnh lùng không xen chút ấm áp. Người này họ Dương, anh ta nói tù Gổ sưa là của anh ta? Vậy không phải anh ta là ông chủ cũ của tập đoàn Kael bị đuổi đi đó à?

Chắc chắn, thật không nhìn ra, xem bộ dạng đen đúa kia, so với những ông chủ cả ngày ngồi trong văn phòng sống an nhàn sung sướng thật khác quá nhiều, thần kỳ!

Dương Duy chính trực lớn mật đón lấy ánh mắt của Thiện Khả Vi nhưng không đoán được tâm tư của cô, “Bà chủ Thiện, ý của cô là?” Anh uyển chuyển hỏi.

Chặn toàn bộ đường dây điện thoại máy fax, để căn phòng âm ỹ tạm nghỉ. Kéo cái ghế ra, Thiện Khả Vi chuyển động, ngồi xuống chiếc ghế mạ vàng hoa hồng với tiêu chuẩn châu Âu dành riêng cho cô, ánh mắt nghiêm nghị từ đầu đến cuối không rời khỏi Dương Duy.

Một lúc lâu sau, cánh môi đỏ tươi mới thốt ra câu nói, “Được chứ! Muốn lấy lại tù Gổ sưa, anh có thể ra giá bao nhiêu?”

“Ra giá?” Anh không hiểu.

Cán quạt nháy mắt thu lại, đập lên lòng bàn tay, “Tất nhiên, muốn đưa đồ đi ra khỏi Paul Pador, anh phải lấy tiền của mình để mua nó!”

Xi - người thô lỗ ở đâu ra không biết, ngay cả giao dịch thị trường cơ bản nhất cũng không biết? Đần độn! Thảo nào tập đoàn Kael biến thành của người khác, chẳng có gì làm người ta bất ngờ.

“Nhưng mà, trên người tôi không có tiền...” Dương Duy lộ vẻ quẫn bách.

Ban nãy vội ra ngoài, anh không mang theo thứ gì cả chớ nói chi là tiền, huống hồ, chỉ một chiều anh đã mắc nợ hơn tỷ, tài khoản ngân hàng chỉ sợ cũng bị đóng băng, bản thân anh một nghèo hai trắng vốn chẳng còn dư tiền mà mua tù Gổ sưa về, nhưng nó lại rất quan trọng.

Về tao nhả của Thiện Khả Vi gần như sụp đổ, giọng nói đột ngột lên cao: “Không có tiền? Tôi nói anh này, anh đang đùa tôi đấy à? Không có tiền đến Paul Pador dạo cũng thôi, xem như tôi mở cửa tham quan miễn phí, nhưng nếu anh muốn lấy cái gì đi, xin mời trả tiền!”

“Bà chủ Thiện, tôi thật sự có nỗi khổ tâm, vì tập đoàn bị thành viên ban giám đốc hợp mưu chiếm đoạt, mọi đồ đạc trong nhà đều bị ngân hàng chup lấy, ngay cả nhà tôi còn không có, làm sao có tiền mua được đồ ở đây? Thế nhưng, cái tù Gổ sưa này thực sự rất quan trọng với tôi, nó là do một người bạn cũ nhờ tôi bảo quản hộ, người quân tử coi trọng lời hứa, sao tôi có thể vì nguyên nhân của chính mình mà bán đồ của cô ấy? Điểm này, xin cô hãy thông cảm cho.”

Quân tử coi trọng lời hứa? Đầu năm nay còn quân tử à? Thiện Khả Vi nghi ngờ quan sát trên dưới anh hơn chục lần.

“Tôi thông cảm cho anh, vậy ai thông cảm cho tôi?” Cô còn lâu mới làm người tốt gì đó nhé! Cô có lòng tốt, kết quả mấy con bé kia chạy hết, lần lượt lấy chồng, có ai thông cảm cho cô chưa?

“Bà chủ Thiện, tôi thật sự không có tiền, cô rút cuộc muốn tôi làm thế nào mới bằng lòng trả tù Gổ sưa lại cho tôi?” Dương Duy bèn bí hỏi.

Bây giờ anh ta đang hỏi thái độ của cô đấy à? Vậy là quyền khống chế nằm trên tay Thiện Khả Vi cô ư? Cô không nói gì nhìn Dương Duy, trong lòng không ngừng tính toán.

Ừm, người này gầy yếu hơn so với mấy công nhân khuôn vác, nhưng cũng xem là người cao ngura lớn, tất nhiên nếu so sánh về độ linh hoạt, anh ta không thể bằng được Patricia rồi, có điều nếu so với con bé gốc Sophie, miễn cưỡng có thể làm chút chuyện nhỉ? Dù sao thời gian này Paul Pador đang thiếu lao động, trước cứ thử anh ta trong lúc cấp bách này đã rồi nói!

“Tôi hỏi này, trước kia anh làm gì?”

“Tôi là tình nguyện viên của Tổ chức Viện trợ Nhân đạo Quốc tế, mới từ Châu Phi trở về.”

“Tình nguyện viên? Châu Phi?” Anh ta điên rồi, hay cô nghe nhầm? Đầu năm nay còn có chàng trai tốt bụng đến mức chạy đến Châu Phi làm tình nguyện viên? Vậy chắc hẳn rất biết nhẫn nại nhỉ? Thiện Khả Vi không nhịn được lại nhìn anh thêm mấy lần.

“Bà chủ Thiện, có gì không đúng ư?” Bị cô nhìn đến mức anh không nhịn được phải cúi xuống nhìn lại bản thân.

“Tù Gổ sưa rất quan trọng à?”

“Đúng vậy.” Anh gật đầu.

“Không có tiền mua nó?”

“Xin lỗi, đúng là vậy.” Anh xấu hổ.

“Quét dọn đơn giản, nghe điện thoại, ghi hóa đơn có biết không?”

“Biết, tôi biết quét dọn, cũng biết nghe điện thoại, còn ghi hóa đơn chỉ cần biết chữ chắc không khó hiểu lắm.”

“Vây cứ quyết định như thế.” Khuôn mặt căng cứng biến mất thay bằng vẻ tươi cười, Thiện Khả Vi thờ phào nhẹ nhõm, vẫy quạt, trở lại dáng vẻ uyển chuyển như cũ.

“Quyết định thế nào?” Dương Duy hoàn toàn không hiểu hướng đi của sự việc.

Đần! Thiện Khả Vi xem thường, “Không phải anh muốn có tù Gổ sưa sao?”

“Tôi đương nhiên muốn.”

“Nhưng anh lại không có tiền đúng chứ! Đã từng nghe thua nợ trả thịt chưa? Muốn lấy lại tù cũng được, anh ở đây làm việc, dùng sức lao động đổi lấy tiền, đến lúc đó tôi sẽ trả tù Gổ sưa cho anh, thế nào?”

“Có thật không? Cô thật sự để tôi dùng sức lao động đổi lấy tù Gổ sưa? Vậy chừng nào tôi bắt đầu đi làm? Ngày mai được không?” Anh nghe được sự việc có thể dàn xếp, không nhịn nổi khoa tay múa chân.

“Phải, không cần quá cảm kích tôi.” Lần đầu tiên thấy có người bị giữ lại làm công nhân mà còn vui vẻ như thế.

“Cám ơn cô, bà chủ Thiện, lần này cuối cùng tôi đã có thể giữ đúng lời hứa không thất tín nữa.”

Kẻ lỗ mãng! “Tôi nói này Dương...” Anh ta là Dương gì nhỉ?

“Dương Duy, tôi tên là Dương Duy.”

“Ừ, Dương Duy, tôi thấy anh rất có nghĩa khí coi trọng chữ tín, sao còn có thể bị người ta hăm hại?”

Anh không trả lời, chỉ gãi đầu cười.

Có điều, vấn đề này hôm sau Thiện Khả Vi mất nửa ngày tìm hiểu đã hoàn toàn hiểu rõ.

Tính cách con người Dương Duy này tốt bụng đến mức không thể tưởng, khờ khạo cho rằng thế giới không có kẻ xấu, khi làm việc còn xem trọng tác phong quý ông cứng nhắc, không hề biết rằng, muốn sinh tồn trong thế giới hiện thực này, ngang tàng bạo ngược mới là quy tắc tốt nhất, rõ là ngốc đến mức không chịu nổi!

Trái quyền của ngân hàng có hiệu suất xử lý quả nhiên đủ để so sánh với sài lang hồ báo, luôn là nhanh, độc, chuẩn.

Tập đoàn Kael thay đổi chỉ mới mấy tiếng, trái quyền của ngân hàng hôm sau lập tức đem cả căn nhà họ Dương to lớn như thế bán đấu giá không chừa lại thứ gì, ngay cả cây cỏ trong góc nhà cũng không tha, càng đừng nói đến tù Gổ sưa mà Hạng Bội Tâm bận tâm.

Thông qua quan hệ hỏi thăm, Hạng Bội Tâm mới biết được nội thất trong nhà họ Dương đều bị bán cho công ty thu mua nội thất Paul Pador nổi tiếng nhất bang Virginia, kể cả tù Gổ sưa của cô.

Vì giành lại cái tù trước khi nó bị bán ra, mới sáng sớm cô đã đến Paul Pador, trong lòng nôn nóng muốn lập tức được thấy chiếc tù Gổ sưa đã chia xa hơn hai mươi năm, cho dù hôm nay là Chủ nhật khó có được, cô cũng phải hi sinh ngày nghỉ và thời gian hẹn hò.

Trong cung điện chính, một đứa bé tám tuổi đang vừa ăn Hamburger vừa đọc báo, sự tập trung, giơ tay nhắc chân của cô bé trông hết như người lớn, cứ như đang thông báo với mọi người, cô bé chính là chủ nhân của nơi này.

“Xin chào, xin hỏi bà chủ Thiện của Paul Pador có ở đây không?”

Thiện Ti ung dung ngẩng đầu lên, giọng nói đã sớm vỡ giọng phát ra: “Người từ xa tới, xin hỏi có chuyện gì?”

“Em chính là bà chủ Thiện?” Hạng Bội Tâm vô cùng kinh ngạc.

“Phải, tôi là bà chủ Thiện.” Cô bé gật đầu đồng ý, lại chột nhếch môi cười, “Chẳng qua là tương lai sau này, nhanh nhất, có lẽ là mười năm sau!” Thu từ báo lại nhảy xuống ghế, để hai tay ra sau lưng, “Nói đi, tìm mẹ tôi có chuyện gì? Có lẽ tôi giúp được chị.”

“Chị muốn tìm một món đồ, hi vọng có thể mua nó.”

“Món đồ gì?” Giọng nói của phụ nữ thành thực từ xa truyền đến.

Hạng Bội Tâm quay sang một hướng khác, một người phụ nữ xinh đẹp mặc trang phục Blumarine màu vàng phấn, bên hông đeo chiếc đai lưng đính đá, bước từng bước uyển chuyển đến trước mặt cô.

“Mẹ, chào buổi sáng ---” Cô bé ban nãy còn tỏ ra từng trải, bây giờ nũng nịu chạy đến.

Thiện Khả Vi ôm chặt con gái, sau đó xoay người đối mặt với Hạng Bội Tâm, “Thiện Khả Vi, xin chào.” Cô ấy tự nhiên chia tay ra.

“Xin chào, tôi là Hạng Bội Tâm.”

“Cô Hạng muốn tìm đồ nội thất thế nào?”

Hạng Bội Tâm cũng không quanh co lòng vòng, “Một cái tủ Gỗ sưa từ thế kỷ 17.”

Lông mày cô ấy nhíu lại, “Tủ Gỗ sưa?” Bán chạy thật đấy.

“Đúng, nó là một trong số đồ đặc mà bà chủ Thiện mới mua vào mấy hôm trước, hơn nữa còn là thông qua trái quyền của ngân hàng, vốn là vật của nhà họ Dương.” Hạng Bội Tâm gợi ý cho cô ấy.

“À, tôi nhớ ra rồi, nghe nói chính là ông chủ trước của tập đoàn Kael.”

“Đúng vậy.” Sự kiện động trời của tập đoàn Kael gây ra sóng to gió lớn, là chuyện mà ai cũng biết, “Bà chủ Thiện, tôi muốn mua tủ Gỗ sưa đó.” Hạng Bội Tâm trực tiếp vào thẳng chủ đề.

“Cô còn chưa thấy nó mà đã muốn mua?”

Kỳ lạ, tủ Gỗ sưa tròn hay dẹt cô ta còn chưa thấy, không biết chừng cái tủ còn bị bung ra rồi, cô ta lại trực tiếp lên tiếng muốn mua, còn với giọng điệu nhất định phải như thế, chẳng lẽ... cô ta chính là người bạn cũ trong miệng Dương Duy?

“Đúng vậy, tôi muốn mua.” Giọng điệu Hạng Bội Tâm chắc chắn.

Thiện Khả Vi lắc đầu, “Nhưng nó đã có người mua rồi.”

Trong nháy mắt, Hạng Bội Tâm hoa dung thất sắc, “Là ai?” Sao nhanh như thế? Trực giác của cô không thể tưởng tượng nổi.

Thiện Khả Vi quay người ra ngoài, giờ cán quạt chỉ sang ly cung bên cạnh, “Có thấy cái tên mặc áo sơ mi sọc, quần bò lam, màu da rám nắng đó không? Anh ta chính là người mua.”

Một công nhân trẻ? Vì sao một công nhân trẻ lại muốn mua tủ Gỗ sưa? Hạng Bội Tâm rất nghi hoặc.

“Bà chủ Thiện, không dỗi gạt cô, cái tủ này từng là di vật của mẹ tôi, có ý nghĩa rất quan trọng với tôi, dù phải bỏ ra bao nhiêu tiền, tôi cũng phải mua được nó.”

“Haizz, lần này hay rồi, sao ai cũng nói tủ Gỗ sưa có ý nghĩa quan trọng với mình như thế?”

“Người công nhân khuôn vác kia ư? Anh ta tên là gì? Tôi bằng lòng đền bù, đề nghị anh ta nhượng lại tủ Gỗ sưa cho tôi, tôi có thể nói chuyện với anh ta chứ?”

“Dương Duy, anh ta tên là Dương Duy.” Thiện Khả Vi nhìn vào mắt Hạng Bội Tâm.

“Dương Duy?” Là Dương Duy của tập đoàn Kael đó ư? Dấu chấm hỏi trong đáy lòng Hạng Bội Tâm nhanh chóng bành trướng.

“Đúng thế! Tên ngốc đó cả ngày nói đến Tổ chức Viện trợ Nhân đạo Quốc tế, nhưng anh ta dùng hết sức cứu người khác, lại quên mất chính mình, trên người anh ta không có đồng nào chạy đến Paul Pador, muốn tôi trả lại tủ Gỗ sưa của anh ta, anh ta nói đó là vật mà một người bạn cũ muốn anh ta giữ hộ, anh ta nhất định phải giữ tủ Gỗ sưa lại chờ đối phương lấy lại, đúng lúc tôi đang thiếu nhân công trầm trọng, liền bắt chẹt anh ta bỏ sức lao động đòi lại tủ, cô nói tôi còn có thể bán đồ cho cô sao?”

Người bạn cũ muốn nhờ anh giữ hộ? Người bạn trong miệng Dương Duy là cô sao?

“Tôi có thể nói mấy câu với anh ấy được không?” Hạng Bội Tâm đề nghị.

“Được, nhưng đừng lâu quá, vì thời gian nói chuyện với cô cũng tính cả vào tiền lương.”

Hạng Bội Tâm không để ý tới Thiện Khả Vi, bước về phía Dương Duy ở trước ly cung.

Cách mấy bước xa, “Dương Duy”, cô gọi.

Dương Duy đầu đầy mồ hôi ngừng tay, nhìn cô gái xa lạ trước mặt, “Chào cô, cô cần tôi giúp gì sao?” Nụ cười ngốc nghếch hiện ra trên gương mặt, rực rỡ như mặt trời.

“Tôi nghe nói anh đã mua tủ Gỗ sưa.”

“Không phải mua, trên người tôi đến một xu cũng không có, tủ Gỗ sưa vốn là đồ trong nhà tôi, bà chủ Thiện chẳng qua muốn tôi dùng sức lao động để đổi lấy tủ.”

“Nếu tôi trả giá cao thì sao? Anh có bằng lòng bán cho tôi không?”

Dương Duy sững sốt, tiếp đó cười xin lỗi, “Xin lỗi, tù Gổ sưa không bán, tôi đã có ước định với người ta, phải bảo quản cái tù, cho đến khi đối phương đứng ra lấy lại.”

“Là ai? Người anh đã ước định đấy là ai?”

Anh lắc đầu, “Nói thật, tôi cũng không biết tên cô ấy, đó là chuyện từ lúc nhỏ, có điều tôi tin, cô ấy nhất định sẽ tới lấy lại tù, vì đó là di vật của mẹ cô ấy, tôi không thể thất tín với cô ấy.”

“Có lẽ đối phương đã sớm quên chuyện này rồi, anh cũng nói đó là chuyện lúc nhỏ mà, đúng không?” Giọng nói của Hạng Bội Tâm có chút vội vã.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, đã nói là phải làm được! Cho dù đối phương có nhớ hay không, chí ít tôi không thẹn với lời hứa của tôi. Rất xin lỗi, tôi không thể từ bỏ.”

“Nhưng nhà anh đã sa sút, anh nên mặc kệ lời hứa đó chứ.” Dưới tình thế cấp bách, cô cũng không sợ anh bị tổn thương, nói thẳng những lời đó.

Trong giây lát, Dương Duy nghiêm túc chính trực nói: “Tôi biết, nhưng mà, nhà tôi sa sút là chuyện của cá nhân tôi, không liên quan đến người bạn kia, sao tôi có thể vì gia đình mình thay đổi mà liên lụy tới cô ấy? Đó không phải hành vi mà người đàn ông nên có, con người phải giữ chữ tín.” Anh kết thúc cuộc nói chuyện, xoay người tiếp tục công việc.

Hạng Bội Tâm không nói một câu nhìn theo bóng lưng anh, không biết thế nào, trái tim nhảy lên dữ dội.

Dương Duy trước mắt rốt cuộc là con người thế nào?

Cô đứng trước mặt anh, nhưng anh đã không nhận ra cô, thế mà anh lại vì một người đã quên từ lâu giữ khư khư lấy lời hứa đó, nếu là chuyện hồi nhỏ tám năm trước, đổi lại người khác, sợ đã quên hết sạch, chớ nói đến việc dùng sức lao động để đổi lại tù Gổ sưa.

Đáy lòng cô rung động, yên lặng rời khỏi Paul Pador, trước khi đi ánh mắt nhìn Dương Duy như suy nghĩ sâu xa.

“Mẹ, mẹ đang nhìn gì vậy?” Thiện Ti hỏi.

“Tiểu Ti, con nói xem Dương Duy có phải tên ngốc không?”

“Đúng thế ạ! Chỉ từ việc chú ấy sẵn lòng chấp nhận sự bất chệt của mẹ, quyết định dùng sức lao động đổi lại tù Gổ sưa, chú Duy hiển nhiên chính là một kẻ ngốc!”

Lông mày Thiện Khả Vi nhíu lại, “Tiểu Ti, sao mẹ cảm thấy lời con có ý gì đó nhỉ?” Cô nheo mắt nhìn con gái.

“Dạ? Không có đâu! Con chẳng có ý gì cả, mẹ nghĩ nhiều quá, con còn bài tập chưa làm xong, lên gác trước đây ạ!” Ngay cả một giây chần chừ cũng không có, lông bàn chân Thiện Ti như bôi mỡ, nháy mắt thoát khỏi Thiện Khả Vi.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 3

Ánh sáng của đèn nhỏ như hạt đậu, Hạng Bội Tâm xem tư liệu tìm kiếm trên màn hình, trước mắt như lại trông thấy bóng dáng kiên định của Dương Duy, nghe giọng điệu chắc chắn của anh, cảm giác được tấm lòng nhân hậu toát ra từ người anh.

Sau khi đi khỏi Paul Pador, cô không thèm quan tâm hôm nay là Chủ nhật, nhanh chóng gọi điện trung cầu ý kiến của mấy người bạn trong ngành tài chính, kể lại toàn bộ những hiểu biết của mình về nguyên nhân hậu quả khiến tập đoàn Kael chỉ trong một đêm trời đất đảo lộn, thái độ tích cực của cô khiến chính bản thân cô khó hiểu.

Tuy chỉ nói mấy câu ngắn gọn, nhưng Dương Duy lại làm cô rung động mãnh liệt, nhất là ánh mắt lấp lánh có thần càng bộc lộ ra con người chính trực đơn thuần của anh.

Nhà tôi sa sút là chuyện của cá nhân tôi, không liên quan đến người bạn kia, sao tôi có thể vì gia đình mình thay đổi mà liên lụy tới cô ấy? Đó không phải hành vi mà người đàn ông nên có, con người phải giữ chữ tín...

Lúc anh nói, trên gương mặt không có chút do dự, giống như việc giữ lời hứa năm xưa là chuyện đương nhiên.

Khi đó Hạng Bội Tâm cảm giác như có một dòng nước ấm áp bao quanh trái tim, ấm đến mức cô muốn nghẹn ngào khóc lớn, trên đời này trừ cái ôm rộng lớn của bố ra, khiến cô cảm thấy ấm áp lại đến từ một người không quen biết.

Tại sao người lương thiện như thế lại gặp phải chuyện xấu xa như vậy? Rõ ràng trên người còn có món nợ khổng lồ hơn tỷ đồng, anh còn bình tĩnh kiên định, bán sức lao động ở Paul Pador chỉ vì đòi lại tù Gổ sưa, anh nhất định điên rồi!

Hạng Bội Tâm gõ mấy phím, tìm ra trình độ học vấn của Dương Duy trong quá khứ, không ngờ anh là sinh viên MBA xuất sắc trường Stanford, nhưng quanh năm hiến thân cho công việc viện trợ nhân đạo quốc tế, điều này khiến cô lại khẳng định, nếu Dương Duy không phải người theo chủ nghĩa lý tưởng thì thật sự là kẻ điên, kẻ điên.

“Không, làm người ta thật sự không xem nổi nữa!” Hạng Bội Tâm bực bội đẩy toàn bộ giấy tờ trên bàn rơi xuống đất, “Chẳng lẽ anh ta không oán hận ông trời? Bị cổ đông bày mưu ám hại, anh ta còn có tâm tư vì tù Gổ sưa mà đi làm công nhân, anh là kẻ lập dị sao Dương Duy.”

Cả một đêm, cô đều nghĩ đến Dương Duy, nghĩ đến logic của anh, cô trừ ngạc nhiên ra thì chỉ là ngạc nhiên, mãi đến khi tia nắng ban mai nở rộ, cô mới thiếp đi, trước đó trong miệng còn lẩm bẩm, “Dương Duy, anh quá ngốc, mặc dù tôi rất biết ơn anh, nhưng tôi vẫn phải nói, anh thật điên...”

Mười hai giờ trưa, điện thoại của La Lâm đánh thức cô.

“Alo...” Cô phát ra giọng nói lơ đãng.

“Này, Bội Tâm, tù Gổ sưa của cô lấy về chưa? Chiều nay có muốn cùng tôi dạo phố không? Có người phải chuẩn bị cho hôn lễ, chắc phải ra ngoài mua đồ chứ nhỉ?”

“Sao cô biết tôi sắp kết hôn?” Cô nhắm mắt nói thầm.

“Chiếc nhẫn kim cương cầu hôn trên tay cô rêu rao khắp nơi, tôi có thể không thấy sao? Với lại, hôm qua lúc tôi ra ngoài ăn cơm, gặp được Vương Chí Hoàng, anh ta nói chuyện đó với tôi đấy.”

“Chí Hoàng...” Thì ra là anh ta nói.

“Đúng thế, anh ta còn muốn tôi giúp cô nữa! Ra đi! Hôm nay tôi tới giúp cô chuẩn bị làm cô dâu.”

Hạng Bội Tâm vừa trông thấy tài liệu rơi là tả trên đất, lập tức nhớ tới Dương Duy, thần chí tỉnh lại hơn nửa, “La Lâm, tôi có chuyện phải xử lý, tôi sẽ gọi điện cho cô, bai!”

Đầu tóc bù xù nhảy xuống giường, Hạng Bội Tâm nhặt đồng hồ đeo tay lên, trong lòng vẫn thì thầm, “Minh không biết làm vậy có đúng không, nhưng mình thật sự không thể khoan nhượng được.”

Sau khi nhanh chóng rửa mặt, cô cầm túi đi ra ngoài, bắt một chiếc taxi, “Đến Paul Pador, nhanh giúp!”

Thừa số chính nghĩa trong lòng lên men, cô muốn giúp Dương Duy đứng lên lần nữa, một người tốt như anh cũng bị ức hiếp đến nỗi không cách nào phản kháng, vậy thì thế giới này thật không còn công lý nữa,

Máu trong cơ thể như dòng nước chảy xiết, dọc đường, cô nắm chặt các ngón tay mới ngăn hai tay run rẩy. Cô nghĩ mình nhất định điên rồi, nhưng nếu không làm, cô lại không thể chịu đựng được.

Hãy để cô tạm biệt Dương Duy một lần nữa! Cô có mấy lời nhất định phải nói với anh.

Xe dừng lại trước Paul Pador, Hạng Bội Tâm rút mấy tờ tiền thanh toán tiền xe, “Không cần thối lại.” Xuống xe, cô đi xuyên qua biển người trên bãi cỏ ở Paul Pador, vội vã tìm kiếm bóng dáng Dương Duy.

“Cô Hạng, cô lại tới nữa rồi?” Thiện Khả Vi bước xuống xe như vừa đi dạo công viên về, khoe miệng mang theo ý cười, chắc là vừa nhận được mấy vụ buôn bán.

“Bà chủ Thiện, Dương Duy đâu rồi? Tôi có chuyện quan trọng tìm anh ấy.”

“Tìm Dương Duy sao? Nhưng hôm nay anh ta rất bận, cô cũng biết, đến ngày nghỉ, người người đến Paul Pador khiến chúng tôi bận đến nỗi không có cả thời gian uống nước nữa.” Thiện Khả Vi ra vẻ muốn giúp mà chẳng giúp được.

“Vậy tôi chờ anh ấy, đợi anh ấy tan ca chắc được chứ?” Thái độ của Hạng Bội Tâm hết sức cương quyết.

Ồ, đợi đến khi tan ca! Cô gái nhỏ này uống nhầm thuốc à? Thiện Khả Vi không nhận được quan sát về mặt căng thẳng của cô.

“Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh ấy, thật sự rất quan trọng.” Hạng Bội Tâm liên tục nhấn mạnh.

“Thế thì tùy cô! Tôi đi xem Dương Duy, nếu anh ta rảnh, tôi sẽ bảo anh ta tới tìm cô.” Nói xong, Thiện Khả Vi thốt tha đi vào cung điện chính.

Vì khẩn trương, Hạng Bội Tâm không kịp được thở khê, cô không biết sau khi Dương Duy nghe đề nghị của cô sẽ có phản ứng gì, nhưng cô cảm thấy mình nên làm vậy, như thế mới có thể đền ơn lời hứa không thay đổi của anh, còn cả sự ảm áp anh mang lại.

Mấy tiếng trôi qua, tối qua không thể ngủ ngon, Hạng Bội Tâm ngồi ở ghế đá, đáng vẻ mệt mỏi như cánh cung được kéo căng hết cỡ.

“Cô Hạng, bà chủ bảo cô đang tìm tôi?”

Giọng nói của Dương Duy kéo cô từ trong suy nghĩ hỗn độn trở về, cô thỉnh linh đứng dậy, cơ thể vì đột nhiên di động dẫn tới cơn choáng váng, thấy thế, anh liền vội vàng đỡ lấy cô, để cô ngồi lại ghế.

“Cô không sao chứ?” Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, anh rất lo lắng.

Sao có người lại có mặt nhỏ thế nhỉ? Chỉ như một bàn tay, đôi mắt kia như tích tụ cả thù hận và kiên nghị, còn tay cô nữa, sao lạnh lẽo như tảng băng thế? Không phải bị bệnh đó chứ?

“Cô Hạng, có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?” Anh lại hỏi.

“Không, không cần, bây giờ, anh hãy nghe tôi nói, nghe tôi nói cho hết.” Hạng Bội Tâm dùng hết sức lực muốn nói cho hết những lời trong lòng.

“Được, cô cứ từ từ, tôi đang nghe đây.” Mặc dù anh không biết vì sao cô lại lo lắng như thế.

Giọng chậm dần, cô hỏi: “Bị đuổi khỏi tập đoàn Kael, anh có tính toán gì kế tiếp không?”

“Hiện tại quan trọng nhất là lấy tù Gổ sửa về, sau đó sẽ nghĩ cách giải quyết, kết quả xấu nhất chính là ngừng hoạt động Công ty Khoa học kỹ thuật Dương Thị, nghĩ cách bồi thường chi phí tổn thất cho toàn bộ nhân viên.”

“Anh thì sao? Anh có tính toán gì không?”

“Tôi sẽ trở về Châu Phi, công việc ở Tổ chức Viện trợ Nhân đạo Quốc tế vẫn chưa hoàn thành.”

“Nhưng anh chỉ là tình nguyện viên, nhiều lắm chỉ được số tiền lương ít ỏi, anh đã quên anh còn món nợ mấy tỷ ư?” Cô lo lắng hỏi.

Dương Duy nhìn gương mặt lo âu của cô, suy nghĩ, cô đang lo cho anh à?

“Tôi biết, nhưng mà công việc viện trợ không thể chấm dứt, tiền lương ít cũng không sao, dù sao tôi chỉ có một mình, món nợ đó có thể trả bao nhiêu thì trả, nhưng công việc viện trợ thiếu một người sẽ tổn thất rất nhiều, nhân dân ở thế giới thứ ba có thể nhận được đồ viện trợ càng ít.”

“Dương Duy, chẳng lẽ anh không muốn trở lại tập đoàn Kael? Không muốn giành lại những thứ đã bị cướp mất ư? Những cái đó vốn thuộc về anh, anh không hận sao?”

Anh cúi đầu mỉm cười, “Nói không muốn lấy lại là gạt người, cô có biết một năm tập đoàn Kael có thể gửi cho Tổ chức Viện trợ Quốc tế năm mươi triệu đô la Mỹ không, chúng tôi rất cần số tiền này, nhưng mà, hành vi buôn bán là hoạt động của quý ông, giống như công việc viện trợ, đó là sự nghiệp về lương tâm, sao có thể giành lấy rồi cướp đi?”

Hành vi buôn bán là hoạt động của quý ông? Nghe vậy, Hạng Bội Tâm choáng váng cả người.

Chết tiệt! Anh điên rồi phải không? Ai bảo với anh hành vi buôn bán là hoạt động của quý ông? Thương trường đồng nghĩa với chiến trường giết chóc, là sự cạnh tranh anh lừa tôi gạt, anh quá ngây thơ cũng quá quân tử, chẳng trách không phải đối thủ của những kẻ sài lang hồ báo ấy, anh đã định trước là miếng thịt béo nằm trên thớt rồi.

Sinh viên MBA xuất sắc, là ai đã biến một người có tiềm lực thành con người như bây giờ? Lúc này cô rất muốn chém đầu những người kia, bảo bọn họ xem họ đã làm việc tốt gì thế này.

“Ai bảo anh như thế?” Cô hỏi.

“Ông nội tôi, từ nhỏ ông đã dạy tôi như vậy, hi vọng tôi làm một doanh nhân chính trực, tôi cũng tin hành vi buôn bán là hoạt động của quý ông.”

Không thể nhịn được nữa, “Cức chó!” Hạng Bội Tâm nắm chặt hai tay, không nhịn nổi văng tục.

“Cái gì?” Dương Duy bị sự nóng nảy bất ngờ của cô hù dọa.

Cô Hạng này trông có vẻ dịu dàng động lòng người, sao lại đột nhiên buông một câu cức chó như thế? Anh đã nói sai gì sao? Anh kinh ngạc nhìn cô.

Cô cắn môi, một lúc lâu không lên tiếng, âm thầm nghĩ ngợi, thời gian lâu đến mức Dương Duy cũng thấy kỳ lạ.

Bất thỉnh linh, ngay lúc anh đang do dự có nên mở miệng hay không, cô đã thô bạo túm lấy cổ áo anh, “Dương Duy, tôi muốn anh lập tức đi theo tôi.” Ánh mắt cô hùng hục.

“Đi theo cô?”

“Đừng, tiền để lấy lại tù Gổ sưa tôi sẽ trả giúp anh cho bà chủ Thiện, đừng có lãng phí thời gian nữa, anh phải lập tức cầm tù Gổ sưa của anh đi theo tôi.” Cô cứng rắn nói

“Đi đâu? Vì sao?”

“Tất nhiên là trở về đối mặt với hiện thực.” Cô tức giận bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Gia sản trăm tỷ bị người ta âm mưu chiếm đoạt, sao anh còn có thể cam chịu như vậy? Vì lời hứa năm xưa với một người không quen biết, anh lại đi bán sức lao động để đổi lấy một thứ không thuộc về anh? Còn cái tổ chức viện trợ nhân đạo vứt đi gì đó, bản thân anh còn không cứu được mình, cho dù cứu được trăm nghìn người ở thế giới thứ ba, vậy thì sao chứ? Họ có thể giúp được gì cho anh? Họ chỉ như những con đĩa hút sạch máu trên người anh, biến anh thành đồng xương trắng mà thôi.” Cô kích động đến đỏ cả mặt.

Không biết vì sao, cô lại muốn khóc, đối với cô mà nói, anh là người tốt, cẩn thận thay cô bảo vệ di vật của mẹ, anh nhất định không biết cô biết ơn anh nhiều thế nào, cho nên với trái tim không đành lòng, cô muốn báo đáp lại.

Dương Duy nhìn cô ngây ngốc một lúc, “Cô Hạng, cô có sao không?” Anh lấy ra chiếc khăn mùi soa được gấp tinh tế, lịch thiệp đưa đến trước mặt cô.

Vì sao cô khóc? Tại sao cô lại khóc? Thấy cô rơi nước mắt, trái tim anh cũng ê ẩm theo.

Hạng Bội Tâm không để tâm đến vẻ nhếch nhác của mình, giặt lấy khăn tay, hung dữ dề lên hai mắt.

Giấy lát, tâm trạng cô bình ổn trở lại, chậm rãi lên tiếng, “Tôi muốn giúp anh, giúp anh lấy lại tù Gổ sưa, cũng giúp anh lấy lại tập đoàn Kael, tuy không thể bảo đảm sẽ có được cảnh tượng như quá khứ, nhưng ít nhất thì tốt hơn bây giờ gấp trăm lần.”

“Tại sao cô muốn giúp tôi?” Anh hỏi.

“Vậy tại sao anh lại ngần ngại xa xôi chạy đến giúp những người không thân cũng chẳng quen ấy?” Cô kích động hỏi lại anh.

“Bởi vì họ cần tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 3 (tt)

“Cho nên bây giờ anh cũng cần tôi!” Cô rít lên với anh.

“Tôi lại không thân cũng chẳng quen cô.”

“Vậy anh xem như tôi bị sét đánh, hoặc uống nhầm thuốc là được!” Cô hiếm khi bộc phát cơn giận thế này.

Dương Duy mất một lúc không nói được gì, chỉ mở to mắt nhìn cô gái nhìn như yếu đuối lại kiên cường trước mặt.

Rất lâu, cô thở ra mấy lượt, “Tóm lại, bây giờ anh lập tức thuê tôi đảm nhiệm chức trợ lý của anh, tôi sẽ tính toán lập kế hoạch tiếp theo.”

“Cô Hạng, tôi phải thành thực với cô, bây giờ tôi vốn không còn dư tiền để thuê cô làm trợ lý cho tôi.” Anh tận tình khuyên bảo cô thay đổi chủ kiến.

Hạng Bội Tâm nhíu chặt mi tâm, “Tôi biết, tiền lương tôi bằng lòng để anh nợ, nhưng mà, tôi có một yêu cầu duy nhất, mong anh nhất định phải tuân thủ.”

“Yêu cầu gì?”

“Thủ đoạn độc ác.”

“Thủ đoạn độc ác?” Dương Duy lộ ra vẻ bối rối hiếm thấy.

Thiện Khả Vi cũng sáng khoái, không hỏi gì nhiều, tay trái thu tiền vào túi, tay phải lập tức cho người đóng gói tù Gổ sưa, nhân viên vận chuyển còn tốt bụng đưa cả người cả tù về đến nhà họ Dương.

Hạng Bội Tâm ngửa đầu nhìn tòa nhà lớn của nhà họ Dương, nhớ cái ngày khi nhà mình tuyên bố phá sản, cảnh tượng khi ấy hết như nhà họ Dương bây giờ, sa sút mà thê lương.

“Nơi này chỉ có thể ở đến cuối tháng.” Dương Duy thật thà nói.

Đi vào phòng khách, cả tòa nhà đã chẳng còn gì nữa, đến cái ghế hình thức ở phòng khách cũng không có, đồ đạc trong nhà đều bị ngân hàng đưa đi đấu giá, hai người chỉ có thể đứng như vậy.

“Không sao, bắt đầu từ mai, anh cũng không có thời gian mà ở đây nữa.” Hạng Bội Tâm bình tĩnh nói.

Không có thời gian ở đây? Dương Duy vẫn còn sự hoang mang rất lớn với lời cô nói.

Cô không nhìn anh, đi về phía cầu thang, ngồi lên bậc thang, “Boss, phiền anh qua đây, chúng ta thảo luận trước một số chuyện cần làm ngày mai!”

Từ lúc bắt đầu, cô đã không ngừng gọi Dương Duy là Boss, hại anh thật sự khó tiếp nhận xưng hô này.

Đối với Dương Duy, không hề nghi ngờ, Hạng Bội Tâm là món quà từ trên trời rơi xuống, trầm ổn hiểu đời, có cứng có mềm, khi xúc động có thể vì chuyện không liên quan gì mà đỏ cả mắt, khi tỉnh táo cũng có thể không mang theo tình cảm mà xử lý công việc.

Trên người cô có một khí chất đặc biệt, khi nên mềm dẻo, cô cúi đầu, khi đơn thương độc mã, cô cũng tuyệt đối sẽ không chút do dự. Người ưu tú như cô lại bằng lòng giúp đỡ anh? Điều này khiến anh hết sức vui mừng.

“Boss?” Đuôi lông mày cô nhướng lên.

“À, ừ.” Dương Duy đáp lại không được tự nhiên.

“Duy thiếu gia, Duy thiếu gia!” Dương Đông chạy vào phòng khách, bất ngờ trông thấy một cô gái xa lạ, anh ta không nhận được tò mò quan sát.

“A Đông, chuyện gì vậy?” Dương Duy đứng dậy.

Dương Đông kích động kéo anh, “Em thấy công nhân bên ngoài đang dỡ đồ, anh thật sự lấy được tù về rồi hả? Em còn tưởng bà chủ Thiện không buông tay nhanh vậy chứ!”

“Không phải anh lấy về, là cô Hạng đây mua nó giúp anh.”

“Cô Hạng?” Vòng qua Dương Duy, đôi mắt Dương Đông khóa chặt Hạng Bội Tâm, quan sát cô.

“Anh này là?” Hạng Bội Tâm đứng dậy theo, vút câu hỏi lại cho Dương Duy.

“Cậu ấy là Dương Đông, là người anh em lớn lên với tôi từ nhỏ, trước kia là con của bác Dương quản gia nhà tôi, bây giờ bác Dương về hưu...”

“Cho nên tôi là quản gia hiện tại của nhà họ Dương, tôi là Dương Đông.” Dương Đông đề cao âm lượng nói.

Hạng Bội Tâm lập tức nói không chút nghi ngờ: “Đuổi anh ta đi.” Giọng điệu lạnh lẽo không chút tình cảm.

“Cái gì?” Dương Duy sững sốt.

“Cái gì cơ?” Dương Đông lại càng tròn mắt nhìn.

“Đúng vậy, tôi bảo anh sa thải anh ta đi.” Cô khẳng định lại lần nữa.

“Vì sao?”

“Vì sao?” Hai người chủ tớ trầm miệng một lời hỏi.

Hạng Bội Tâm thở ra một hơi, “Boss, tôi nhắc nhở anh, tiền lương anh còn không trả nổi cho tôi, tại sao lại có tiền trả cho anh ta?” Cô xoay người đối diện với hai người, “Huống hồ, bây giờ chuyện cấp bách hàng đầu là điều chỉnh nghiêm ngặt số tiền chi tiêu, so sánh thì, chi phí của quản gia càng có vẻ dư thừa.”

“Đội đã, cô dựa vào cái gì bảo thiếu gia đuổi tôi, cô là ai?” Dương Đông thờ phỉ phỉ trừng mắt với cô.

“Tôi là Hạng Bội Tâm, là trợ lý mới của anh Dương Duy.”

“A, theo tôi thấy, Duy thiếu gia nên đuổi cô mới đúng, tôi là quản gia, ăn uống quần áo ngủ nghỉ đều có thể hỗ trợ chuẩn bị cho thiếu gia, cô có thể làm gì?”

Dương Đông nhắc bàn tay xanh xao của cô lên, “Cô xem đôi tay này của cô, chỉ nhìn thôi cũng biết là đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, vốn chẳng làm nổi gì cả.”

Cô rút tay lại, “Tôi không lo nổi quần áo củi gạo dầu muối gì cả, nhưng tôi có thể giúp anh ấy lấy lại tập đoàn Kael, anh làm được không?”

“Cô! Cô nói cô có thể... haha! Tôi nói cô này, lừa tiền cũng đừng có lừa bằng cách này, cô không nên bắt nạt tấm lòng nhân hậu của Duy thiếu gia nhà tôi, nói mấy chuyện nằm mơ giữa ban ngày để lừa anh ấy.”

“Tôi không muốn tốn nhiều nước bọt với anh, Boss, xin anh hãy nhớ rõ yêu cầu duy nhất của tôi.”

“Thủ đoạn độc ác?”

“Đúng, do đó phải lập tức đuổi anh ta.”

“Cô Hạng, cô không nên xúi giục Duy thiếu gia! Thiếu gia nợ nần hơn tỷ, cô cho rằng có thể lấy được gì từ người anh ấy sao? Cô muốn câu kẻ ngốc thì cũng thôi, nhưng đừng có đánh chủ ý lên người thiếu gia nhà tôi, tôi không cho phép cô bắt nạt anh ấy.”

Cô hừ lạnh, “Anh cho rằng tôi tham cái gì? Trên thương trường có ai không biết anh Dương Duy nợ nần cả tỷ, ngay cả tiền lương của tôi còn phải để anh Dương Duy tạm thời nợ đây!”

“A Đông, việc này... là thật.” Dương Duy xấu hổ phụ họa.

“Duy thiếu gia, em sẽ không bỏ anh đâu, Dương Đông em sinh ra là người nhà họ Dương, chết là quỷ nhà họ Dương, chúng ta xem ai mới là người trung thành.” Dương Đông phần hận bất bình nhìn trừng trừng Hạng Bội Tâm.

Hạng Bội Tâm cũng không phải hạng dễ trêu, cô đáp lại ngay, “Được thôi, chúng ta chờ xem.”

Hừ! Quản gia? Nhà còn chẳng có, còn quản gia cái gì?

“Hừ!”

“Hừ!”

Cả hai cùng trợn mắt lên, mối thù giữa Hạng Bội Tâm và Dương Đông kết xuống từ đó. Đầu quay một cái, Dương Đông chạy đến một xó phía xa, còn Hạng Bội Tâm thì trở lại chỗ ngồi cũ ở bậc thang, mở Notebook của cô.

Dương Duy vội vàng giảng hoà thay hai người, “Được rồi, được rồi, đừng cãi nhau nữa, cô Hạng, A Đông với tôi như anh em thân thiết...”

“Boss, xuyt, có thể để tôi gõ xong thư từ chức trước được không?”

“À ồ vâng, cô làm đi!”

“Vừa mới nói không nhận lợi ích, giờ lại viết thư từ chức, phụ nữ à...” Giọng điệu Dương Đông chua chát.

“Nếu bây giờ tôi đã là trợ lý của anh, trước thứ Hai tới, tôi phải gửi thư từ chức vào hộp thư của chủ nhiệm, tôi vẫn còn biết trách nhiệm này của mình.”

“Cái gì? Cô muốn từ bỏ công việc đang làm?” Dương Duy cảm thấy không thể tin.

Sắc mặt Hạng Bội Tâm rét run, “Chẳng lẽ anh nghĩ tôi đang đùa với anh sao, Boss?”

“Trước kia cô làm gì?” Dương Đông buồn bực hỏi.

“Chuyên viên quản lý tài chính cấp cao của ngân hàng.”

“Hay đấy, nghe thì có vẻ có năng lực hơn quản gia tôi đây, nhưng bằng vào một chuyên viên quản lý tài chính, có cách nào giúp Duy thiếu gia lấy lại tập đoàn Kael sao?”

“Không làm sao biết không được?”

Nếu không phải thấy Dương Duy ngốc đến đáng thương, Hạng Bội Tâm đã chẳng muốn xen vào chuyện của người khác.

Được rồi! Tất nhiên phần lớn là vì sự chính trực tận tâm của anh, thậm chí ngay cả khi gian khó nhất cũng không quên tuân thủ lời hứa, bảo vệ tù Gổ sưa của cô, cô biết mình rất điên khùng, nhưng mà, cô vẫn không đành lòng nhìn anh gặp xui xẻo, không nhận được muốn làm chút việc gì đó cho anh.

“Chỉ nói miệng suông thì ai cũng nói được.” Dương Đông cười nhạo.

“Dương Đông, đừng nghi ngờ năng lực của phụ nữ, cho dù tôi không biết làm sao lo liệu đến ăn uống ngủ nghỉ quần áo của Boss, nhưng tôi sẽ cho anh biết, cái gì gọi là được hoặc không được.” Thái độ của Hạng Bội Tâm vô cùng kiên định.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, không chỉ Dương Đông, ngay cả Dương Duy cũng bị sự dứt khoát trong giọng cô khuấy phục, phát ra sự khâm phục từ nội tâm.

Cô không lên tiếng nữa, sắc mặt chăm chú cúi đầu viết thư từ chức của cô, cô biết quyết định của mình sẽ hù chết một số người, nhưng cô không có ý

định quay đầu, cứ xem như cô bị sét đánh hồng đầu đi.

Mẹ, vì tù Gổ sưa, con đã bỏ mặc tất cả...

Trong căn phòng trống rỗng chỉ còn lại âm thanh gõ chữ của Hạng Bội Tâm.

Nhấn phím gửi, sự việc đã không còn con đường vặn hỏi, cô tỉnh táo gấp Notebook, “Boss, sáng mai, chúng ta sẽ tới Khoa học kỹ thuật Dương Thị.”

“Để tuyên bố phá sản ư? Có cần liên lạc cho luật sư hoặc kế toán viên cao cấp...”

Hạng Bội Tâm gơ tay ngăn cản lời Dương Duy, “Chỉ là cắt giảm nhân sự thôi.”

“Cái gì! Chỉ là cắt giảm nhân sự? Cô Hạng, thật không phải tôi thích nói cô đâu, sao mà ngày đầu tiên nhậm chức mà cô đã điên cuồng cắt giảm nhân sự như thế? Hơn nữa còn nói chỉ là...?” Dương Đông cảm thấy người phụ nữ này nhất định đến để gây rối, vốn không phải giúp Duy thiếu gia giải quyết sự việc.

“Đã xem báo cáo tài vụ mấy quý vừa qua của Khoa học kỹ thuật Dương Thị chưa?”

“Chưa.” Dương Duy thật thà nói.

“Xem rồi anh sẽ hiểu, nếu anh thật sự tốt nghiệp MBA trường Stanford.”

“Đừng nghi ngờ trình độ học vấn của Duy thiếu gia, anh ấy là người rất nỗ lực học tập.” Dương Đông lại chủ động nhảy ra bác bẻ, tính tình Duy thiếu gia anh ta rõ ràng nhất, tốt đến mức không thể nghi ngờ.

“Cắt giảm nhân sự có thể cứu vãn được một phần kế sinh nhai của nhân viên, không cắt giảm, vậy thì tất cả mọi người cùng chết. Tóm lại, hi vọng ngày mai anh sẽ làm được thủ đoạn độc ác đã đồng ý với tôi, bằng không, cho dù tôi có năng lực hơn nữa cũng không giúp nổi anh, đến lúc đó không chỉ sự sống còn của một bộ phận nhân viên, mà còn là toàn bộ nhân viên Khoa học kỹ thuật Dương Thị, kể cả ba người chúng ta.”

Dương Duy nhìn gương mặt nghiêm túc của cô, “Tôi hiểu ý cô.”

“Tốt lắm, sáng sớm ngày mai chúng ta gặp nhau ở cổng Khoa học kỹ thuật Dương Thị.” Hạng Bội Tâm thu dọn đồ đạc, đột nhiên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Cô Hạng.” Dương Duy chạy ra theo.

“Boss, anh có thể gọi tôi là Bội Tâm, hoặc gọi tôi là Jessica.”

“Được, Jessica, đến bây giờ tôi vẫn không hiểu vì sao cô bằng lòng giúp tôi, nhưng mà, cô thật sự không suy nghĩ lại sao? Bởi vì tôi rất có thể sẽ liên lụy đến cô.”

“Boss, anh không cần hiểu, bởi vì chính tôi cũng không biết vì sao, hơn nữa thư từ chức của tôi đã gửi vào hộp thư của ông chủ rồi, nếu anh không muốn liên lụy đến tôi, xin anh tối nay hãy tính toán xem ngày mai phải sử dụng thủ đoạn độc ác như thế nào.” Nói xong, cô mở rộng bước chân, đi nhanh về phía trước.

“Chắc chắn, quả nhiên cô gái nào tên là Jessica đều máu lạnh.” Dương Đông ở sau mở miệng nói theo.

“A Đông, em cũng thấy cô ấy kỳ lạ à?”

“Không, em chỉ thấy cô ta điên rồi.”

Dương Duy cố nhịn muốn thưởng cho Dương Đông ánh mắt khinh bỉ, xoay người về phòng, từ từ suy nghĩ giải quyết vấn đề quan trọng mà Hạng Bội Tâm cho anh - thủ đoạn độc ác.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 4

Sáng hôm sau, Hạng Bội Tâm đến nhà họ Dương từ rất sớm.

“Này, cô có biết giờ còn rất sớm không hả?” Dương Đông mở cửa, trông thấy cô liền kêu lên.

Đây Dương Đông ra tự bước vào, cô không có hứng thú làm nhảm với anh ta.

Lần này cô cả gan làm loạn tự ôm phiền phức vào người, được ăn cả ngã về không, không có đường lui, nếu thất bại, vậy thì những thành tích tốt mà Hạng Bội Tâm cô cố gắng có được trong hai năm qua ở giới tài chính sẽ biến mất, sứ mệnh nhất định phải thành công vô cùng cấp bách, cô không có thời gian để thích ứng, chỉ có khoác chiến bào dũng cảm tiến lên.

“Jessica, sớm vậy.” Dương Duy khiếp sợ thấy cô xuất hiện trước giờ hẹn.

“Boss, tôi tính nửa tiếng sau, chúng ta sẽ triệu tập cuộc họp giám đốc cấp một ở Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, do đó, nếu đi với tốc độ 65km/h, trễ nhất là mười phút sau chúng ta phải xuất phát.”

“Cô là ma nữ hả! Duy thiếu gia còn chưa ăn sáng đâu!” Dương Đông lên tiếng kháng nghị.

“Jessica, chắc cô còn chưa ăn nhí? Tôi bảo Dương Đông cũng chuẩn bị cho cô một phần.”

Nét mặt cô không chút cảm xúc, “Dương Đông, đóng gói bữa sáng lại cầm lên xe, Boss không có nhiều thời gian nhàn nhã như thế, bắt đầu từ bây giờ từng giây từng phút đều là tiền bạc đối với Boss.”

“Cô khát khe quá rồi đó! Ngộ nhớ Duy thiếu gia bị đầu bụng, tôi xem cô...”

Dương Duy ngăn anh ta lại, “A Đông, Jessica nói không sai, chúng ta lập tức đến công ty, nhờ em lái xe đưa bọn anh đi.”

Mặc dù rất phê bình với sự quấy rối của Hạng Bội Tâm, nhưng nếu Duy thiếu gia đã nói, Dương Đông có không bằng lòng đi nữa thì vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Dương Đông quản gia kiêm lái xe tràn đầy tự tin ngồi lên ghế lái, chờ lát nữa phải cho con nhóc Hạng Bội Tâm kia kiến thức khả năng lái xe siêu việt của anh ta.

Sau khi cùng Dương Duy lên xe, Hạng Bội Tâm bỗng nhiên nói một câu, “Chiếc xe này xem ra rất tốt.”

“Đó là điều đương nhiên, chiếc Rolls Royce thiết kế với kiểu dáng dài, nội thất bên trong xa hoa, tính năng tốt, mã lực mạnh mẽ, thân xe vững vàng, ngồi trong xe cảm giác như nằm trên mây.” Dương Đông gật gù đắc ý nói.

Dương Duy có cảm giác không ổn, mặc dù anh và Hạng Bội Tâm biết nhau không lâu, nhưng anh có thể nắm được sơ sơ suy nghĩ của cô, cô tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là khen ngợi tính năng của chiếc xe này.

Quả nhiên, Hạng Bội Tâm rút ra một tấm danh thiếp, “Bán nó đi, tôi đã tìm được một công ty thu mua xe hơi tốt, chiếc xe này trông còn mới đến 90%, chắc có thể bán được giá tốt, với giai đoạn hiện nay của chúng ta mà nói thì không thể không có lợi.”

Dương Đông ném tấm danh thiếp đi, “Cái gì? Bà điên cô đang nói gì thế hả? Lại muốn tôi bán xe đi? Vậy sau này Duy thiếu gia ra ngoài thì phải làm sao?”

“Thứ nhất, Boss không có nhiều thời gian ra khỏi Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị; Thứ hai, trên thế giới này còn có thứ gọi là phương tiện giao thông công cộng, hơn nữa tôi không cho rằng sau này lúc công việc bận rộn, Boss còn có thể tự lái xe.”

“Thành thật mà nói, tôi không hay lái xe, trước đó lần đầu tiên lái xe chính là đến Paul Pador, ô tô cũng bị đâm đến hỏng luôn rồi.” Bằng lái của anh phải mạo hiểm mới nhận được, căn cứ vào lương tâm cũng căn cứ vào sự an toàn của người khác, anh ít khi tự lái xe, duy chỉ có lần trước đây.

“Đừng thế, cho nên chuyện xe cô, cô nên hỏi tài xế của Duy thiếu gia là tôi đây.”

Hạng Bội Tâm không có trả lời, chỉ dõ dỏi mắt lạnh lùng về phía Dương Duy.

Không biết thế nào, Dương Duy cảm thấy ánh mắt cô có sức thuyết phục rất mãnh liệt, cường thế mà kiên định, dường như chỉ cần cô nhìn qua ai đó, người ấy sẽ gật đầu đồng ý với yêu cầu của cô.

“A Đông, cứ làm theo ý của Jessica đi!” Dương Duy mê mẩn nói.

“Thiếu gia!” Dương Đông kêu thảm.

Dương Đông có dự cảm xấu, tương lai người chủ của anh ta có lẽ không chỉ có Dương Duy, rất có thể bao gồm cả cô nàng Jessica đã man này, hơn nữa quyền lực của cô ta nhất định vượt trên cả Duy thiếu gia.

“Tính cắt giảm bao nhiêu nhân sự?” Dương Duy hỏi.

“Ít nhất trên một nửa.”

“Nhiều vậy sao?” Anh có chút kinh ngạc.

“Thông thường mà nói, với mười nhân viên công việc có thể hoàn thành, chúng ta không cần thuê tới 30 nhân viên. Để thuê một nhân viên phải chi trả 10 nghìn đồng, vì sao không chi ra 200 nghìn cho mười nhân viên ban đầu, để cao tinh thần của họ.”

“Tôi đương nhiên biết điều đó, nhưng mà, làm vậy không phải đẩy giá lên sao?”

“Cho nên tôi mới cần anh phải thủ đoạn độc ác, tuy không cần đuổi tận giết tuyệt, nhưng tuyệt đối không nương tay, nhất là khi đối mặt với những nhân viên dư thừa kia.”

“Được, tôi biết rồi.” Dương Duy gật đầu.

Đây là sự thật, cũng là chuyện bất đắc dĩ, giống như cuộc sống ở thế giới thứ ba, thường phải đối mặt với lựa chọn tàn khốc, anh nên hiểu nó từ lâu rồi.

Khi Hạng Bội Tâm và Dương Duy cùng xuất hiện tại Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, nhìn chung cũng khiến công ty lò dò này có chút không khí căng thẳng, người đọc báo, người uống trà tán gẫu, người vội vàng trang điểm, không ngờ còn có người đang ngáy ngủ, tất cả đều tỉnh táo lại.

“Mấy người này hình như có vẻ nhân nhả.” Dương Duy đoán cách dùng từ.

Anh không hiểu, vì sao họ còn có thể sống thoải mái như thế? Nhớ lại lúc anh còn làm việc ở Tổ chức Viện trợ Nhân đạo Quốc tế, ngày nào cũng phải cùng đồng nghiệp loay hoay đến nỗi đầu đầy mồ hôi, cuộc sống phong phú, vội vã, chẳng lẽ họ hi vọng cuộc sống của mình cứ tẻ nhạt vậy ư?

“Không phải nhân nhả, đó vốn là lười nhác! Thế mà anh còn phải bỏ ra một số tiền khổng lồ để chăm nuôi bọn họ, nuôi lợn còn có thể giết thịt, nuôi mấy kẻ vô dụng này, tôi không biết có thể làm được gì.”

Lời lẽ sắc bén của Hạng Bội Tâm khiến Dương Duy bật cười, nhưng lại đưa tới cái nhìn khinh thường của cô.

“Từ giờ trở đi, khiến thần kinh của họ căng cứng là một trong những trách nhiệm của anh, quá khứ mà quá khứ chỉ khiến cuộc sống của họ càng ngày càng không có mục tiêu, khiến họ lãng phí ngày càng nhiều tài nguyên, đợi đến lúc có người cảnh tỉnh họ, khiến họ thức tỉnh thì sẽ không còn cách nào xoay chuyển.” Ngôn từ cô sắc nhọn.

“Sorry, tôi luống cuống.”

“Đi thôi! Nên vào họp, hi vọng những kẻ lão làng năm xưa đã xác định vị trí.” Nói xong, Hạng Bội Tâm đi trước về phía thang máy.

Cửa thang máy mở ra, Dương Duy lịch sự nhường cô vào trước, tiếp đó cô thốt ra một câu, “Tầng 10.”

Anh bấm vào số tầng, đứng sóng vai với cô, “Về vấn đề này, tôi phát hiện cô còn quen thuộc hơn cả tôi.”

“Tôi cũng không muốn, thế nhưng, từ hôm nay, tôi sẽ khiến anh cũng quen thuộc giống tôi.”

Anh gật đầu. Ừ, trách nhiệm bây giờ của anh ngày càng rõ ràng, ít nhất là tiền lương của Hạng Bội Tâm, anh phải nghĩ cách, nếu anh muốn cứu giúp càng nhiều người hơn nữa, vậy thì, việc đầu tiên anh phải khiến bản thân lớn mạnh mới được.

“Jessica.”

“Boss, mời nói.”

“Tuy biểu hiện trước mặt của tôi không được như mong đợi của cô, nhưng tôi đồng ý với cô sẽ dùng thủ đoạn độc ác, tôi sẽ cố gắng làm được.”

Giương mắt đón nhận dáng vẻ cao lớn của ông chủ, Hạng Bội Tâm lộ ra nụ cười không thể nhận rõ, “Tôi biết, lát nữa tôi sẽ cho anh thời gian thể hiện, xem như nghiệm thu thành quả.”

Cửa thang máy mở ra kèm theo tiếng vang, cô đẩy Dương Duy lên trước, “Khí thế!”

Dương Duy hít sâu, ưỡn ngực, mở rộng bước chân đi về phía trước.

Dáng vẻ cố gắng tạo ra của anh tuy trông vụng về như con gấu lớn, nhưng cô lại thấy yên tâm, cô biết người trước mặt có sự quyết tâm.

Mới chớp mắt một cái, cô liền phát hiện anh chỉ lo đi thẳng về phía trước, vốn quên mất phải rẽ, cô vội gọi, “Boss, quay lại!”

Anh dừng bước, vô tội quay lại nhìn, trông thấy bảng tên phòng họp, cười xấu hổ, “Haizz, hình như tôi đi hơi quá rồi.” Gãi đầu xoay người, lại ưỡn ngực, đẩy cánh cửa lớn phòng họp ra.

Hạng Bội Tâm không nhịn được cười, Dương Duy này hết như một cậu bé mới lớn, người lương thiện muốn có chỗ đứng trên thương trường xảo trá sẽ rất cực khổ.

Nếu mọi người biết động cơ của cô thuần túy là vì tù Gổ sưa, nhất định sẽ nói cô ngốc, nhưng vậy thì sao? Ôm lấy nhiệm vụ mà trong mắt mọi người là

điều không thể, chẳng phải đó cũng là một thử thách với cô ư?

Che đi nụ cười, cô bước nhanh đuổi theo bước chân Dương Duy, bởi vì trong phòng họp có một trận chiến phải đánh, muốn thắng thì phải có khí thế áp bức người khác.

“Cái gì! Cắt giảm nhân sự?” Trong phòng họp xôn xao.

Một đám người mang danh giám đốc ngồi không mà hường ôm lấy bụng bìa, nhao nhao tỉnh lại từ trong cơn mê, nguyên nhân thì đều xuất phát từ mấy tiếng “cắt giảm nhân sự”.

“Đúng vậy, cắt giảm nhân sự.” Dương Duy nói khẳng định, “Tập đoàn Kael có sự thay đổi, Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị cũng không còn phụ thuộc tập đoàn Kael nữa, cần rút bớt nhân sự, cắt giảm chi tiêu, nâng cao tinh thần làm việc, cho nên, công ty quyết định cắt giảm nhân sự, chỉ giữ lại những nhân viên có năng lực chân chính, người không có lòng xin hãy rời khỏi công ty.”

“Sao có thể đột nhiên cắt giảm nhân sự? Tôi đã làm việc ở đây từ khi công ty mới ra đời, không có công lao cũng có khổ lao.” Tổng giám đốc lên tiếng.

“Với tình trạng khó khăn hiện nay của Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, việc cấp bách bây giờ là nhất định phải tiết kiệm hơn 50% chi tiêu, vậy thì mới có thể tạo ra lợi nhuận, cũng mới có thể tăng tốc độ đi đến tình huống thu chi cân đối.” Dương Duy đưa ra những con số sắc bén, tính toán ra thiệt hại.

“Việc này quá khó khăn, làm sao có thể tiết kiệm chi phí 50%?”

“Không được, tôi còn hai năm nữa mới về hưu.” Phó Tổng giám đốc cũng lên tiếng.

“Đột ngột cắt giảm nhân sự, công việc tăng lên, nhân viên sẽ không gánh nổi.” Giám đốc Kinh doanh mở miệng.

“Đúng vậy, sẽ khổ chết.” Giám đốc Phòng R&D nói thảm.

“Chúng ta nên thuê thêm nhân viên để tăng năng suất mới phải.” Phòng Nhân sự phát biểu ý kiến.

“Đúng, dùng cách tăng lương, hiệu suất của nhân viên nhất định sẽ tốt hơn.”

“Nguy rồi, tôi còn khoản vay chưa trả.”

“Cổ phiếu của tôi vừa mới bị bẫy giá.”

Trong phòng họp mỗi người một câu, toàn bộ mấy giám đốc đều vì tư lợi và tương lai của bản thân, còn tiền đồ của công ty, trong đầu bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến.

Rầm! Lòng bàn tay Hạng Bội Tâm đột nhiên đập mạnh lên mặt bàn, phát ra âm thanh rung động.

Mấy giám đốc đó giật mình, giảm bớt âm lượng thì thảm to nhỏ, dần trở nên yên tĩnh.

“Tổng giám đốc, nếu không cắt giảm nhân sự, ông có đề nghị gì hay?” Dương Duy bình tĩnh hỏi.

“Tôi...” Tổng giám đốc nói quanh co không rõ lời.

“Giảm lương, giảm toàn bộ tiền lương.” Vị giám đốc có cấp bậc thấp nhất ở đây đưa ra đề nghị, dẫn tới cái nhìn khinh bỉ của những giám đốc lớn khác.

“Có một điều phải nhắc nhở mọi người, Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị hiện tại như một con thuyền tràn đầy nguy cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể lật thuyền chìm xuống nước, cắt giảm nhân sự cũng xuất phát từ sự bất đắc dĩ, nếu không cắt giảm, kết cục thế nào các ông cũng có thể tưởng tượng ra, đến lúc đó đừng nói đến tiền lương, sau này vốn ban đầu, tiền lương hưu đều sẽ biến thành số không.”

“Thế nhưng, tất cả mọi người đã làm việc ở đây nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, không thể nói đuổi là đuổi được!”

“Điều này cũng không thể xem là lý do, mọi người đều có khổ lao, nhưng nếu không thể mang lại lợi ích cho công ty, tất cả đều là không công.” Dương Duy lý trí nói.

“Ông chủ, cả nhà tôi đều do tôi nuôi, tôi không thể bị đuổi được.”

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi cũng vậy!” Hết người này đến người khác phụ họa.

“Hiển nhiên mọi người rất để ý đến tình huống của mình, hơn nữa còn hiểu rất rõ, nhưng, các ông có ý kiến gì về tương lai của Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị không?” Hạng Bội Tâm hỏi.

Ánh mắt cô lạnh lẽo quét qua những người được gọi là giám đốc trước mặt, trừ thất vọng ra thì chỉ có thất vọng.

“Tổng giám đốc?” Thấy không ai nói chuyện, cô chỉ đích danh.

“... Tôi, tôi cảm thấy, Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị đang phát triển trở lại, năm nay chúng ta có sự thay đổi sách lược, cho nên sự phát triển nửa quý đầu năm đã tốt hơn rõ ràng so với năm ngoái.”

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 4 (tT)

“Tổng giám đốc, ông cảm thấy sự phát triển nửa quý đầu năm là vì sách lược mới có hiệu quả?” Cô lại hỏi.

“Tất nhiên, tháng trước chúng tôi mới nhận thêm được một đơn đặt hàng, do đó nhất định là sách lược có hiệu quả.” Nét mặt già nua với cơ thịt chùng chắt của Tổng giám đốc lộ ra vẻ đắc ý, “Cô còn trẻ, hiển nhiên không hiểu phương pháp kinh doanh của chúng tôi.” Ông ta còn quay ngoặt lại dạy dỗ Hạng Bội Tâm một câu.

“Ông nói đơn hàng lớn này đến từ Đạt Á có phải không?” Dương Duy bỗng nhiên đặt câu hỏi.

Anh nhớ trong danh sách khách hàng phải nhồi sọ tới qua có một đơn đặt hàng, đó là đơn hàng duy nhất vượt qua 500 nghìn đô la Mỹ từ đầu xuân đến nay.

“Đúng, chính là đơn đặt hàng của Đạt Á, ít nhất cũng có một triệu.” Tổng giám đốc hết sức vui mừng.

“Đúng thế! Là một triệu, nhưng Tổng giám đốc nhất định chưa xem báo cáo hai tháng trước.” Hạng Bội Tâm trào phúng lên tiếng.

“Cô, cô nói vậy là có ý gì?”

“Hai tháng trước, nhà xưởng thấp kém của Đạt Á xảy ra hỏa hoạn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sản lượng nửa năm sau, những nhà xưởng lớn khác đều vì đơn hàng bảo hòa mà không cách nào nhận thêm đơn hàng, cho nên lợi ích từ trận hỏa hoạn mới có thể đến lượt Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị. Tổng giám đốc, ông nói có đúng không?”

“Việc này, việc này...” Ông ta á khẩu không trả lời được.

Hạng Bội Tâm với khí thế khiếp người nói tiếp: “Huống hồ đây vốn là đơn hàng có tổng ngạch 10 triệu, Tổng giám đốc chỉ với một triệu đã dương dương tự đắc, chẳng lẽ ông không cảm thấy lo lắng về sức cạnh tranh xuống thấp của Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị sao? Xin hỏi đơn hàng 9 triệu còn lại đi đâu?”

“Tôi!” Ông ta cứng họng.

“Còn nữa, hôm nay chuyện xảy ra trước kia đều là quá khứ, tôi hỏi tới tương lai, cũng chính là cách nhìn của hôm nay cho mai sau, tôi nghĩ, với năng lực nhạy bén của Tổng giám đốc, chắc không đến nỗi quá khứ với tương lai không phân biệt rõ ràng đây chứ?” Cô liền đánh bật lại cái người già mà không đáng kính này.

“Cô đang nói chuyện hoang đường gì thế hả!” Tổng giám đốc cuối cùng không khống chế được cảm xúc mừng to.

“Tổng giám đốc, chú ý thái độ của ông, Jessica là trợ lý của tôi.” Dương Duy không nhịn được mở lời.

Ai cũng không thể bắt nạt cô, cho dù lời cô vừa thẳng thắn vừa cay độc, nhưng đó là tình hình thực tế, anh tin tưởng cô.

Trên mặt Tổng giám đốc không có chút ánh sáng, cúi đầu, những người khác ngoài vui sướng khi người gặp họa, hình như cũng không kinh hãi lớn, vẫn là đáng về không tập trung chút nào.

“Chủ tịch, hiện tại mạnh mẽ cắt giảm nhân sự, đến lúc cuối tháng không đủ sản phẩm đưa ra thì ai sẽ chịu trách nhiệm?” Giọng điệu Phó Tổng giám đốc cả lơ phát phơ, thể hiện rõ chờ hai người trẻ tuổi làm trò.

Dương Duy hiểu rõ vẻ khinh miệt trong mắt ông ta, “Nếu đây là dọa dẫm, tôi không chấp nhận, bởi vì cắt giảm nhân sự mà không đưa ra đủ sản phẩm, tôi sẽ thận trọng cân nhắc đến khả năng lãnh đạo của ông.”

“Điều này...” Phó Tổng giám đốc không ngờ được tên nhóc con nhìn như chẳng hiểu gì này lại nói thế.

Mấy giám đốc trước mắt này giống như những đứa trẻ nếu không được cho kẹo thì sẽ khóc nhè, vốn chẳng có chút suy nghĩ nào để cải thiện Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, còn kéo dài nữa, cuộc họp này sẽ chỉ toàn những lời nói vô nghĩa mà thôi.

Hạng Bội Tâm đưa mắt về phía Dương Duy, ánh mắt không để lại dấu vết nhắc nhở anh, anh hiểu ý gật đầu đứng dậy, lấy khí thế mà cô đã nhấn mạnh.

“Ngày mai, tôi muốn thấy danh sách cắt giảm nhân sự đầu tiên, mà một tháng tới, là nhân tố quyết định xét duyệt các vị giám đốc ở đây có được tiếp tục tại chức hay không, hi vọng mọi người đã có tâm lý chuẩn bị chiến đấu. Tan họp!”

Đội mọi người nối đuôi nhau ra khỏi phòng họp, Dương Duy như một học sinh tiểu học ngồi phịch xuống, chờ lời phê bình dạy bảo của Hạng Bội Tâm.

“Anh hòa nhập hơn so với tưởng tượng của tôi.” Cô thẳng thắn nói.

“Có thật không?” Anh cười.

“Nhưng còn chưa đủ, anh cũng đã thấy mấy người đó như con bò già kéo chằng chịu đi, anh còn phải lấy ra thủ đoạn độc ác gấp 120 lần mới có thể đấu lại bọn họ.”

“Nghe như một cuộc chiến tranh vậy.”

“Tôi không phủ nhận, thế nên xin anh hãy chuẩn bị tâm lý máu chảy thành sông đi.”

Nghe hiểu lời cô, Dương Duy đứng dậy về phòng làm việc của mình, trước đó Hạng Bội Tâm đã đặt lên bàn làm việc của anh một xấp tài liệu lớn.

“Đây là gì?”

“Bài tập của anh, hôm nay anh nhất định phải thuộc lòng tất cả tài liệu này, tôi mới có thể bàn bạc bước tiếp theo của kế hoạch với anh, ngoài ra ---”

“Jessica”, Dương Duy cắt ngang lời cô, kéo một cái ghế bảo cô ngồi xuống, “Ngồi xuống rồi nói, tôi đang nghe.”

Cô không từ chối, tiếp nhận sự quan tâm của anh. “Sau khi cắt giảm nhân sự, số lượng nhân viên giảm mạnh, tầng nhà văn phòng của chúng ta có thể giảm bớt số lượng lớn, tôi nghĩ nên bán tầng lầu không dùng đến của tòa nhà Dương Thị đi, hoặc cho thuê, bổ sung một số lỗ thủng tài vụ, tầng lầu không dùng quá nhiều, đó là sự hao mòn với chúng ta.”

“Lợi nhuận cho thuê tầng nhà văn phòng trên thị trường hiện nay thế nào?”

Cô tính toán, “Không cao, hơn nữa còn chịu giới hạn, cho nên hiệu quả sẽ không quá tốt.”

Cô nghĩ một lúc, “Tôi nghe nói công ty Star Trek muốn tìm một tòa nhà văn phòng để làm địa điểm mới cho bọn họ.”

“Jessica, tin tức của cô quả là linh hoạt.” Mảnh khé tạo đời của cô lần nào cũng làm Dương Duy giật mình.

“Tôi có một người bạn làm ở Star Trek.”

“Cho nên chúng ta có thể chủ động trao đổi với bên họ?”

“Không, trước tiên cứ từ từ đã, dùng cách quanh co đi hỏi thăm, nếu chúng ta thể hiện ra quá gấp gáp, giá bán ra sẽ bị đè xuống thấp, tình huống trước mắt của Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị có tiếng xấu trong giới doanh nghiệp, cho nên vẫn phải cẩn thận.”

“Nếu thông qua bạn cô mà tiết lộ tin tức cho Star Trek thì sao?”

“Có thể, tôi nghĩ việc này hẳn không phải vấn đề.” Hạng Bội Tâm chột ngắc đầu, “Đúng rồi, Boss, cuối tháng nhà lớn nhà họ Dương không thể ở nữa.”

“Đúng, bây giờ A Đông đang tìm nhà.”

“Không cần, nhà tôi còn thừa phòng khách, Boss và A Đông có thể tạm thời ở nhà tôi, cũng thuận tiện cho chúng ta có thể trao đổi bất cứ lúc nào.”

“Vậy chẳng phải sẽ làm phiền cô và người nhà ư?”

“Anh có làm phiền họ ư?” Cô hỏi lại.

“Tất nhiên là không.” Làm phiền người khác là chuyện rất không lễ phép, anh dĩ nhiên không vô lễ như vậy.

“Thế là được rồi, đợi khi mọi chuyện đi vào quỹ đạo, anh muốn ở đâu tôi cũng không có ý kiến.”

“Jessica, cảm ơn cô, trừ những lời này, tôi thật sự không biết có thể nói gì với cô nữa.”

“Boss, không cần cảm ơn với tôi, sự lương thiện của anh mới đáng nhận được lời cảm ơn, kể cả từ những kẻ sai lang hổ báo đã cướp cơ nghiệp nhà anh.”

Sắc mặt anh hơi đỏ, “Cô đừng giễu cợt tôi.”

“Tôi nghiêm túc đấy, nếu không phải sự thiện lương khiến anh dần thân vào công việc viện trợ ở thế giới thứ ba thì sao họ có thể thừa cơ cướp đoạt cơ nghiệp nhà anh? Còn cả chủ nhân tù Gổ xưa kia nữa, nếu cô ấy biết anh tuân thủ lời hứa như thế, cô ấy nhất định sẽ rất biết ơn anh.”

“Tôi chỉ làm việc tôi nên làm.” Ánh mắt sáng ngời có thần của Dương Duy nhìn cô chăm chú, sóng mắt lay chuyển, dường như có một thứ cảm giác rất nhỏ đang lưu động.

Chợt, điện thoại của Hạng Bội Tâm vang lên, cắt ngang ánh mắt giao nhau không nói của hai người.

“Alo, Bội Tâm, là anh, La Lâm nói em đã từ chức.” Là Vương Chí Hoàng gọi điện thoại tới, giọng điệu có vẻ hờn hển.

“Đúng vậy, hôm qua em đã quyết định.”

“Vi sao không nói với anh? Anh muốn gặp em, muốn gặp em ngay lập tức.” Anh ta vội vã yêu cầu.

“Chí Hoàng, để sau đi, bây giờ em chưa đi được.”

“Bội Tâm!” Vương Chí Hoàng mất khống chế gọi một câu, rồi giọng điệu chậm dần, “Được, anh chờ em, tối nay bây giờ chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ.”

“Em biết rồi.”

Cúp điện thoại, Hạng Bội Tâm phát hiện ánh mắt Dương Duy đang ở trên người mình.

“Xin lỗi, đã làm thay đổi cuộc sống của cô.” Anh áy náy.

“Đây là sự lựa chọn của tôi. Boss, nếu không còn chuyện gì khác, tôi sắp xếp lại tài liệu một chút, lát nữa chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận.”

“Ừ.”

Sau khi Hạng Bội Tâm rời đi, trong không khí vẫn vương vấn mùi hương thuộc về cô, Dương Duy ngẩng đầu nhìn theo cánh cửa cô vừa biến mất, bóng dáng cô chiếm hết tâm tư anh rất lâu.

Nói biết ơn còn chưa đủ, Hạng Bội Tâm tạo cho anh sự chấn động và thay đổi, là sự rung động lớn nhất trong hơn hai mươi năm qua.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 5

Vương Chí Hoàng ngồi tại vị trí cũ ở Scoozi, người trước nay trầm ổn như anh ta lần đầu tiên nếm trải được sự sợ hãi khi không nắm giữ được gì đó, nguyên nhân chính đến từ cô bạn gái mà trước giờ anh ta chưa từng lo lắng - Hạng Bội Tâm.

“Xin lỗi, ban này bạn họp nên mới đến muộn.” Hạng Bội Tâm vội vàng ngồi xuống đối diện anh ta.

“Trước kia em chưa từng đến muộn.” Anh ta không vui nói.

“Chí Hoàng, em rất xin lỗi, vì cuộc họp thật sự cấp bách.” Cô thật tâm thấy áy náy.

“Anh hỏi em, vì sao lại đột nhiên từ bỏ công việc ở ngân hàng?”

“Bởi vì em có sự lựa chọn mới, em quyết định đến Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, làm trợ lý cho Dương Duy.”

“Cái gì?” Anh ta kinh ngạc nhìn cô, “Em nói cái tên phá của Dương Duy của tập đoàn Kael đó?”

Tên phá của? Từ ngữ cay nghiệt của Vương Chí Hoàng làm cô nhú mảy, “Phải, em đến Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị làm trợ lý cho Dương Duy, bắt đầu từ hôm nay.”

“Em điên rồi sao?!”

Người con gái ngồi trước mặt vẫn mang vẻ dịu dàng uyển chuyển lại làm anh ta cảm thấy xa lạ, là do sự kiên quyết trong mắt cô quá mạnh mẽ, giọng nói quá cường thế cho nên mới che đi vẻ mềm mại trước giờ của cô?

Cô đón nhận ánh mắt anh ta, “Em không điên, cũng xin anh đừng nói anh ấy như thế, cái từ tên phá của thật khó nghe, em không thích anh như những người hà khắc độc miệng bên ngoài.”

Bảo anh ta cay nghiệt? Anh ta còn một bụng cay nghiệt chưa dùng tới đâu!

“Em muốn bỏ việc sao không hỏi trước ý kiến của anh? Em đột ngột đến Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị cũng không báo với anh một tiếng, anh cảm thấy mình không được tôn trọng, may là hôm nay La Lâm nghe điện thoại, ngộ nhờ những người khác nghe được, họ sẽ nghĩ như thế nào về anh và em? Thậm chí ngay cả tình huống của bạn gái cũng không nắm rõ, lời này mà truyền đi, anh còn mặt mũi nào nữa?” Giọng nói kiêu chể của anh ta tỏ ra rất bất mãn.

“Chí Hoàng, không phải từ trước đến nay chúng ta không hỏi về chuyện công việc của nhau sao? Với lại em không hề có ý giấu diếm anh, em chỉ hi vọng chờ khi nào công việc ổn định rồi sẽ nói với anh.”

“Em là bạn gái anh, hơn nữa em đã chấp nhận lời cầu hôn của anh, đột ngột đưa ra lựa chọn quan trọng của đời người như thế, dĩ nhiên phải nói trước cho anh một tiếng, chứ không phải tự quyết định rồi sau đó mới nói cho anh biết.” Anh ta cương thế nói.

“Được, em không thông báo cho anh là lỗi của em, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến quyết định của em, tất nhiên, em rất thành ý nhận lỗi với anh.” Hạng Bội Tâm đưa ra thành ý của cô.

Con giận của Vương Chí Hoàng thoáng bình thường trở lại, có điều tàn lửa vẫn chưa tắt, khuôn mặt vẫn cau có như cũ.

“Đừng nóng giận nữa, tính anh trước giờ không phải rất tốt đó sao?” Cô thoáng hiện lên nụ cười lấy lòng, hi vọng làm dịu thái độ của anh ta.

“Nhưng em thật sự làm anh quá thất vọng, lại từ bỏ công việc chuyên viên quản lý tài chính ngân hàng tốt đẹp, chạy đến Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

“Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị đâu đã không phải một công việc tốt!” Thế nào là công việc tốt? Tiền lương cao thì là công việc tốt ư? Hay là có được cái danh đi khoe khoang với người? Cô không cho là đúng.

“Tốt chỗ nào? Nói ra chỉ sợ người ta cười rưng rưng, một công ty thất bại mỗi năm lại lỗ, số tiền lương mà Dương Duy cho em chưa chắc đã bằng với công việc ban đầu của em, anh thật không hiểu tại sao em lại vứt bỏ tương lai tốt đẹp chạy đến Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

“Bởi vì tù Gổ sưa.”

“Lại là tù Gổ sưa!” Anh ta rất không hài lòng, “Vì sao quyết định nào của em cũng có liên quan đến tù Gổ sưa vậy? Anh thấy rõ ràng em bị cái tù quý quái kia kim hãm, có phải anh trong lòng em còn không bằng cả cái tù ấy?”

“Chí Hoàng, đó là di vật của mẹ em, nó có ý nghĩa vô cùng với em, ngay cả bố trước khi mất cũng không quên dặn em lấy lại cái tù, anh phải biết tầm quan trọng của nó với em.”

“Đương nhiên anh biết, bởi vì hôn lễ của anh nằm ở cái tù đó, để bạn gái anh đồng ý lời cầu hôn của anh thì phải có cái tù, nhưng không phải đã đưa tin tức nói cho em biết cái tù đang ở trong tay Dương Duy rồi à, em lấy nó về không phải xong mọi chuyện sao!” Vương Chí Hoàng vô cùng bức mình, “Sao hả? Anh ta dùng cái tù để dọa dẫm em ư? Nói cho anh biết anh ta đưa ra giá bao nhiêu, anh bỏ tiền giúp em mua nó về, với giá trị con người rớt xuống đáy cốc hiện giờ của anh ta, chúng ta bằng lòng bỏ tiền mua đã cho anh ta mặt mũi rồi, anh ta nên cúi đầu cảm ơn.” Anh ta nói ra những lời như của một kẻ đầu cơ trục lợi lại ngạo mạn.

“Chí Hoàng!” Cô thật sự không vui.

Cách sử xử của Vương Chí Hoàng thật không có phong độ, lại còn hơi quá đáng, so với người có dáng vẻ nhẹ nhàng, ảm áp lương thiện lại khiêm nhường lễ độ ấy, thật sự chênh lệch quá lớn, khiến Hạng Bội Tâm không cách nào chấp nhận, thậm chí nghĩ ngờ quyết định tương lai họ sẽ phải nắm tay nhau đi suốt cuộc đời.

“Thôi, không nói chuyện này nữa, anh đói rồi, trước ăn gì đã rồi bàn tiếp, anh đã giúp em gọi một bàn thịt dê.”

Cô nhú mày, “Em không thích ăn thịt dê, lúc trước không phải đã nói với anh rồi sao?” Không biết thế nào, cô cực kỳ chán ghét mùi tanh từ thịt dê.

“Nhưng anh thấy nó rất ngon. Bội Tâm, đừng ngang ngạnh nữa, em phải thử nhiều vào, cái gì không thích ăn một lần rồi sẽ thích.” Anh ta kiên trì nói.

Cô không có hơi sức đâu tranh luận với anh ta, công việc hoàn toàn đi theo con đường mới, vì sự cải cách mạnh mẽ của Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, cô đã tốn quá nhiều tâm sức, thật sự không cách nào tranh luận với anh ta những chuyện lông gà vò tỏi thế này.

Nhìn cái bàn toàn là thịt dê khiến người ta muốn ói, cô nhớ đến Dương Duy, người đàn ông có nụ cười vui tươi và ánh mắt lấp lánh, ở bên cạnh anh, không hề có cảm giác bị đè nén, anh có một khí chất rất ôn hòa thuần hậu làm người khác an tâm.

Kết quả, cô nhận được áp lực trước nay chưa từng có trên người Vương Chí Hoàng, đè nặng lên ngực cô, làm cô không thở nổi.

Bữa cơm này vừa đau khổ, vừa chẳng có vị..

Dương Đông xách hành lý xuống xe, “Duy thiếu gia, sau này chúng ta thật sự phải sống ở đây sao?” Anh ta ngẩng lên nhìn chung cư nhỏ trước mắt, thật sự rất khó so sánh được với nhà lớn nhà họ Dương.

Bề ngoài trông không tệ, nhưng căn nhà này thấy thế nào cũng như chuồng bò trâu, thật chật chội! E là đến không khí bên trong cũng chẳng đủ nữa?

“Dĩ nhiên không phải vĩnh viễn, chỉ tạm thời thích nghi, Jessica bằng lòng giúp chúng ta, cho chúng ta một nơi ở tạm thời, đợi khi tình hình có chuyển biến tốt, chúng ta không thể làm phiền cô ấy thêm nữa.”

“Nhưng mà... Ở đây nhỏ thế này, còn không lớn bằng vườn hoa nhà chúng ta nữa?” Dương Đông không dám nghĩ mình phải ở lại trong căn hộ kiểu này, “Duy thiếu gia, em nghĩ, phòng khách trong nhà Hạng Bội Tâm nói không chừng còn chưa bằng một nửa nhà tắm nhà chúng ta, vậy phải ở thế nào? Anh có quen được không?”

“A Đông, nó không phải là nhà chúng ta nữa rồi, ngân hàng đã mang nó ra thế chấp, bây giờ, đây mới là nhà chúng ta, khi còn làm công việc viện trợ ở Châu Phi, tắm cũng là một sự xa xỉ, huống hồ, anh cũng không phải là Duy thiếu gia trước kia, chúng ta phải thấy biết ơn.”

“Thế nhưng, phòng nhỏ thế này, ba người chúng ta ở được không?” Dương Đông vẫn không nén nổi nghi ngờ.

“Nếu anh không muốn ở, có thể lập tức rời đi, tôi không miễn cưỡng.” Tiếng Hạng Bội Tâm vang lên phía sau hai người, “Dù sao miếu nhỏ nhà tôi không chứa nổi pho tượng Phật lớn anh đây.”

Dương Đông giật mình, quay đầu lại thì thấy gương mặt lạnh lùng của Hạng Bội Tâm cách đó không xa.

Anh ta không hiểu, rõ ràng cô ta tuổi không lớn, khuôn mặt cũng coi là đẹp, nhưng vì sao gương mặt cứ ra vẻ già dặn này khi nói chuyện luôn mang theo sự cường thế không bỏ qua cho bất cứ ai.

“Tôi--” Dương Đông gần như muốn thốt ra khỏi miệng công khai bỏ đi, nhưng chợt thay đổi suy nghĩ, anh ta có thể đi đâu? Và lại thiếu gia cũng không có vấn đề gì, anh ta đương nhiên cũng phải ở, anh ta không muốn chia rẽ với thiếu gia.

“Tôi chưa có nói tôi không ở được! Tôi chỉ đang tự hỏi phải ở thế nào thôi.” Dương Đông bẻ lại.

Liếc mắt Dương Đông ngại biện, Hạng Bội Tâm tự nói với Dương Duy: “Boss, lên trước đi! Phòng của các anh tôi đã sửa sang lại rồi.”

“Chờ chút đã Jessica, tôi nhờ công ty vận chuyển đưa tủ gỗ sưa cùng đến đây, họ sắp tới rồi.”

Đúng rồi, tủ gỗ sưa! Nhớ tới việc này, trái tim Hạng Bội Tâm run lên.

Từ hôm nay trở đi, Dương Duy sẽ sống ở đây, tủ gỗ sưa hiển nhiên cũng sẽ được đưa đến, nghĩ đến việc cô có thể gấp lại di vật đã lâu không thấy của mẹ, bỗng chốc khiến cô khản trương.

Tâm trạng này là thế nào? Nên gọi nó là tình cảm sùng bái bố mẹ, hay là một sự tưởng nhớ với ký ức thời thơ ấu? Hoặc, đáp án là cả hai.

“Cô lên trước đi, để tôi chờ là được, xe tải sắp...”

“Không sao, chúng ta cùng chờ.” Cô bỗng cướp lời, đôi mắt mong ngóng nhìn về phía con đường ở xa.

“Chắc, vậy cô chờ đi, Duy thiếu gia, chúng ta lên thôi.”

“A Đông.” Dương Duy ngăn lại sự hấp tấp của anh ta.

Tâm tư đều đặt ở tủ gỗ sưa, Hạng Bội Tâm không muốn lãng phí miệng lưỡi tranh cãi với Dương Đông, dù sao sau này còn nhiều thời gian, Dương Đông với đầu óc đơn giản không phải đối thủ của cô. Bây giờ, cô chỉ muốn tự mình đón tủ gỗ sưa đến.

Cuối cùng, chiếc xe tải của công ty vận chuyển xuất hiện, nhân viên bốc vác cẩn thận khiêng tủ gỗ sưa lên căn hộ nhỏ của Hạng Bội Tâm, cô theo suốt quãng đường, chỉ sợ cái tủ trân quý bị va đập xây xước.

“Boss, anh muốn để đâu? Trong phòng quá chật, để ở phòng khách nhé?”

“Nếu không bất tiện.” Dương Duy gật đầu.

“Vậy để ở đây đi! Cẩn thận một chút, đừng làm xước.” Hạng Bội Tâm chỉ huy nhân viên bốc vác.

Khi nhân viên đặt gọn gàng cái tủ xuống, cô lập tức khản trương kiểm tra tủ, ngón tay run nhẹ nhàng chạm vào ổ khóa đồng, bên dưới khuôn mặt trông có vẻ bình tĩnh của cô là tâm trạng xúc động, cô rất muốn hét thật to, lại chỉ có thể nhẫn nhịn, dùng hai tay chạm vào để giải bày tâm lòng mình.

Chất gỗ thô cứng rắn từ thế kỷ 17, công nghệ tinh tế bào gọt mượt mà từng góc vuông, chiếc khóa đồng cổ xưa, nằm trên mặt gỗ trơn nhẵn như vẽ rồng điểm mắt, đúng vậy, mỗi chỗ đều giống như trong trí nhớ, không có chút thay đổi nào cả, Dương Duy chăm sóc di vật này rất tốt.

“Duy thiếu gia, đây là tủ của anh mà, lại không phải của cô ta, sao cô ta còn khấn trương hơn cả anh vậy?” Dương Đông để ý tới hành động kỳ quặc của Hạng Bội Tâm, không nhịn nổi nói cạnh khóe.

“Jessica không có ý gì khác, A Đông, em nghĩ nhiều quá rồi, em phải bỏ thành kiến xuống trước, hòa thuận với Jessica, dù sao em là đàn ông, nên tỏ ra phong độ của quân tử.”

“Hừ, cho dù cô ta có lòng tốt, cũng tỏ ra lo lắng thái quá rồi đấy!” Dương Đông không ngừng đánh giá Hạng Bội Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 5 (tt)

Hạng Bội Tâm nghe anh ta nói thế, biết mình luống cuống, tâm trạng trở lại bình thường quay ra nhìn hai người, “Boss, anh lý tưởng hóa quá, muốn một người không phải quân tử tỏ ra phong độ quân tử, vậy chẳng khác gì chó mèo bay trên trời, ban ngày nói chuyện ban đêm.”

“Hạng Bội Tâm, cô ---” Dương Đông tức giận đến nổi dưng râu trợn mắt.

“Tôi chỉ ăn ngay nói thật, không đúng ư?” Cô khiêu khích nhìn anh ta.

“Thôi thôi, mọi người đừng cãi nhau nữa, A Đông, vào sắp xếp phòng đi.” Dương Duy nhanh chóng kéo Dương Đông rời khỏi chiến trường.

Dương Đông đuổi tay chỉ vào Hạng Bội Tâm, “Xem mặt mũi Duy thiếu gia, hôm nay tôi đại nhân đại lượng, không chấp nhặt với cô.”

“Tôi không cho rằng anh có tư cách tỏ ra kiến thức với tôi, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, những lời này anh chưa từng nghe sao? Cũng phải! Tuy anh là người Hoa, nhưng Trung Quốc có 5000 năm truyền thống tốt đẹp nhất định anh không hiểu, tồn nước miếng với loại người man di thiếu văn hóa như anh thật uống công.” Cô cay nghiệt đáp trả.

“Duy thiếu gia anh xem, anh xem cô ta kia...” Nếu không phải Dương Duy kéo anh ta, Dương Đông thật muốn xông lên phân cao thấp với cô ta.

Thật vất vả cho hai người đàn ông đẩy đẩy kéo kéo vào phòng, bên ngoài trở nên yên tĩnh, chỉ còn Hạng Bội Tâm và tủ Gỗ sưa.

Hạng Bội Tâm thở ra một hơi, cô cũng không phải có ý định chọc giận Dương Đông, thật sự là do cái tên này không biết quan sát sắc mặt người khác, ngốc!

Bỏ đi sự khó chịu vừa rồi, tâm trạng cô quay về với tủ Gỗ sưa trước mặt.

“Mẹ, di vật của mẹ đã tìm được rồi, ngay lúc này con có thể đưa tay ra chạm đến nó.” Cô kìm nén sự buồn bã tựa lên tủ, thời gian như quay trở lại lúc còn bé, cô dựa vào gối mẹ làm nũng, rất nhiều kỷ ức vui vẻ vụt qua khi nhắm mắt lại, vô cùng chân thực.

Cô kẻ sát vào chiếc tủ cố gắng ngửi, mong đợi nắm lấy mùi hương đã mất của mẹ, không nén nổi nghẹn ngào.

“Cô rất thích tủ Gỗ sưa này à?” Giọng nói của Dương Duy trở về không gian này không hề báo trước.

Hạng Bội Tâm nhanh chóng khống chế tâm trạng cuộn trào trong lòng, nhẫn nhịn nghẹn ngào nơi cổ họng, “Đây là chiếc tủ rất đặc biệt.”

“Nghĩa là sao?”

“Chất gỗ thô cứng rắn từ thế kỷ 17, công nghệ tinh tế bào gọt mượt mà từng góc vuông, khóa đồng mang phong cách cổ xưa, khiến chiếc tủ toát ra tất cả hương vị cổ kính.”

“Đúng thế! Hương vị cổ kính nồng đậm, tôi nghĩ một phần hẳn đến từ câu chuyện xưa của bản thân nó.”

“Câu chuyện xưa gì?” Cô hỏi.

“Tâm nguyện của một cô bé, ánh mắt nhòe lệ, đến giờ tôi vẫn còn nhớ.”

Hạng Bội Tâm quay đầu nhìn anh, “Tâm nguyện của cô bé?” Cô ngừng thở, thương cảm vừa rồi khiến khóe mắt cô ngưng tụ một giọt nước mắt, đọng trên mí mắt cô.

“Jessica...” Trái tim Dương Duy thất lại, đưa tay ra nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt ẩm áp, gọi lên một đợt sóng rung động trong lòng anh.

Giật mình lùi lại, từ chối ý tốt của anh, đôi mắt rục rờ của cô thu lại ánh hào quang, “Các anh cứ từ từ thu dọn --- tôi về phòng trước.”

Cô vội vàng xoay người đi, để lại Dương Duy và một bụng đầy thắc mắc.

Vì sao sự xuất hiện của tù Gổ sưa với cô lại giống như kỳ tích kinh thiên động địa như vậy? Vì sao trong mắt cô lại chứa đựng vẻ đau thương? Cô đang khóc ư?

Cúi nhìn ngón tay còn cảm giác thấm ướt, anh cảm thấy không đành lòng.

Bỗng một nghi ngờ nảy ra, làm sao cô biết chiếc tù này là đồ cổ từ thế kỷ 17?

Dương Đông nói không sai, Hạng Bội Tâm có sự quan tâm đặc biệt với chiếc tù Gổ sưa, thậm chí còn hơn cả người sống cùng nó hơn hai mươi năm là anh.

Nhưng anh không dò xét gì cả, chỉ chôn sự hoài nghi này sâu trong lòng, anh muốn đợi đến thời gian thích hợp, chân tướng sẽ hiện ra.

Ngồi trong phòng, Hạng Bội Tâm cẩn thận nâng niu hộp trang sức, cầm lấy chìa khóa ở bên trong, thì thầm tự nói, “Dương Duy, chờ nhiệm vụ của tôi hoàn thành, trả lại ân tình cho anh, tôi sẽ cầm chìa khóa đến nhận lại tù Gổ sưa, chỉ cần chờ thêm chút nữa.”

Cô siết chặt chìa khóa trước ngực.

“Cuối tháng sau khi hoàn thành đơn hàng của Đạt Á, chúng ta sẽ không còn đơn hàng nào nữa.” Hạng Bội Tâm lo âu nặng nề nói.

Phòng sách nhỏ của cô trở thành phòng làm việc chung của họ, tiếp tục tích cực chiến đấu như lúc ban ngày ở công ty, hai người tập trung thảo luận dưới ánh đèn.

“Theo hai đợt cắt giảm nhân sự trên diện rộng, mặc dù có thể giảm bớt tiền lương chi tiêu, nhưng để đạt đến mức cân đối thu chi, tài chính vẫn thiếu thốn không đủ.” Dương Duy cũng khổ não.

“Trước khi hết tuần, chúng ta nhất định phải có được hai đơn hàng có quy mô như Đạt Á, mới có thể trì hoãn tình hình.”

“Nhưng với tình huống trước mắt của Công ty Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, những nhà máy hàng đầu không có đủ sự tin tưởng với chúng ta.”

“Vậy nên, chúng ta buộc phải sử dụng thủ đoạn tâm ngoan thủ lạt thêm lần nữa.” Hạng Bội Tâm nói.

“Tâm ngoan thủ lạt? Jessica, việc này khác hẳn với cắt giảm nhân sự đúng không? Bây giờ người phải cầu xin là chúng ta, phải tâm ngoan thủ lạt thế nào với những nhà máy hàng đầu đó?”

“Boss, bọn họ không muốn đặt hàng của chúng ta, cũng không có nghĩa chúng ta không thể ép bọn họ đặt hàng!” Lời lẽ Hạng Bội Tâm như chuyện đương nhiên.

“Ép đối phương đặt hàng? Chúng ta có lợi thế gì?” Bây giờ anh một nghèo hai trắng, người ngoài thấy anh đã muốn né tránh, sao có thể đặt hàng của anh?

“Lợi thế có thể tạo ra, cũng giống như cơ hội.”

“Đợi đã, Jessica, cô hãy nói rõ ra xem nào.” Dương Duy không hiểu hàm ý của cô.

Ép đối phương khuất phục, đó không phải thắng mà không dùng võ ư? Đạo đức của anh đang đấu tranh.

“Rất đơn giản, nắm lấy nhược điểm mà đối phương không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, uy hiếp họ đặt hàng của Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

“Trời ạ! Sao có thể như vậy?” Anh cảm thấy quá sốc, “Đó không phải rất tiểu nhân ư? Không phù hợp với hành vi của thân sĩ chút nào.”

Hạng Bội Tâm khinh bỉ, “Hành vi của quý ông? Boss, cạnh tranh trên thương trường không nói đến thân sĩ, chỉ có chiến thắng cuối cùng, anh mới có tư cách lộ ra cái thân sĩ của anh, mà điều kiện cơ bản nhất chính là thắng, chính là đánh bại đối thủ.” Cô nỗ lực tiến hành tẩy não anh.

Chuẩn mực thân sĩ đã độc hại tâm trí Dương Duy quá lâu, khiến cô phải mất hết sức chín trâu hai hổ mới có thể truyền đạt quy tắc thương trường hiện thực vào đầu anh.

“Vậy... cô có rất nhiều cách?” Lời cô khiến nhận thức của Dương Duy chịu sự đã kích, trong tình huống mù mờ đành phải thử hỏi dò.

“Tất nhiên!” Cô trả lời khẳng định.

Anh tò mò tới gần, “Cô định làm gì? Nói nghe thử xem.” Anh có linh cảm, Hạng Bội Tâm nhất định sẽ có cách nhìn kinh thiên động địa, bởi vì chính trong mắt cô ánh lên ánh sáng kỳ lạ đó.

Cô dịch máy tính sang một chút, chỉ vào số liệu trên đó cho anh xem, “Bây giờ, mục tiêu của chúng ta là đơn hàng hai triệu Đô la, vừa mới bắt đầu cũng không nên tham lam lớn quá, thế này là vừa, có thể giữ vững phần thắng, coi nó như búp măng non.”

“Tôi khá tò mò, cô muốn lừa đảo thế nào?”

“Đàn ông, trong mười người thì đến tám kẻ háo sắc.” Cô nói không đầu không đuôi.

“Còn hai người còn lại?” Dương Duy thấy tò mò.

“Một người là đồng tính, một người là không có năng lực. Vậy nên, ra tay từ cuộc sống cá nhân, nhất định rất dễ dàng nắm được nhược điểm, hoặc không thì, sự nghiệp của những người này có thể thành công, ít nhiều cũng có qua lại với ngân hàng để giành lấy lợi ích bất hợp pháp, chỉ cần tìm được dấu vết, lợi thế đó có thể lớn cũng có thể nhỏ.”

“Chúng ta thật sự phải làm vậy sao?” Hình như có một số người, anh âm thầm gật gù.

“Boss, thủ đoạn độc ác, anh đã đồng ý với tôi rồi.” Hạng Bội Tâm nói ra lời này khiến anh á khẩu không trả lời được.

“Này, Jessica, cô đang ép buộc Duy thiếu gia làm chuyện xấu xa nào phải không?” Dương Đông bùng điểm tâm tói, lòng đầy căm phẫn lên án.

Hạng Bội Tâm bị cắt ngang xem thường lườm anh ta một cái, “A Đông, anh có chút lễ phép căn bản nào không hả? Bây giờ tôi đang bàn chuyện với Boss, trước khi anh vào phải gõ cửa, sau khi vào thì phải giữ im lặng, không nên chen ngang vào, đây là quy tắc cơ bản của quản gia, chẳng lẽ anh không biết?”

“Hừ, tôi mà gõ cửa ư! Vậy thì làm sao nghe được có phải cô đang truyền bá những suy nghĩ xấu không tốt cho thiếu gia? Một mình cô xấu còn chưa đủ, sao phải kéo theo thiếu gia xuống nước?” Trong mắt anh ta, Hạng Bội Tâm là ác ma.

Không thể nhịn được nữa, “Bỏ điểm tâm xuống, sau đó rút ra khỏi thư phòng cho tôi ---” Gặp phải Dương Đông ngu dốt này, dù Hạng Bội Tâm có tu dưỡng tốt cũng bị hủy đi trong khoảnh khắc.

“Tôi chuẩn bị đồ ăn khuya cho thiếu gia, không cho cô đuổi tôi đi.” Dương Đông đặt bát chè xuống trước mặt Dương Duy, “Thiếu gia, ăn chè sẽ tỉnh táo lại, đừng chơi thủ đoạn gì đó với người phụ nữ này, ngộ nhờ thất bại, vậy sẽ vạn kiếp bất phục đó!”

“Jessica, cô ăn đi.” Dương Duy để bát chè sang trước mặt Hạng Bội Tâm.

“Thiếu gia, anh ăn, cô ta có tư cách gì ăn chứ?”

Hạng Bội Tâm vốn không đói, nhưng vì chọc giận Dương Đông, cô liền cầm cả bát chè lên, nở nụ cười cực kỳ rục rờ, dưới cái nhìn tức giận ghen ghét của Dương Đông, nhanh chóng uống hết cả bát.

Uống xong, cô còn chia bát ra, “Canh đậu đỏ một giọt cũng không thừa, bây giờ đã ăn xong, anh có thể đi.”

“Cô, cô, cô đúng là mụ la sát!” Dương Đông thở phì phò giật lấy cái bát, đá cửa ra ngoài.

“Dương Đông không có ác ý.”

Hạng Bội Tâm nhún nhún vai, “Tôi biết, anh ta chỉ là gian ngoan mất linh chút, còn tôi cũng chỉ trêu anh ta thôi.” Cô tỉnh nghịch nhướng mày, cong môi, chống bút lên nhân trung chơi đùa.

Dương Duy nhìn động tác nhỏ của cô, không biết sao lại muốn cười. Đôi lúc cô khôn khéo thạo đời làm anh bội phục từ tận đáy lòng, nhưng có những lúc lại lộ ra tính cách tỉnh nghịch, như một cô bé.

Giật lấy một tờ giấy ăn, anh muốn lau đi chè đậu đỏ còn dính lại ở cằm cô, dịu dàng như đang chăm sóc bảo bối.

Bút trên tay đột nhiên rơi xuống, Hạng Bội Tâm lùi về sau, trên khuôn mặt thông minh lanh lợi cũng không khỏi thấp thoáng nét ửng đỏ, “Boss, tôi, để tôi tự làm.” Cô cúi đầu che đi vẻ bối rối của mình.

Ý thức được sự đường đột của mình, anh cũng rút tay về, “Xin lỗi.”

“... Không sao.” Tiếng cô nhỏ như muỗi kêu.

Trong nháy mắt, không khí trong căn phòng sách nhỏ tràn ngập sự mập mờ thoáng thoáng, Dương Duy đột nhiên phát hiện ra mình rất lưu luyến bóng người trước mặt.

“Ừ, Jessica, nếu cô mệt, hôm nay chúng ta tạm dừng tại đây đã, tôi...” Vừa nói, anh vừa đứng dậy dọn dẹp tài liệu trên bàn, muốn rời khỏi không gian mờ ám này.

Giả vờ trấn tĩnh, Hạng Bội Tâm đưa tay ra ngăn cản, “Không, tôi không mệt, anh đừng đi vội, chúng ta còn chưa thống nhất, về chuyện kia!”

Hai người đang hết sức lúng túng, đột nhiên bộp một tiếng, thanh giữ giấy trên bàn rơi xuống đập mạnh lên bàn chân Dương Duy.

“Ừ hừ!” Anh kêu lên, buông tài liệu trong tay ra, đau đến mức phải ngồi xồm xuống.

“A? Boss, anh không sao chứ?” Cô ngồi xuống nhìn thử.

Một tiếng cộp thanh thủy vang lên, trán và cằm hai người cùng đập vào nhau, không ai tránh được.

“Đau quá...”

“Đau!”

Dương Đông nghe tiếng chạy vào, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không...” Hạng Bội Tâm xoa cái cằm tê rần. Trời ạ! Đầu anh ta làm từ đá à, sao cứng như vậy!

“Hạng Bội Tâm, cô đã làm gì Duy thiếu gia?”

“A Đông, anh không sao, không sao cả...” Chuyện ngoài ý muốn này thật muốn mạng người ta, Dương Duy vội vàng giải thích.

Hôm nay đúng là chuyện gì cũng không ăn ý!

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Ngợi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 6

Đêm nay, ba người trong phòng đều không ngủ được, nằm ở trên giường bắn khoăn tự hỏi.

“Hạng Bội Tâm, mày quá nhạy cảm cái gì chứ? Cần phải giữ đúng giới hạn, anh ấy là ông chủ, mà mày còn là người đã có bạn trai.” Cô tự thôi miên chính mình.

“Dương Duy à Dương Duy, là quân tử thì không nên có suy nghĩ không chính đáng trong lòng, phải chính trực...” Dương Duy nhắc nhở bản thân phải tự ràng buộc.

“Trong lòng hai người họ nhất định có quỷ, mình phải bảo vệ Duy thiếu gia.” Dương Đông càng nghĩ càng kích động.

Một buổi tối yên tĩnh không ai ngủ được, không hẹn mà cùng xuống giường, ba cánh cửa phòng đồng thời mở ra, ba người ngạc nhiên nhìn nhau.

“Tôi khát nước, muốn uống nước.” Hạng Bội Tâm cướp lời trước.

“Tôi sợ mình quên tắt bếp ga nên mới dậy kiểm tra.”

Hạng Bội Tâm và Dương Đông giải thích xong không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn Dương Duy.

“Tôi...” Trong đầu trống rỗng, Dương Duy trời sinh tính ngay thẳng vốn không nghĩ được lý do gì.

“Boss, anh có sao không?” Hạng Bội Tâm hỏi thử.

“Duy thiếu gia, chân còn đau lắm hả?” Dương Đông niềm nở hỏi.

Anh đỏ bừng cả khuôn mặt, “Không, tôi chỉ là nghe thấy bên ngoài có tiếng động, vì để an toàn nên mới dậy kiểm tra.” Nói xong, anh lập tức đóng cửa, trốn vào phòng, thở hắt lên vì khẩn trương.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, lại nhìn Dương Đông, Hạng Bội Tâm đi đến phòng bếp rót nước.

Dương Đông lấy lý do kiểm tra bếp ga theo sát cô vào bếp, “Nửa đêm không ngủ! Hạng Bội Tâm, tôi cảnh cáo cô, đừng có suy nghĩ gì với thiếu gia nhà tôi.”

“Hừ! Buồn cười, tôi chỉ dậy uống nước, có thể có suy nghĩ gì?”

“Cô biết ý của tôi.”

“Tôi đâu có biết.” Đặt mạnh cốc nước xuống, cô cố ý tranh cãi.

“Cô ---” Nếu cãi lộn, anh ta vĩnh viễn không thắng được, nếu nói phụ nữ trời sinh đã biết cãi lộn, anh ta nhất định bỏ phiếu tán thành.

Hai chủ tớ này cũng thật tuyệt diệu, một người thì khôn ngoan như không nhiễm khói lửa trần gian, một người thì rất giống mụ già, một đáp một hát đúng là tuyệt phối, đã vậy, cô cứ mượn sức tên Dương Đông tử trung làm chân chạy đi.

Hạng Bội Tâm nói chậm lại, “Dương Đông, tôi không muốn cãi nhau, anh đừng cựa gãi lên mặt với tôi, tôi thấy, anh đã có lòng trung bảo vệ chủ, có chuyện để anh làm là thích hợp.”

“Tôi còn lâu mới giúp cô, trừ phi... là chuyện của thiếu gia.”

“Đúng là chuyện của Duy thiếu gia nhà anh.” Ánh mắt khiêu khích phóng tới.

Dương Đông không nén nổi tò mò, “Chuyện gì?”

Cô vẫy tay, anh ta liền đưa tai tới, cô ghé vào tai anh ta thì thầm mấy câu.

“Gì cơ? Hạng Bội Tâm, vì sao cô lại nghĩ ra được cách... bí ời như thế?”

Hai tay cô khoanh trước ngực, tức giận nói: “Anh có thể nói lớn hơn đấy.”

“Tôi xin cô, coi như Dương Đông tôi cầu xin cô, lần tới nếu cô muốn giúp thiếu gia nhận được đơn đặt hàng, cũng có thể dùng cách nào đẹp chút được không? Lại muốn tôi đi chụp ảnh bất gian!”

“A Đông, lúc trước những người đó đã cướp đi tập đoàn Kael của thiếu gia anh, ai còn quan tâm đến đạo đức chính nghĩa gì? Thương trường là nơi nói đến âm hiểm bí ời, anh không bí ời, người khác sẽ xảo quyết với anh, huống hồ, tình huống bây giờ khẩn cấp, chúng ta phải lập tức có được đơn hàng này, bằng không, đừng nói là tập đoàn Kael không lấy lại được, ngay cả Khoa học Kỹ thuật Dương Thị cũng sẽ phải đóng cửa ngay lập tức, thiếu gia nhà anh có tốt hơn, kết quả vẫn bí thảm như thế, đừng nói chề đầu đỏ, đến lúc đó ngay cả nước sôi cũng không uống nổi.”

Điều cô nói không phải không có đạo lý, Dương Đông rất không bằng lòng càu nhàu, “Nghiêm trọng như vậy?”

“Đương nhiên, anh cho rằng tôi trăm phương ngàn kế là muốn làm gì? Còn không phải vì Boss.”

“Vậy...”

“Anh cứ suy nghĩ đi! Chờ anh nghĩ ra kết quả, hi vọng Khoa học Kỹ thuật Dương Thị vẫn còn.” Hạng Bội Tâm cầm cốc nước, ung dung trở về phòng.

Dương Đông đứng ở trong bếp, mặt khó xử.

Nếu làm vậy thật sự có thể giúp thiếu gia một tay, anh ta mà không làm có phải rất tệ, không xứng với sứ mệnh của quản gia không?

*

Hai ngày sau, khi Hạng Bội Tâm đặt một xấp ảnh trước mặt Dương Duy, anh khoa trương nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Đây là gì?” Anh ghen hòng nhìn trần trời những bức hình bất nhã, sự xấu hổ trào dâng mãnh liệt lên từ cổ, đến nỗi cả khuôn mặt cũng đỏ bừng.

“Loại thế đàm phán.”

“Dùng mấy tấm hình bất nhã này?” Giọng điệu Dương Duy rất không chắc chắn.

Trong ảnh là một người đàn ông lớn tuổi bụng phệ đang ôm một cô gái còn trẻ, cô gái kia ăn mặc rất thiếu vải, người đàn ông lớn tuổi kia động tay động chân rất khó coi.

“Chủ tịch của Phong Lễ, anh đã từng gặp ông ta ở cuộc họp ban giám đốc Kael.”

“Ừ, đã gặp.” Anh còn phải gọi ông ta một tiếng chú Mao!

“Jessica, mục tiêu quan trọng của cô không phải là chủ tịch Mao chứ?”

“Mục tiêu tất nhiên không chỉ có ông ta, chẳng qua ông ta đúng lúc tạo cho chúng ta một cơ hội.” Nét mặt cô chẳng tỏ vẻ đúng sai, “Tôi biết trong tay ông ta có không ít đơn đặt hàng, dùng việc này uy hiếp ông ta, buộc ông ta chia đơn hàng cho chúng ta, hẳn không phải việc khó, huống hồ, lúc trước bọn họ liên kết nuốt trọn Kael, ông ta cũng có một bát canh, chúng ta chỉ lấy lại một thìa từ trong cái bát đó thôi.”

“Cô có nghĩ ông ta sẽ khuất phục không?”

“Dĩ nhiên, Boss, việc làm ăn phải nắm chắc những tin tức dù là nhỏ bé, phải bắt được nhược điểm đã kích đối phương, Chủ tịch Mao của Phong Lễ thích

gì không thích lại đi thích nữ sắc, chủ tịch Mao dù sợ vợ vẫn bí mật tìm phụ nữ, đây chính là nhược điểm của ông ta.”

“Ảnh này là do ai chụp? Cô đừng nói với tôi đó là cô.” Một cô gái trẻ bắt gặp hình ảnh này, thật sự có chút không chịu được.

“Tất nhiên không phải tôi, là A Đông.”

“A Đông?!” Dương Duy ngạc nhiên, hai người này không phải như nước với lửa sao, thế mà giờ lại nghe lời Hạng Bội Tâm đi chụp ảnh?

“Boss, bây giờ việc này không phải trọng điểm, tôi nghe người công ty lễ phục nói, hôm nay là sinh nhật bà Mao, buổi tối sẽ mượn một hành cung ở Paul Pador, tổ chức bữa tiệc sinh nhật cho bà ta, lần này đúng là thời cơ tốt cho chúng ta phản công.”

Ngay cả công ty lễ phục cũng bị cô thu mua, rốt cuộc sau lưng anh cô đã làm bao nhiêu công tác chuẩn bị? Dương Duy vừa bội phục vừa đau lòng cho cô.

“Không phải cô muốn tới tham dự bữa tiệc sinh nhật này chứ!”

“Đúng vậy --- tôi thật sự muốn nói lời chúc mừng sinh nhật ở trước mặt bà Mao.” Trên khuôn mặt lạnh lùng của cô hiếm khi nào lộ ra nụ cười dí dỏm.

Dương Duy khẽ thở dài, “Jessica, nói đi! Tôi nên làm gì?” Anh đang ở trong tình trạng mặc kệ tất cả.

Hạng Bội Tâm hiển nhiên đã có một kế hoạch chu toàn, nếu anh còn kiên trì giữ nguyên tắc gì đó, cô vẫn sẽ đơn thương độc mã thực hiện, đây chính là cô, còn anh là đàn ông không thể để cô mạo hiểm một mình.

Cô cứ tưởng mình sẽ mất một phen công phu thuyết phục anh, có điều, hiển nhiên Dương Duy ngoan cố giữ lễ đã bắt đầu có dấu hiệu bị tẩy não.

Cô cười thân nhiên, “Boss, việc duy nhất anh phải làm, chính là trở thành bạn trai tôi, khi cần thì giúp tôi phô trương thanh thế, những việc khác cứ giao cho tôi đi!”

Dương Duy không nhịn được cười, mặc dù trong tình huống khó khăn này, nợ nần chưa trả khiến anh thịt mất hai bóng đèn, cũng không biết làm sao, chỉ một ánh mắt, một giọng nói của Hạng Bội Tâm đã khiến anh cảm thấy thú vị mà quên đi buồn phiền trong lòng.

Điện thoại trong phòng làm việc vang lên.

“Alo, xin chào, đây là văn phòng Chủ tịch Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.” Hạng Bội Tâm nhắc điện thoại nói.

Lát sau, cô đưa ông nghe cho Dương Duy, mấp máy môi với anh, “Chủ tịch Mao của Phong Lễ.”

Dương Duy tràn đầy nghi ngờ như ong mảy, kỳ lạ, chủ tịch Mao gọi điện thoại cho anh làm gì?

“Alo, chào chú Mao, cháu là Dương Duy.”

“Cháu đấy à, dạo này thế nào? Chú nghe nói cháu trở về tiếp quản Khoa học Kỹ thuật Dương Thị rồi.”

“Vâng, cháu đã về Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

“Vất vả lắm hả? Kinh doanh là vậy đấy, loay hoay hết cả ngày cả đêm.”

“Vâng! Dương Duy đã biết.”

“Tối nay là sinh nhật cô Mao cháu, đến đây cùng ăn bữa cơm đi! Chú đã lâu rồi không gặp cháu, tiệc tối được tổ chức tại hành cung của Paul Pador, chú Mao có thể chia sẻ với cháu một vài kinh nghiệm.”

Ăn cơm? Có đơn giản vậy ư? Dương Duy dè xuống sự nghi ngờ, biết thời biết thế nói: “Được ạ! Cảm ơn chú Mao, sau khi ông nội mất, cháu rất ít khi gặp mọi người, hiếm khi có cơ hội này, cháu nhất định sẽ có mặt.”

Sau khi dập máy, Hạng Bội Tâm đột nhiên thốt ra một câu, “Mèo khóc chuột già từ bi.”

“Cái gì? Cô cũng nghe thấy à?” Dương Duy kinh ngạc nhìn cô.

“Đám cho người ta một đao, giờ mới làm ra vẻ hiền lành, đây không phải mèo khóc chuột già từ bi thì là gì?”

“Cô nói chú Mao tìm tôi là có ý đồ gì? Tôi đã một nghèo hai trắng, không còn giá trị lợi dụng nữa.”

“Làm nhục anh đó! Nhớ hồi trước anh còn trẻ mà đã ngồi vào vị trí nắm giữ cả tập đoàn Kael, mấy lão già bọn họ đều phải ở dưới anh, bây giờ thì hay rồi, bọn họ mới mới cá nước lật mình, không có chút dạn dĩ anh thì sao người ngoại được quá khứ!” Hạng Bội Tâm nói rất lạnh lùng.

“Tôi luôn kính trọng bọn họ, chưa bao giờ có ý xúc phạm!”

“Đừng bảo phụ nữ thích so đo tính toán, thực ra người thích so đo tính toán nhất là đàn ông, mặt mũi còn nặng hơn cả tính mạng, có điều, Boss cũng đừng lo, tóm lại tối nay chúng ta bắt tay hợp tác, nhất định phải lật được thế cờ.” Cô nhìn anh, “Anh không có vấn đề gì chứ?”

“Ừ, không thành vấn đề.”

“Thủ đoạn độc ác!” Cô lại nhắc nhở.

Sau khi Hạng Bội Tâm rời phòng làm việc, Dương Duy nhớ lại tất cả những gì cô đã nói.

Sự nghiệp có thể thành công, hoặc nhiều hoặc ít cũng có dính líu tới lợi ích bất hợp pháp với ngân hàng, chỉ cần tìm được dấu vết, đó cũng là lợi thế vừa lớn vừa nhỏ...

Lợi thế? Anh phải làm sao mới tìm được lợi thế của anh? Anh lâm vào trầm tư.

*

Tối nay Paul Pador đóng cửa từ rất sớm, chỉ còn hành cung phía đông ồn ã đèn đuốc sáng trưng.

Thiện Khả Vi ở trong phòng, bật cái đèn nhỏ, hai mẹ con ngồi trên ghế quý phi, cùng đầu đọc sách.

“Mẹ, tại sao chúng ta phải cho người khác mượn hành cung? Mấy người này rảnh rồi tổ chức tiệc sinh nhật xa hoa gì chứ, thật thô tục! Trẻ em ở thế giới thứ ba còn đang phải chết đói kia kìa!” Thiện Ti oán trách.

“Con gái, từ khi nào con bắt đầu quan tâm đến các bạn nhỏ ở thế giới thứ ba thế, ai nói cho con?”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 6 (tt)

(Tiếp)

“Chú Duy ạ! Chú ấy kể với con rất nhiều chuyện khi chú ấy ở châu Phi, con cảm thấy chú ấy là người tốt.”

“Đúng vậy! Người tốt ngọc.” Thiện Khả Vi đứng dậy khỏi ghế quý phi, đi về phía cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, đúng lúc trông thấy Dương Duy và Hạng Bội Tâm bước ra từ trong xe, cô thoáng nở nụ cười.

“Mẹ, vì sao mẹ nói chú ấy là người tốt ngọc?” Thiện Ti đi theo.

“Nếu anh ta không ngọc thì làm sao gia tài cả trăm tỉ bị cướp đi chứ?”

“Nhưng con vẫn thấy chú Duy là người tốt, mấy người có tiền hay cho rằng tiền có thể giải quyết mọi chuyện, thế nhưng, người như chú Duy có thể không cần tiền của mình mà dấn thân vào công việc viện trợ vẫn là số ít.”

“Cho nên anh ta khác người.” Có thể vì vật không liên quan đến mình chạy tới làm chân chạy vặt ở Paul Pador, người này không đưa đến viện bảo tàng trưng bày thật đúng là đáng tiếc.

“Mẹ, mẹ với cái bà Mao gì đó quen biết à? Nếu không thì làm sao phải cho bà ta mượn hành cung?”

“Không quen, chẳng qua có người nhờ mẹ cho bà ta mượn, thế nên mẹ liền cho mượn.”

“Ai vậy?” Thiện Ti tò mò hỏi.

“Hừm, bí mật.”

“Mẹ, con là con gái mẹ, giữa chúng ta không có bí mật.”

“Có thật không? Vậy sau này con lớn có bạn trai, bất cứ chuyện gì cũng chia sẻ với mẹ chứ?” Thiện Khả Vi liếc con gái.

“Đó là điều đương nhiên!”

“Con bé này”, cô vò rối tóc con gái, “Vậy có phải con nên chia sẻ với mẹ, gần đây bố con đang bận gì không?”

“Mẹ nói xem? Không bắt hết được người xấu, bố sẽ mãi bận rộn không hết việc.” Cùng một giọng oán hận như mẹ.

“Tôi này tôi mặt đến một cuộc điện thoại cũng không có.” Cô bắt đắc đi ôm con gái.

“Mẹ, mẹ còn chưa nói là ai nhờ mẹ giúp.”

Không lay chuyển được con gái, Thiện Khả Vi ôm con tựa vào ngưỡng cửa sổ, “Đó, người bên cạnh chú Duy con đấy.”

“Cái gì? Chị ta không phải là bạn gái của chú Duy đó chứ?”

“Có trời mới biết.” Cô cười không cho ý kiến.

Bên này khu nhà, Dương Duy và Hạng Bội Tâm xuất hiện, tạo nên một làn sóng lớn ở bữa tiệc sinh nhật.

“Xem kìa, đó chính là tên phá của tập đoàn Kael đấy!” Mọi người xì xào bàn tán.

“Nghe nói anh ta quay về nhật đóng sắt vụn Khoa học Kỹ thuật Dương Thị rồi.”

“Cô gái bên cạnh anh ta là ai?”

“Hủy hoại gia nghiệp, Dương Duy còn mặt mũi xuất hiện...”

Những lời thì thầm tới tấp liên tiếp vang lên, Dương Duy và Hạng Bội Tâm nhìn nhau, cùng dành cho đối phương một mũi tiêm mạnh mẽ, sau khi hít sâu một hơi không chút do dự bước lên sân khấu phù hoa dối trá này.

“Cháu quả nhiên tới rồi.” Chủ tịch Mao nhiệt tình đón tiếp, “Mau tới, cô Mao cháu đang nhớ cháu đấy!”

Dương Duy và Hạng Bội Tâm trao đổi ánh mắt, ôm tâm tư bước đến. Tối nay, bọn họ sẽ cùng kết hợp diễn vở kịch này, đền đáp cơ hội mà vợ chồng nhà họ Mao cung cấp.

Bữa cơm này cực kỳ vất vả, trong lời nói có sự chế nhạo như có như không, so với lưỡi dao còn tổn thương người ta hơn, chịu đựng hồi lâu, thừa dịp có khoảng trống, Hạng Bội Tâm tìm tới một góc yên lặng, chủ tịch Mao lúc này đang động tay động chân với nhân viên phục vụ nữ, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của ông ta, nhất định đã uống không ít rượu.

“Chủ tịch Mao, quấy rầy rồi.”

“Khụ khụ...” Rút lại cái tay của mình, chủ tịch Mao giả vờ trấn tĩnh, nhân viên phục vụ nữ thừa cơ hốt hoảng chạy đi, để lại hai người ở góc này, “Có chuyện gì không?” Ông ta nghiêm mặt giữ lại chút uy nghiêm cuối cùng.

“Có chuyện muốn nhờ chủ tịch Mao giúp đỡ, lại sợ đường đột.” Hạng Bội Tâm cau mày khó xử.

Một cô gái xinh đẹp mở miệng yêu cầu sự giúp đỡ? Đây không thể nghi ngờ là thỏa mãn uy phong đàn ông của ông ta.

“Chuyện gì vậy? Chỉ cần cô nói ra, tôi nhất định làm được.” Ông ta nở nụ cười vui vẻ.

Ông ta dám bảo đảm?! Lát nữa cô muốn ông ta nuốt hết mấy lời cam đoan này của mình.

“Là như vậy, tôi muốn nhờ chủ tịch Mao chuyển giao toàn bộ đơn hàng tám bán dẫn trên tay Phong Lễ cho Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

“Khoa học Kỹ thuật Dương Thị? Vì sao?” Nói đến làm ăn, ánh mắt đăm đúi cuối cùng phục hồi chút tinh thần.

“Bởi vì, tôi muốn.” Hạng Bội Tâm to gan nói.

Chủ tịch Mao mang theo cảm giác say nhìn cô gái trẻ trước mắt, “Cô muốn? Haha, cô gái à, đơn đặt hàng trên thị trường không phải cô muốn là có thể có được, nếu được như thế, chẳng lẽ cô nói muốn toàn bộ Phong Lễ, tôi cũng phải chấp tay nhường cô?”

“Có thể, nếu chủ tịch Mao không để tâm.” Cô kiêu ngạo trả lời.

Ông ta đột nhiên giật mình, “Hừ, làm bừa!”

“Tôi không làm bừa, chỉ hỏi chủ tịch Mao một câu, cho hay không cho?”

“Cô đúng là cái đứa không biết trời cao đất dày! Cô có biết những đơn hàng đó có giá trị bao nhiêu không? Khoa học Kỹ thuật Dương Thị năm năm tới cũng không thể kiếm được số tiền đó, cô lại còn muốn dùng công phu sư tử ngoạm.”

“Vốn tôi cũng chỉ muốn xin chủ tịch Mao cho phần cơm ăn, nhưng giờ tôi thay đổi chủ ý, đúng vậy, tôi muốn sư tử ngoạm, chẳng qua, tôi có tư cách.”

“Tư cách gì?”

Tấm ảnh Hạng Bội Tâm cầm trên tay như mượn gió thu bay về phía chủ tịch Mao.

Ông ta vừa trông thấy tấm hình, mắt tròn lên, “Chết tiệt, là ai chụp?”

“Chủ tịch Mao, ông nói xem, tôi có tư cách không?”

“Hóa ra cô đã có chuẩn bị mà đến!”

“Đĩ nhiên, không biết chuẩn bị như vậy, chủ tịch Mao cảm thấy thế nào?” Cô ung dung cười hỏi.

“Cô muốn uy hiếp tôi?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không thể giao toàn bộ đơn hàng cho Khoa học Kỹ thuật Dương Thị!” Chủ tịch Mao gầm lên như dã thú.

“Chủ tịch Mao, tôi đề nghị ông đưa toàn bộ.”

“Cô dám uy hiếp tôi? Cô cho rằng mấy tấm hình này có thể khiến tôi khuất phục sao?” Ông ta then quá hoá giận, gờ tay muốn đánh lên khuôn mặt khiêu khích của Hạng Bội Tâm.

“Cô ấy không thể, nhưng bà Mao có thể, còn nữa, những chứng cứ trên tay tôi cũng có thể.” Giọng nói của Dương Duy gia nhập cuộc đối thoại, thuận thể kéo Hạng Bội Tâm ra sau lưng.

“Cậu dám nói khoác ---”

“Tất nhiên, không nắm chắc mười phần, cháu đây sao dám mạo phạm chú Mao?” Dương Duy lúc này như biến thành một người khác, trong sự trầm ổn thấy được cơ mưu.

Hạng Bội Tâm cũng giống như chủ tịch Mao, cảm thấy khó hiểu về câu nói cuối cùng của anh. Trên tay anh có chứng cứ gì? Vì sao cô không biết? Quả thật khiến người ta mất tâm tư đoán già đoán non.

“Nói đi! Cậu muốn uy hiếp tôi thế nào? Đừng tưởng rằng lấy mấy tấm hình ra khơi mào oán hận giữa vợ chồng tôi, tôi sẽ phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.”

“Cháu đương nhiên biết chú Mao sẽ không như vậy, bởi vì, thứ này dù sao cũng có liên quan đến những con số trong báo cáo tài vụ quý một của Phong Lễ, chú thật sự phải cẩn thận.” Dương Duy thông dong nở nụ cười, “Nhưng mà chú Mao, có phải chú đã quên mối giao tình tốt đẹp giữa chú và trợ lý giám đốc ngân hàng rồi không?”

“Cậu nói gì tôi nghe không hiểu.”

“Không sao, cháu sẽ nhắc cho chú nhớ. Đầu tiên, chú vì muốn có thêm tiền đã trộm bán một số bất động sản của bà Mao, giá thị trường là hai mươi lăm triệu Đô la, chú lại chỉ báo hai mươi triệu, không biết năm triệu đi đâu? Thứ hai, chú vì mua chuộc quan chức ngành kinh tế, lấy đi 15% cổ phần của Phong Lễ để làm tiền báo đáp, vị quan chức kia hình như chính là...”

“Đủ rồi! Dương Duy!” Sắc mặt chủ tịch Mao từ màu gan heo trở nên xanh mét, những chuyện tệ hại năm xưa không phải đã sớm thuyền trôi theo nước không còn dấu vết ư? Vì sao cậu ta còn có thể biết rõ như thế?

“Vâng, đây đều là những chuyện trước kia rồi, nếu không thì, chúng ta nghe đến giao dịch mới đây nhé, một tháng trước, chú vay mượn trái phép mười triệu, vật thế chấp là...”

“Đủ rồi, đủ rồi! Dương Duy, cậu đừng nói nữa!” Chủ tịch Mao không khống chế được hét lên.

“Chú Mao, chú tin cháu có tư cách có được đơn hàng trong tay chú rồi chứ?”

Chủ tịch Mao rét run cả người, không dám nghĩ nếu tin tức này ngộ nhỡ lọt vào tai bà vợ, vị trí chủ tịch Phong Lễ ông ta còn có thể giữ nổi không, nhờ mà tin tức bị giới truyền thông đưa ra ánh sáng, ông ta chắc chắn càng có nhiều phiền phức hơn, đến lúc đó thứ mất đi không chỉ đơn hàng, mà càng nhiều hơn...

“Cậu, cậu muốn bao nhiêu?” Chủ tịch Mao cố hết sức giữ giọng nói được ổn định.

Dương Duy cũng dứt khoát, gờ năm ngón tay ra, “Một nửa đơn hàng chú có được từ tập đoàn DB.”

“Một nửa?” Ông ta rơi vào trầm tư, đấu tranh rất lâu, cuối cùng cắn răng, “Được, tôi đưa cho cậu một nửa.”

“Nói miệng không bằng chứng, cần phải ký hợp đồng trước.” Hạng Bội Tâm nói.

Dương Duy lắc đầu, “Không, tôi tin chú Mao, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Anh cười cười với chủ tịch Mao, “Chú nói có đúng không, chú Mao?”

“Đây... tất nhiên, tất nhiên rồi.” Chủ tịch Mao thấm hai lau mồ hôi trên trán.

Thật sự là sai lầm! Còn tưởng bữa tiệc tối nay, ông ta có thể khiến thẳng nhóc Dương Duy nếm trải đau khổ khi làm chó nhà có tang, không ngờ lại bị nó lật ngược, ông ta thật đúng là người thâm trầm bỏ hồn mà im, có khổ mà không thể nói.

Sau khi rời khỏi hội trường bữa tiệc, Hạng Bội Tâm không nhịn được hỏi: “Boss, vì sao anh chỉ muốn một nửa đơn hàng trong tay ông ta?”

“Chó cũng rút gậy, chúng ta không thể mới một lần đã đuổi tận giết tuyệt, hơn nữa tôi phát hiện, dùng sợi dây treo hồ ở cổ này uy hiếp ông ta, chúng ta càng nắm chắc phần thắng hơn.”

Cô như rụng mảy, không thể tin được lời này xuất phát từ miệng Dương Duy, có lẽ, anh thật sự đúng là báu vật của thương trường, chờ sau khi được đào gọt sẽ thi triển hết bản lĩnh tài năng.

“Còn nữa, làm sao anh lại có được nhiều bí mật liên quan đến chủ tịch Mao như thế, tôi lại không biết gì cả?”

“Là cô đã cho tôi linh cảm. Cô nói, sự nghiệp có thể thành công, hoặc nhiều hoặc ít cũng liên quan đến lợi ích trái phép với ngân hàng, chỉ cần tìm được dấu vết, đó cũng là lợi thế vừa lớn vừa nhỏ. Cho nên tôi nhớ lại trước kia, khi ông nội còn sống, từng có giao tình không tệ với một nhân viên ngân hàng, tôi nghĩ, với lý lịch nghiệp vụ của ông ta, hẳn sẽ biết không ít chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên là vậy đó!” Anh nhún nhún vai, nói một cách thoải mái.

Cô quan sát anh, “Boss, anh thật sự khiến tôi lau mắt mà nhìn.”

“Thế nên, hôm nay xem như thành công chứ?”

“Đúng vậy, rất thành công, Khoa học Kỹ thuật Dương Thị có thể sống thêm một thời gian.”

“Tôi đã đạt được thủ đoạn độc ác mà cô muốn rồi hả?”

“Ừ.”

Anh không lên tiếng, chỉ cười cười với cô. Một sự ăn ý không thể nói rõ bắt gặp nhau trong đáy mắt hai người.

“Đúng rồi, tấm chi phiếu này là cô Mao muốn tôi giao cho cô.” Dương Duy rút ra một tờ chi phiếu, đưa cho cô.

Cô cười tự giễu, “Xem ra tiền công đền đáp cũng là một con đường kiếm tiền, nếu tôi thất nghiệp, đó cũng là lựa chọn không tồi.”

Trời đêm trở lạnh, Hạng Bội Tâm bỗng nhiên hắt hơi, Dương Duy không nhiều lời, cởi áo khoác, quan tâm phủ lên vai cô.

Buổi tối hôm nay, yên tĩnh mà ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 7

Bụp! Bụp! Tiếng pháo liên tiếp nổ ra khiến những dải lụa màu rực rỡ rơi là tả trên bàn ăn, nhóm lên sự thành công vui sướng.

“Duy thiếu gia, em cảm động quá, chúc mừng hai người.” Dương Đông không kìm chế nổi cảm xúc nói.

Dương Duy vỗ vai anh ta, “Đây đều là công lao của Jessica.”

Hạng Bội Tâm uống một ngụm bia, cười vung tay từ chối, “Không, không hoàn toàn là tôi, Boss còn sắc sảo hơn so với tưởng tượng của tôi, lại có thể nắm giữ được chứng cứ qua lại của chủ tịch Mao với ngân hàng, khiến chủ tịch Mao dù không cam lòng cũng phải ngoan ngoãn đầu hàng.”

“Tối nay tôi đã làm một món ngon, là món sở trường của A Đông tôi, tóm lại, hai người cứ hưởng thụ đi!” Dương Đông đi vào phòng bếp, bung ra món ăn sở trường của anh ta, gương mặt rất vui vẻ, anh ta thật sự đã lâu không vui thích thi triển tài năng thể này rồi.

Hạng Bội Tâm nâng cốc bia lên, “A Đông, lần này cũng phải cảm ơn anh.”

“Tôi?” Dương Đông được yêu mà sợ, không thể tin lời cảm ơn xuất phát từ miệng cô.

“Đúng vậy --- nếu không phải anh bỏ ra hai ngày ra ngoài đi chụp, sao có thể bắt được tấm hình bắt nhả của chủ tịch Mao? Cho nên anh cũng có công lao.”

Anh ta nghe vậy xấu hổ gãi đầu, lúng túng cười khó xử.

“A Đông, nhanh ngồi xuống.” Dương Duy kéo ghế ra.

“Vâng, cảm ơn Duy thiếu gia.” Anh ta cời tạp dề, mặt mày không được tự nhiên.

Thấy thế, Hạng Bội Tâm không nhịn được cười, “Hai người quả nhiên là anh em lớn lên cùng nhau, có khen thôi mà sao cũng không chịu được thế? Khen cái đã xấu hổ rồi.”

“Tôi... tôi không có!” Dương Đông cương quyết không chịu chấp nhận sự xấu hổ trong lòng, cầm cốc bia uống một hớp lớn.

“Đừng trêu cậu ấy.” Dương Duy giờ cao cốc trước mặt lên, “Jessica, cảm ơn cô, cũng cảm ơn thành công bước đầu tiên của chúng ta.”

Ba người cùng giờ cốc, chúng chạm nhau vang lên tiếng vang thanh thúy, trên cốc bia nổi lên một lớp bọt vui vẻ.

Chợt, Hạng Bội Tâm giật mình chống cằm, hô lên, A Đông, anh chuẩn bị bữa cơm này cũng quá thịnh soạn đấy!”

“Bởi vì phải chúc mừng thành công bước đầu tiên của cô và thiếu gia mà!”

“Nhưng giờ chúng ta đang ở trong thời khắc vô cùng đặc biệt, sao có thể hưởng thụ xa xỉ thế này?” Tiệc tôm hùm, trời ạ! Cô cảm thấy đau lòng, “Tiền cho bữa ăn hôm nay cũng đủ cho chúng ta ăn một tuần rồi.”

Người phụ nữ này rõ là có ý đồ phá đám, “Nếu không bây giờ cô muốn tôi phải làm sao? Đồ đi hả?” Dương Đông chống nạnh.

“Thôi, thôi, hòa bình giữa hai người còn chưa được đến mười phút đã lại muốn ầm ĩ nữa hả?” Dương Duy lâm vào tình thế khó xử.

“Là anh ta!”

“Là cô ta!”

Hai người đều chỉ vào đối phương.

“Nghe tôi nói, bây giờ tôm hùm đã lên bàn, đồ đi càng phí phạm, cho nên, sao chúng ta không hưởng thụ bữa ăn này trước, sau đó bắt đầu từ mai, chúng ta sẽ ăn bánh mì với nước sôi, tuân thủ nghiêm ngặt cuộc sống tiết kiệm của chúng ta, vậy thế nào?” Dương Duy trung cầu ý kiến hai người.

“Tôi Ok.”

“Thiếu gia nói thế nào, em tự nhiên làm như thế.”

“Được rồi! Bắt đầu ăn thôi.” Dương Duy tuyên bố.

Hai người đầu tiên là hung ác lườm đối phương xong mới cầm dao nĩa, bắt đầu hưởng thụ bữa ăn thịnh soạn nhất trong mấy ngày qua.

“Ngon lắm, rất là ngon, thì ra có thể ngồi trên bàn ăn ăn một bữa thật ngon là chuyện hạnh phúc thế này.” Hạng Bội Tâm cảm khái nói.

“Tất nhiên còn phải có tay nghề của A Đông tôi.”

“Phải, anh là tuyệt nhất, đầu bếp...” Cô chế nhạo.

Dương Duy không biết nên hình dung tâm trạng lúc này của anh thế nào, hiện nay cuộc đời anh rơi xuống đáy cốc, nhưng lại may mắn sao khi bên cạnh có một người anh em thề chết đi theo, và một món quà từ trên trời rơi xuống, anh rất thỏa mãn, càng cố thêm hi vọng để bản thân tiếp tục cố gắng.

“Boss, tôi mời anh.” Hạng Bội Tâm nâng cốc về phía anh.

“Tôi cũng mời cô.” Anh khẽ cụng vào cốc cô, âm thanh thanh thúy, không biết có phải cũng chạm tới sự dịu dàng trong trái tim.

Nụ cười của Hạng Bội Tâm ánh lên mắt anh biến thành một đóa hoa nở rộ, món quà này... không biết anh có thể có được bao lâu?

Vì vui vẻ, bia hết với tốc độ nhanh chóng, mấy giờ sau, Dương Đông gục ngay tại chỗ, Hạng Bội Tâm cũng vui vẻ nằm trên ghế sofa, lộ ra nụ cười yên tĩnh.

“Dzô! Dzô!” Dương Đông say khướt kêu loạn.

“Mẹ... Tù Gổ sưa... Bỏ...” Cô lẩm bầm nói mớ.

Dương Duy đứng nhìn hai người, cười khổ, “Thật không biết nên làm gì với hai người bây giờ?”

Giây lát, đầu tiên anh cúi người ôm lấy Hạng Bội Tâm, cô còn không ngừng cười khanh khách, “Boss, cụng nào --- “

Anh kéo hai tay đang khua khoắng của cô xuống, “Được rồi, chúng ta cụng rồi, bây giờ, nên trở về ngủ một giấc, ngày mai chúng ta còn phải bắt đầu một trận chiến khác.”

“Đánh nhau...” Cô cười duyên, ngoan ngoãn tựa vào vai anh, để anh đỡ cô về phòng.

Đây là lần đầu tiên Dương Duy bước vào khu vực tư nhân của cô, trong phòng không có quá nhiều sự trang trí nữ tính, hoàn toàn mang một phong cách đơn giản, đồ đạc được sắp xếp gọn gàng tỉ mỉ, giống như cảm giác cô mang lại cho người khác.

Trên bàn trang điểm, một chiếc hộp trang sức cũ bị mở ra, đó là vật nữ tính duy nhất trong phòng, cúi xuống nhìn cô, cô như con mèo cuộn tròn thân mình, trên gương mặt hiện lên nét ửng đỏ nhàn nhạt.

Dương Duy nhẹ nhàng chạm vào gò má phúng phính mềm mại, yêu thích không muốn buông tay.

Anh không nghĩ ra, vì sao cô lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh anh, lại còn hết lần này tới lần khác vào lúc anh khó xử túng quẫn như thế? Cô là thiên sứ ư? Là thiên sứ ngốc nghếch đến giải cứu anh ư? Vậy còn tương lai? Sau khi hoàn thành công việc của mình, có phải cô cũng sẽ biến mất không?

Anh không muốn, anh không muốn mất cô.

Bất chợt, hai mắt cô mở lớn, nhìn thẳng vào anh khi đang trầm tư.

Anh giật mình, vội lấy cái tay đã mạo phạm ra, khăn trương không biết làm sao.

Song một giây sau, đôi mắt trong suốt rực rỡ kia rút đi hào quang, lại chìm vào giấc mộng.

Dương Duy hô hấp dồn dập, chỉ sợ để lộ rất nhiều hi vọng của mình, vội vã đứng dậy rời khỏi thế giới của cô, cưỡng chế kiềm nén sự rung động tràn ngập trong trái tim.

Tối nay, anh ép mình chỉ được nghĩ tới bước tiếp theo của Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, nghiêm ngặt không để bất cứ tưởng niệm gì về Hạng Bội Tâm thoát ra.

Thật thê thảm, thật là một đêm đau khổ.

*

Trong lúc Dương Duy đao to búa lớn chinh chiến, loại bỏ toàn bộ số nhân viên không sử dụng được, giữ lại những người có tài, Khoa học Kỹ thuật Dương Thị ừ ừ đã bắt đầu nở rộ sống lại dưới ánh rạng đông, ngoại trừ một nửa đơn hàng giành được từ tay Phong Lễ, Phòng Nghiệp vụ cũng tích cực giành được nhiều đơn hàng hơn.

Cốc cốc!

“Mời vào.” Dương Duy bận bịu cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hạng Bội Tâm đẩy cửa văn phòng ra, bước nhanh tới, “Boss, có một tin tức phải nói cho anh.” Sắc mặt cô nghiêm túc.

Anh tạm dừng công việc, “Sao vậy? Có phải đơn đặt hàng của chúng ta xảy ra vấn đề gì không?” Anh cảnh giác hoảng hốt nhìn cô.

Bất ngờ, khuôn mặt căng cứng của cô hiện lên nụ cười rực rỡ, tiến lên chủ động kéo tay anh, “Boss, chúng ta lại nhận được thêm đơn hàng, trước mắt Khoa học Kỹ thuật Dương Thị đã dần có được một chỗ ngồi trong việc gia công tấm bán dẫn, tôi nghĩ, mấy tháng tiếp theo cũng đủ cho chúng ta bận ngất trời rồi.”

Tầng đá lớn trong lòng cuối cùng được bỏ xuống, Dương Duy dờ khóc dờ cười, “Jessica, cô thật tình nghịch, thiếu chút nữa tôi bị cô dọa cho mắc bệnh tim luôn rồi.”

“Haha, xin lỗi nhé, tôi thật sự vui lắm, cho nên không nhịn được muốn trêu anh chút.”

“Tôi đúng là bị cô đánh bại.” Anh không chịu nổi bóp nhẹ lên cái mũi xinh xắn của cô một cái.

Vì đang chìm đắm trong thành công vui sướng, hai người cũng không chú ý hành động này thân mật cỡ nào.

“Jessica, cô mau tới xem giúp tôi bản kế hoạch này, nếu muốn giữ được vị trí nhà cung ứng hàng đầu, chúng ta nhất định càng phải có quy trình tinh tế hơn, tôi đang suy nghĩ đây!”

“Boss.” Hạng Bội Tâm cắt ngang lời anh.

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi nghe được tin tức, nội bộ ban giám đốc tập đoàn Kael đang có sự phân rã, thế lực nào cũng mơ tranh giành đến vị trí Chủ tịch Hội đồng quản trị tiếp theo.”

“Cô muốn nói điều gì?” Cô chắc chắn không chỉ báo cho anh biết điều đó mà thôi, trong lòng cô nhất định đã có chủ ý nào đó.

“Tôi đang nghĩ, có phải đây chính là cơ hội để chúng ta phải công không?”

“Nếu muốn thắng ở Hội đồng quản trị, nhất định phải nắm được nhiều cổ phần, trọng điểm là có được vị trí trong thành viên ban giám đốc...” Anh bình tĩnh suy tư.

“Nếu tất cả đều muốn giành nhau cổ phần, vậy thì trên thị trường, giá cổ phiếu của Kael sẽ rất cao.”

“Với giai đoạn hiện nay của chúng ta, hoàn toàn không thể đấu với họ.” Dương Duy nhăn mày.

“Cũng không phải là không thể được, giá cổ phiếu Kael sắp tới nhất định sẽ không ổn định, nếu chúng ta có sự giúp đỡ về tài chính, chờ thời điểm hoàng kim bỏ ra một khoản lớn thu mua, giết bọn họ trở tay không kịp, tôi nghĩ, không hẳn là không thể xoay chuyển.”

“Sự giúp đỡ về tài chính?” Anh nhìn Hạng Bội Tâm.

“Không biết người lần trước anh nhờ cậy đó có thể cung cấp được không...” Cô kín đáo nói.

Không đợi cô nói hết, anh liền hiểu ra, “Tôi sẽ tới tìm ông ấy bàn bạc.”

“Còn nữa”, cô lấy ra một danh sách kẹp trong tài liệu mang đến, “Những người này đều là mục tiêu của chúng ta, hiện tại, chúng ta phải chọn ra một người làm bàn đạp, để ông ta giúp chúng ta trên chiến trường.”

“Jessica, ý cô là...”

“Tôi muốn họ nhượng lại cổ phần trong tay, phần này giao cho tôi xử lý, bây giờ chúng ta chia nhau tiến hành, anh kiểm tài chính, tôi thu thập cổ phần, cơ hội tốt ngàn năm có một này, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.”

“Được, cố gắng lên!” Hai người ăn ý vô cùng dành cho nhau cái ôm cô vũ, kế hoạch tác chiến mới bắt đầu triển khai.

Hạng Bội Tâm vừa rời đi, Dương Duy với tính cách thuần lương lại có chút ích kỷ. Anh nghĩ, nếu vĩnh viễn có được Hạng Bội Tâm, vậy thì trên thương trường anh sẽ như cá gặp nước, bởi vì giữa hai người bọn họ có sự ăn ý tốt như thế.

*

Chủ nhật, Hạng Bội Tâm và Dương Duy, Dương Đông ba người đi ra từ siêu thị, trong tay cầm theo túi lớn túi nhỏ. Trên đường đi Dương Đông đi theo phía sau, hai người họ thì châu đầu ghé tai thảo luận kế hoạch làm sao để trở về Hội đồng quản trị tập đoàn Kael.

“Bội Tâm! Bội Tâm!”

Ba người đồng thời dừng bước, quay đầu nhìn, là La Lâm! Cô ấy bỏ lại xe đẩy thờ hồn hên chạy tới.

“Đã lâu không gặp, La Lâm” Hạng Bội Tâm có chút kinh ngạc, nhưng vẫn vẫy tay với cô ấy.

Cô không rõ La Lâm sẽ nói gì với cô, hi vọng không phải những lời khiến Dương Duy và Dương Đông khó chịu.

Đó là một loại bản năng, cô muốn bảo vệ hai người họ, cho dù họ là hai người đàn ông cao lớn, nhưng cô biết rõ đạo lý “những lời chửi tai còn hơn cả lưỡi đao”.

La Lâm đến gần, quan sát Dương Duy và Dương Đông bên cạnh Hạng Bội Tâm, trong mắt tràn ngập nghi vấn.

Dương Duy rất thức thời, đầu tiên anh gật đầu chào hỏi La Lâm, sau đấy cúi đầu nói với Hạng Bội Tâm: “Tôi và Dương Đông ra xe chờ cô trước.”

Hành động này khiến áp lực của Hạng Bội Tâm biến mất, “Cám ơn.” Cô cảm ơn đến sự quan tâm của anh.

La Lâm đến gần, ngay lập tức hỏi: “Cô làm sao vậy? Nghe nói cô bỏ việc, tôi thật sự rất giật mình! Gọi điện cho cô cô cũng không gọi cho tôi.” Trong giọng nói đầy sự oán trách.

“Thời gian vừa qua bề bộn nhiều việc, với lại tôi chỉ muốn đổi công việc khác thôi.” Hạng Bội Tâm tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Hai người đàn ông vừa rồi là ai?”

“Ông chủ của tôi và quản gia của anh ấy.”

“Ông chủ của cô? Bội Tâm, chẳng lẽ cô thật sự đến Khoa học Kỹ thuật Dương Thị làm trợ lý cho Dương Duy?”

“Ừ! Đúng vậy: “

“Cô đó! Thảo nào Vương Chí Hoàng lại tức giận đến nỗi con tam bành.”

“Chí Hoàng nói gì với cô?”

“Không có trò chuyện tí mĩ, chúng tôi chạm mặt nhau bên ngoài, anh ta nói anh ta rất thất vọng về quyết định của cô, cứ nhắc đi nhắc lại cô không nên đến Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

“Tôi biết anh ấy sẽ không hiểu và bỏ qua.” Hạng Bội Tâm có chút nản lòng.

Cô những tưởng Vương Chí Hoàng sẽ ủng hộ bất cứ quyết định gì của cô, chẳng qua hiển nhiên anh ta không hề, thậm chí ngay cả sự tôn trọng cơ bản cũng không có, dù cho cô nhiều lần hạ thấp mình khi nói chuyện điện thoại, anh ta vẫn cố chấp, điều này khiến cô thấy mệt mỏi.

“Bội Tâm, đứng ở lập trường bạn bè, tôi vẫn thấy làm như vậy rất mạo hiểm, sao cô có can đảm gia nhập công ty người khác như thế? Trên người Dương Duy cũng biết bao nợ nần, mọi người còn phỏng đoán liệu Khoa học Kỹ thuật Dương Thị có sống được đến cuối năm không - Chí Hoàng có phản đối cũng không có gì đáng trách.”

“La Lâm, tôi biết rồi, chúng tôi nhất định sẽ vượt qua, tôi có lòng tin.” Hạng Bội Tâm kiên định nói.

“Đúng rồi, các cô sao lại cùng xuất hiện ở đây? Ông chủ cô cũng ở gần đây à?”

“Họ tạm thời đang ở nhà tôi, cho nên cùng ra ngoài mua đồ dùng.”

“Cái gì?” La Lâm hết sức kinh ngạc, “Vậy Chí Hoàng, các cô...” Cô ấy úp úp mở mở hỏi không ra.

“La Lâm, không phải như cô nghĩ, mọi chuyện giữa chúng tôi đều tốt cả. Tôi còn có việc, đi trước, hôm khác mời cô ăn cơm.” Cô không muốn dừng ở đề tài này quá lâu, sự phản đối của Vương Chí Hoàng đã khiến lòng cô đủ phiền rồi.

Ngay khi hai người chuẩn bị kết thúc câu chuyện, Dương Duy và Dương Đông lại xách túi lớn túi nhỏ quay về.

“Jessica, xe của chúng ta xảy ra chút vấn đề, có thể phải làm phiền bạn cô đưa chúng ta một đoạn.” Dương Duy rất áy náy nói.

“Sao vậy?”

“Bãi công, hoàn toàn bãi công”, Dương Đông bắt đầu nói: “Đây chính là chiếc xe mà cụ nhà phải mạo hiểm mới có được.” Anh ta thật sự hoài niệm chiếc Rolls Royce này.

Không đợi Hạng Bội Tâm mở miệng, La Lâm đã chủ động đề nghị, “Xe của tôi ở bên kia, để tôi tiễn mọi người về.”

“La Lâm, làm phiền cô rồi.”

Cô ấy cười cười không nói gì.

Đây có tính là dự cảm không? Cô ấy trông thấy từ trên mặt Hạng Bội Tâm sự bảo vệ trước nay chưa từng có, mà đối tượng chính là người nhà họ Dương, liệu nó có phải có ý nghĩa cô và Vương Chí Hoàng..

Buổi tối hôm đó, Vương Chí Hoàng yêu cầu gặp mặt, địa điểm là ở Scoozi như cũ.

“Dương Duy ở nhà em?” Vừa trông thấy Hạng Bội Tâm, anh ta hỏi thẳng.

“La Lâm nói?”

“Phải.”

Hạng Bội Tâm gật đầu, không nói thêm gì.

“Em không có gì muốn giải thích sao?”

“Giải thích? Em không cho rằng em phải giải thích gì cả! Nhà Boss bị đưa đi đấu giá, vừa lúc nhà em có phòng trống, là bạn bè, em cho anh ấy ở nhờ, vậy thôi.”

“Hạng Bội Tâm, em thật sự hoàn toàn không nghĩ đến lập trường của anh.” Anh ta rất bất mãn.

“Em không hiểu ý anh, lẽ nào chỉ vì em không trung cầu ý kiến anh trước đã tự tiện bỏ việc? Chúng ta đều là người trưởng thành, những năm qua đều quen với cuộc sống độc lập của nhau, vì sao anh đột nhiên muốn em phải phá vỡ nguyên tắc lúc đầu, trước khi làm việc gì cũng phải báo cáo xin phép?”

“Em có biết áp lực của anh không? Bạn bè anh đều biết em, nếu họ biết bây giờ em đang làm ở Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, còn cung cấp nhà ở cho giám đốc em, vậy họ sẽ nghĩ về anh thế nào?”

“Từ khi nào anh bắt đầu quan tâm đến suy nghĩ của người khác vậy? Không phải anh luôn có cách nhìn của chính mình ư? Hay là do sự lựa chọn của em không hợp với nguyện vọng của anh, cho nên anh cảm thấy mất mặt? Sự tôn trọng và ủng hộ trước kia của anh đâu? Anh có nghĩ tới, em cần có sự tôn trọng và ủng hộ của anh không?”

“Việc gì anh cũng có thể tôn trọng em, chỉ có việc này là không thể. Vậy nên Bội Tâm, anh hi vọng em lập tức bỏ việc, trở lại công việc như trước kia, còn nữa, cái tên Dương Duy cũng phải lập tức chuyển ra khỏi nhà em” Anh ta cương thế nói.

“Đó là mệnh lệnh sao?” Nắm chặt cốc nước, lửa giận trong lòng Hạng Bội Tâm bùng cháy.

“Đúng, chính là mệnh lệnh.” Anh ta không thể nhịn được nữa.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt một lúc lâu, tay cầm cốc nước bỗng thả ra, “Chí Hoàng, thứ cho em không thể tiếp nhận mệnh lệnh của anh.”

“Chẳng lẽ em không sợ anh chia tay em?”

“Nếu anh nghĩ đây là uy hiếp, em sẽ không chấp nhận, nếu anh cảm thấy chia tay là kết quả tốt nhất, vậy em không còn gì để nói. Nếu thứ anh đề tâm là ánh mắt của người bên ngoài, vậy tình cảm không có chút gì của mình này, giữ lại thì có ích gì?”

“Được, anh nhất định khiến em hối hận phải cầu xin anh.” Vương Chí Hoàng tức giận nói.

Một khi cuộc đối thoại không có kết quả, chia tay thì chia tay thôi! Hạng Bội Tâm đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Cô giận đến nổi cả người phát run, mãi đến khi về dưới chung cư, cô không nhịn được khóc nức lên.

Khụy xuống bậc thang, cô kích động sứt sùi.

Ánh mắt người ngoài, lời thì thầm của bạn bè, sau khi gạt bỏ những đánh giá thể tục bên ngoài này, Vương Chí Hoàng rốt cuộc có nhìn thấy nội tâm chân chính của cô, bản tính chân thành nhất thuộc về Hạng Bội Tâm cô không?

Cô không có được sự tôn trọng của anh ta, mà đó là yêu cầu cơ bản nhất của cô. Ba bốn năm nay, cô luôn cho rằng họ là hai người độc lập nhất phù hợp nhất trên thế giới này, không, là do cô nghĩ quá tốt đẹp.

Đây là lần đầu tiên họ cãi nhau lớn, cũng là lần cuối cùng, nghiêm trọng lộ ra sự khác biệt trong nhân sinh quan của hai người.

Không biết mình bao lâu, mãi đến khi một chiếc áo khoác lên vai, cô mới ngừng khóc.

Đôi mắt ngập nước, cô gạt mình ngược lên nhìn người phía trước, “Boss...”

“Từ trên ban công thấy cô về, lại đợi mãi không thấy cô lên, tôi không yên tâm” Dương Duy nói khẽ.

Cô chặt vật lau nước mắt, “Ừm, tôi không sao, thật sự không sao.” Cô nở nụ cười miễn cưỡng, đứng dậy muốn đi lên nhà.

“Bội Tâm” Anh đột nhiên gọi.

“Có chuyện gì à?” Cô không dám quay lại nhìn anh.

“Muốn khóc thì khóc đi! Nếu ngay cả quyền được khóc cũng không có, đòi người còn có vui thú gì?”

Cúi người, Hạng Bội Tâm cắn chặt môi dưới, dù cô cố gắng nghẹn ngào, nhưng những lời dịu dàng của anh lại làm cô phải từ bỏ lớp phòng bị, những tiếng nấc bật ra trong miệng.

Duỗi dài cánh tay, anh kéo bờ vai nhỏ bé của cô lại, để cô tựa vào ngực anh, khóc lớn một trận.

Xin lỗi, Dương Duy nói thầm trong lòng, nếu không phải vì anh, cô đã không gặp nhiều áp lực như thế, vì vậy, anh thật sự thấy có lỗi, chỉ có thể vào lúc cô yếu ớt nhất ôm chặt lấy cô, cho cô một chỗ dựa tin cậy.

“Đừng buồn, tôi sẽ luôn ủng hộ cô.” Anh không đành lòng nói.

*

Hạng Bội Tâm bước nhanh vào văn phòng, “Boss, tôi có được tin tức liên quan tới Uy Co, từ số tiền mà họ mượn ngân hàng vừa qua tiết lộ hình như họ đang đứng trước nguy cơ khủng hoảng.” Cô phấn chấn báo cáo vắn tắt tài liệu trong tay, “Tôi nghĩ, đây là thời cơ để chúng ta ra tay.”

Dương Duy không nói tiếng nào nhìn cô, hình như muốn bắt được gì đó từ gương mặt cô, dưới đuôi mắt hơi thắm lại, có lẽ trong lòng cô vẫn còn đau buồn?

“Boss, sao vậy? Tôi có gì không đúng sao?”

Anh nhếch môi tạo thành nụ cười khế, “Nếu thấy mệt, không cần miễn cưỡng, để bản thân thở một hơi.” Anh thấy đau lòng.

Anh biết cô và Vương Chí Hoàng chia tay, nỗi bi thương còn lơ mờ trên vầng trán, không xóa đi được chuyện tồi qua cô khóc nức nở. Anh thích đáng về vui sướng của cô, không muốn cô giả vờ kiên cường, âm thầm nuốt vào mọi tủi thân.

“Boss, tôi rất ổn, hơn nữa bây giờ không ai nghỉ ngơi được cả, đây là nhân tố quyết định của cuộc chiến sinh tử, anh và tôi đều phải cố gắng.” Ánh mắt cô kiên định vững vàng.

Dương Duy gật gật đầu, “Tôi biết, chúng ta qua đó thảo luận đi!” Đứng dậy đi về phía sofa.

“Tôi tính thương lượng với Uy Cờ, muốn họ nhượng cổ phần của Kael nắm trong tay.”

“Đây là tài chính mà tôi mượn được trước mắt.” Anh đẩy tài liệu viết những con số đến, “Nhưng mà, muốn nắm giữ toàn bộ thế cục, còn cần mười triệu.”

“Mười triệu...” Cô giữ vững sự tỉnh táo, tay chống má suy tư xem có đường nào có thể vay được mười triệu.

“Chúng ta có thể nghĩ đến việc ra tay từ Uy Cờ, những người khác cũng nhất định sẽ làm như vậy, nếu tài chính của chúng ta không đủ linh hoạt, vậy thì sẽ rất có hại.”

“Boss, trước tiên anh hãy ra mặt thương lượng với cao tầng của Uy Cờ, về phần tài chính để tôi nghĩ biện pháp, nhất định phải hoàn thành tốt chuyện này trước khi những người khác ra tay, chúng ta nhất định phải có được cổ phần.” Thái độ cô hết sức lãnh tĩnh, “Tôi lập tức đi gặp một người, hi vọng ông ấy bằng lòng bỏ vốn giúp đỡ.”

“Ai vậy?” Anh kéo tay cô.

“Khách hàng trước kia, giáo sư Cao, theo tôi biết, ông ấy nắm giữ trong tay không ít tài chính có thể sử dụng, có lẽ ông ấy sẽ có hứng thú đầu tư với Khoa học Kỹ thuật Dương Thị mới xuất hiện.”

“Jessica, cảm ơn, nếu không có cô, Dương Thị trong thời gian ngắn như vậy nhất định không thể ổn định lại được.”

“Đừng cảm ơn, tôi sẽ không để mình làm không công đâu Boss!” Cô cười dí dỏm, bước thật dứt khoát ra ngoài.

Trong tay Dương Duy vẫn còn nhiệt độ từ tay cô lưu lại, cổ tay trắng ngần mảnh khảnh đã từng ở trong tay anh, nếu có thể, anh thật không muốn buông ra.

Anh thích Hạng Bội Tâm, thích sự cơ trí, tích cực, dũng cảm tiến tới của cô, càng thích đáng về ngây thơ ỷ lại của cô, giống hệt một đứa trẻ.

Chuông điện thoại chợt vang lên, anh thu lại suy nghĩ vụn vặt, đưa tư tưởng trở lại công việc.

“Alo, xin chào, tôi là Dương Duy.”

“Tôi là Vương Chí Hoàng, bạn trai của Jessica, tôi muốn gặp anh.”

Anh nhướn mày, trong lòng nhanh chóng tính toán đến cực hạn.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 8

Sau khi tắt đèn, một bóng người rón rén đi đến chỗ tủ Gỗ sưa trong phòng khách.

Tiếng than nhỏ bé vang lên, “Hừm, mình chỉ muốn xem bên trong có gì thôi, chỉ liếc một cái thôi.”

Ra về phải lấy đúng khí lớn lao, Hạng Bội Tâm cầm chìa khóa đồng run run tra nó vào ổ khóa đồng của tủ Gỗ sưa, nhưng xoay lật mấy lần, vẫn không cách nào mở ra.

“Sao có thể như vậy?” Trong giọng nói nhỏ bé lộ ra sự lo lắng, cô nhìn quanh bốn phía, kiên trì tiếp tục thử.

Tay cầm chìa khóa xoay lật thử thêm vài lần, vẫn không cách nào mở được. Trong bóng đêm, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay lộ ra vẻ mất mát.

“Lẽ nào, ổ khóa đã bị thay?” Chóng trán lên tủ, Hạng Bội Tâm có chút chán chường.

Sau một lúc lâu, cô cầm chìa khóa về phòng, lỏng mảy xoắn lại.

Gió đêm thổi tung tấm màn ở phòng khách, để lộ bóng người ở ban công, vừa rồi mỗi một động tác của cô đều lọt vào trong một đôi mắt thâm thúy, Dương Duy đứng im lặng trên ban công sau tấm màn, khói thuốc lượn lờ hòa cùng suy nghĩ, và cả những việc bất ngờ rơi vào trong đáy mắt.

Đây là một buổi tối kỳ lạ, anh và Vương Chí Hoằng gặp mặt, ngược lại làm sâu sắc thêm suy nghĩ anh chưa bao giờ dám nghĩ xa, anh muốn dùng khói thuốc phóng thích những sự lương thiện dư thừa, không ngờ lại trông thấy cảnh đó, khoe miệng anh nhướng lên thành ý cười.

Anh cúi đầu lẩm bẫm, “Em muốn có được nó sao? Vậy em sẽ lấy gì để trao đổi? Nếu anh muốn trái tim của em thì sao? Em sẽ cho chứ?”

Anh dập tắt điều thuốc, nhẹ nhàng không tạo ra bất cứ âm thanh nào, lặng lẽ trở lại phòng, để nguyên quần áo nằm lên giường, một lúc sau, anh lại ngồi dậy.

“Nếu anh muốn gia tăng lợi thế đàm phán, phải từ bỏ giấc ngủ thư thái này, nếu anh muốn có được em, nhất định phải mang đến cho em càng nhiều sự an toàn.”

Dương Duy lấy bảng báo cáo còn đang dở, tạm thời quên đi tư lợi, tập trung vào công việc.

Hôm sau, mặc dù cả đêm không ngủ, anh vẫn vô cùng tỉnh táo, ngược lại Hạng Bội Tâm có vẻ ủ rũ cực kỳ.

“Ồ --- hôm nay gấu trúc đi tuần đó à?” Dương Đông chuẩn bị bữa sáng trông thấy cô thì giật mình.

Cô lờm một cái khinh thường, “Anh không nói tiếng nào thì tôi sẽ rất cảm kích.”

Đừng bao giờ nhắc nhở về sự mệt mỏi và thảm hại của phụ nữ trước mặt họ! Không hề nghi ngờ, Dương Đông là tên gốc.

“Boss, hôm nay tôi sẽ gặp mặt giáo sư Cao, ông ấy đã đồng ý lấy thừa bù thiếu cho tài chính của chúng ta.”

“Cao tăng của Uy Cơ tôi đã tiếp xúc qua, giá thu mua cổ phiếu còn có cơ hội đàm phán, tôi nghĩ ông ta đang chờ xem thái độ của những người khác, cho nên, trước tiên tôi sẽ đề ý đồ của chúng ta xuống, để trái quyền của ngân hàng đứng ra tạo áp lực cho Uy Cơ, việc này so ra hữu ích với chúng ta hơn.”

“Ừ, nợ nần hiện nay của Dương Thị cũng không phải con số nhỏ, thật sự không chấp nhận được thêm tổn thất nào, Uy Cơ muốn nâng giá cổ phiếu, trừ phi những chủ tịch khác ra tay, chúng ta phải cân trọng quan sát.”

“Đang trên bàn ăn mà hai người cứ bàn chủ đề kém tiêu hóa này vậy?” Dương Đông kháng nghị.

“Kết thúc chủ đề.” Dương Duy nuốt miếng sandwich cuối cùng, chủ động kéo Hạng Bội Tâm ra ngoài.

Song chiếc xe của họ lại bãi công, hai người nhìn nhau bất đắc dĩ.

“Chết mất, tại sao lại bãi công nữa!” Dương Đông vâng mệnh sửa xe không nhận được chửi bới.

Dương Duy định xắn tay áo gia nhập đội ngũ sửa xe, Hạng Bội Tâm không thể nhận được nửa đột nhiên hào khí lên mây nói: “Đừng sửa nữa, tôi quyết định, sau khi tan ca ngày hôm nay, chúng ta sẽ đi mua xe mới.”

“Ai trả tiền?” Dương Đông hỏi, mọi người đều nghèo rớt mùng tơi, phải ăn bánh mì đến nỗi người thấy mùi thôi cũng muốn ói, nào có tiền mua xe?

“Yên tâm, bốn cô nương trả tiền.”

Điên rồi, người phụ nữ này tối qua nhất định ngủ không ngon, cho nên ngôn ngữ bắt đầu rối loạn, Dương Đông ghen hờn nhìn trần trời, Dương Duy thì không ngăn cản, trên gương mặt vẫn giữ nụ cười, ngắm nhìn Hạng Bội Tâm.

*

Trung tâm tiêu thụ trưng bày ô tô, từng chiếc xe được bày ra tại không gian rộng lớn, khí phách không ai bì nổi.

“Cô thích chiếc nào?” Dương Duy hỏi.

Hạng Bội Tâm là cô gái có chủ kiến, trước hết hỏi ý kiến của cô đã vô tình thành thói quen của Dương Duy.

“Xe chú trọng tính năng, chúng ta không cần chiếc xe hoa bánh tòn, mà là một chiếc tính năng an toàn cao.” Cô phát biểu ý kiến.

Anh gật đầu, rất cùng quan điểm

Nhân viên bán xe A dùng động tác hình thê rất khoa trương, “Anh Dương, vậy thì đúng rồi, chúng tôi mới cho ra một chiếc xe thông qua thí nghiệm đẳng cấp năm sao mà Cục An toàn giao thông Mỹ (NHTSA) ban hành.”

Nhân viên bán xe B tiếp lời thuyết minh, “Nói cách khác, chiếc 300C này khi đang lái với vận tốc 56 km/h, dưới tình huống gấp và chạm, mức độ bị thương của hành khách ngồi trước thấp hơn 10%. Thiết kế an toàn bị động hoàn mỹ nổi trội, để chủ xe có được sự bảo vệ an toàn kịp thời.”

“Chiếc xe này tuyệt đối chiếm vị trí số một trong thị phần xe hơi đồng cấp ở Bắc Mỹ, hai vị có ánh mắt rất tinh tường...” Nhân viên bán xe A nước miếng tung bay nhiệt tình giới thiệu.

“Bây giờ đang trong thời gian chiêm ngưỡng xe, hoan nghênh ngồi thử.” Hai nhân viên bán xe một đáp một hát thuyết phục.

“Anh có bằng lái chứ?” Hạng Bội Tâm hỏi Dương Duy.

“Ừ.”

“Vậy thì chiếc này.” Cô lấy ra một tờ chi phiếu, không nhiều lời thanh toán tiền xe.

“Jessica!” Dương Duy vội vã muốn ngăn lại, thật ra trong túi anh cũng chuẩn bị một tờ chi phiếu, là do anh đi vay, Dương Đông là người đứng ra bảo đảm, chủ nợ là bác Dương.

“Cho tôi cơ hội đi! Tôi đã sớm muốn mua một chiếc xe con để thử niềm vui thích khi được làm chủ một chiếc xe, chỉ là mãi không tìm được một lái xe miễn phí mà thôi, bây giờ tôi danh chính ngôn thuận ủy khuất Boss làm lái xe của tôi vậy, tất nhiên, đây là đóng góp của bà Mao, cho nên chúng ta cũng phải cảm ơn sự hào phóng của bà ấy.” Cô tinh nghịch chìa ra tờ chi phiếu trong tay.

Mãi đến khi ngồi lên chiếc xe mới tỉnh, Dương Duy vẫn cảm thấy như đang mơ. Trước kia anh chẳng thiếu gì cả, bây giờ lại vì một chiếc xe con mà cảm thấy khó khăn, chiếc xe này đã ghi lại khoảnh khắc đặc biệt nhất trong cuộc đời anh.

“Hình như tôi chưa từng hỏi cô, vì sao bà Mao lại đưa cho cô số tiền đó.” Anh chậm rãi lái xe ra.

“Phí môi giới sân bãi.”

“Phí môi giới? Tôi không hiểu.”

“Người của công ty lễ phục biết bà Mao muốn mượn Paul Pador, nhưng bà chủ Thiện không có ý cho mượn, vậy nên tôi chủ động ra mặt hỗ trợ thuyết phục bà chủ Thiện, đây là phí môi giới.”

“Công ty lễ phục? Giao thiệp của cô thật rộng rãi.”

“Cũng tạm, có điều, bây giờ chúng ta nên về nhà chứ nhỉ? A Đông trông thấy chiếc xe nhất định rất vui, sau này khi đi mua thức ăn cũng dễ dàng hơn.” Cô vui vẻ vỗ tay.

Dương Duy hiếm khi được ngồi ghế lái, nghe tiếng động cơ phát ra ầm ầm khi khởi động xe, anh và Hạng Bội Tâm cùng nở nụ cười hiểu ý.

“Tiếng động cơ xe mới nghe rất khác biệt, quả nhiên không phải chiếc xe cũ kỹ khí huyết suy nhược có thể so sánh.” Hạng Bội Tâm cười nói.

“Ừ.” Có lẽ là người từng chung hoạn nạn, càng có thể lĩnh hội sự đáng quý không dễ dàng có được này.

Chiếc xe vững vàng chạy băng băng trên đường, “Đúng rồi, có lẽ sau này tôi cũng nên đi thi bằng lái, vậy thì có thể hưởng thụ niềm vui lái xe.” Cô đột nhiên cũng muốn thử nghiệm cảm giác điều khiển.

“Bội Tâm, cô nên để lại một số việc cho người khác thể hiện, tôi rất thích được làm lái xe của cô, mặc kệ cô muốn đi đâu.” Dương Duy thật lòng nói.

“Boss, nghe anh nói vậy, tôi thật sự không nén nổi hừ vinh mà vui mừng một phen.” Đầu đề thay đổi, “Đúng rồi, trước khi tan ca hôm nay tôi nhận được tin tốt, vì ngân hàng tạo áp lực, Uy Cơ không đợi được những thành viên ban giám đốc khác của Kael đứng ra thu mua, họ đã quyết định nhượng lại cổ phần Kael đang nắm trong tay, hơn nữa, tôi còn giảm đi một thành giá bán.”

“Đó đúng thật là tin tốt, chẳng qua, dù có cổ phần mà Uy Cơ nắm giữ, đó vẫn là số ít, chúng ta còn cần nghĩ cách có thêm 8% mới có thể bước vào Hội đồng quản trị.”

“Đúng, cho nên chúng ta phải tiếp tục cố gắng, không thể có chút lơ là, cơ hội trên thương trường chỉ thay đổi trong nháy mắt.”

“Bội Tâm, cô nói vì sao Long Đức không ra tay? Đây là điều tôi rất buồn bực.”

Xí nghiệp Long Đức là kẻ có dã tâm bưng bưng nhất trong thành viên ban giám đốc tập đoàn Kael, lần này rõ ràng là thời cơ tốt cho bọn họ giành lấy vị trí Chủ tịch hội đồng quản trị, nhưng lại không thấy Long Đức ra tay, điều này khiến Dương Duy sầu muộn.

“Mặc dù nói hiện nay trong Hội đồng quản trị Kael thì Long Đức là cổ đông lớn nhất, nhưng tính cách độc bá của ông ta khiến những người khác không vừa lòng, thực tế người nắm giữ Uy Cờ trước giờ không hợp với ông ta, dù rằng với tài chính và đãi ngộ Long Đức đưa ra, lập trường của chúng ta vẫn tương đối có lợi, đúng lúc không ai dám đối đầu trực diện với Long Đức, bớt đi sự cạnh tranh khác, chúng ta tất nhiên có thể thuận lợi đắc thủ.”

“Chẳng trách, cho nên muốn độ sức với Long Đức, chúng ta phải tích cực lôi kéo những thành viên ban giám đốc khác mới được.”

“Đúng, như vậy mới có thể dùng nhỏ đánh lớn.”

Trong lúc hai người đối thoại, một chiếc xe đạp vượt đèn đỏ đột ngột lao đến, Dương Duy né tránh không kịp, đầu xe vang lên tiếng kịch rất lớn, túi khí an toàn phía trước bật ra.

Biết mình gây họa, người gây ra họa không xuống xe mà còn nhanh chóng bỏ chạy.

Trong nháy mắt, hai người rơi vào trạng thái sững sờ kinh hãi, một lúc sau, Dương Duy mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng hỏi tình huống của cô, “Bội Tâm, em có sao không? Có bị thương gì không?”

“Tôi...” Hạng Bội Tâm vẫn còn đang kinh hãi.

“Bội Tâm, thế nào?” Trong lúc cấp bách, anh liền kéo cô ôm vào lòng, “Có khó chịu ở đâu không? Đầu có bị đụng không? Còn nữa...” Anh lo lắng hỏi cô, xem xét từng chi tiết.

Hạng Bội Tâm bị đụng lấy lại tinh thần cười khỏ, sau đó nói: “Boss, tôi không sao, chỉ là bị dọa thôi.”

“Thật sự không sao chứ?” Anh xác nhận thêm lần nữa.

“Ừ, đầu hoạt động trở lại rồi, chỉ hơi chậm chút, tôi nghĩ tôi thật sự không sao, có điều...”

“Có điều gì?”

“Có điều Boss ôm tôi chặt quá, tôi có chút khó thở.”

“Xin lỗi.” Dương Duy vội vàng buông hai tay.

Nói khoảng cách, Hạng Bội Tâm mới nhìn rõ vết thương trên trán anh, “Boss, anh bị thương rồi!”

Cô nói vậy, anh mới thoáng có cảm giác đau đớn trên trán, ngón tay xoa nhẹ lên, quả nhiên dính máu.

Hạng Bội Tâm nhanh chóng lấy khăn tay ra, dè dặt lên trán anh.

“Ái!” Anh né tránh vì bị đau.

“Đau lắm sao?”

“Không sao, không sao.”

“Rõ ràng là rất đau, tôi đưa anh đến bệnh viện.” Tháo dây đai an toàn, cô ra về mở cửa xe.

“Bội Tâm, không cần phiền phức thế đâu, tôi không sao.”

“Thật chứ?” Trên gương mặt cô tràn ngập vẻ lo âu, nhìn chăm chăm anh.

Trở lại bãi đỗ xe ở chung cư, hai người sóng vai đứng nhìn đầu xe bị lõm vào, trên trán Dương Duy còn mang theo một cái u lớn, hai người dờ khóc dờ cười.

“Cô nói không sai, quan trọng là tính năng an toàn của chiếc xe, trải qua đợt kiểm tra này, chiếc 300C này tuyệt đối có tư cách thông qua thí nghiệm đẳng cấp năm sao mà Cục An toàn giao thông Mỹ ban hành.” Dương Duy nói: “Thật là kỷ ức khó quên.”

“Đây là sự hài hước u tối của anh à?” Cô tức giận lườm anh.

“Thật, đây sẽ là kỷ ức khắc sâu nhất trong cuộc đời tôi, kể cả cô.” Ánh mắt sáng ngời của anh dừng trên người cô.

Hạng Bội Tâm nhìn vào mắt anh, mãi một lúc lâu không nói ra được một câu, ánh mắt anh thật mãnh liệt, đáy mắt lập lòe đại biểu cho hàm ý gì đó? Cô thấy mình như lún sâu vào đôi mắt đen bực của anh.

Dương Duy chậm rãi tới gần từng chút một, hơi thở anh hòa quyện lấy hơi thở cô...

Chợt, Dương Đông lớn giọng nổ tung hai người.

“Trời ơi! Sao xe lại thành ra như vậy? Duy thiếu gia, anh không sao chứ? Là tên đáng chết nào dám làm như thế?” Dương Đông vô cùng xót xa cho chiếc xe mới trước mặt, “Xe mới, nó là xe mới đây!”

Dương Duy và Hạng Bội Tâm đột ngột kéo dần khoảng cách giữa hai người, đều có chút cứng ngắc không được tự nhiên, hai người cúi đầu, ai cũng không nói gì, miệng im thin thít.

Đêm khuya trên giường, Hạng Bội Tâm mờ mờ mắt hỏi bản thân, nếu khi đó Dương Đông không xuất hiện, có phải bọn họ sẽ hôn nhau không?

Tay Dương Duy đề lên băng gạc trên trán, trong lòng khẳng định mình 100% thích cô, còn cô? Vương Chí Hoằng và anh, ai sẽ là người chiếm được vị trí trong trái tim cô?

Anh lo lắng nhắm mắt lại, bóng dáng Hạng Bội Tâm vô cùng rõ ràng, mà những từ thù đoạn độc ác cùng lúc xuất hiện.

Không chút do dự, Dương Duy ngồi dậy đi sang phòng Dương Đông, hi vọng kế hoạch của anh sẽ không làm Dương Đông chấn động.

*

Trụ sở chính xí nghiệp Long Đức.

“Có nghe nói được cổ phần trong tay Uy Cơ là ai mua không?” Giọng nói hỗn hển truyền khắp văn phòng làm việc.

“Là Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.” Tay cấp dưới cẩn thận trả lời.

“Khoa học Kỹ thuật Dương Thị? Anh nói là Dương Duy?” Người nói chuyện cực kỳ hoảng sợ.

“Nghe nói là vậy.”

“Cái gì mà nghe nói! Phải là phải, không phải là không phải, tên ngốc Dương Duy sao có thể trong thời gian ngắn có được bản lĩnh đó? Cậu ta không phải luôn ở châu Phi là viện trợ nhân đạo gì đó sao?”

“Nhưng trên thương trường có tin tức nói, anh ta đã quay về Dương Thị rồi.”

“Khoa học Kỹ thuật Dương Thị cũng chỉ là một công ty mang nợ, lẽ nào cậu ta muốn dùng lợi thế tệ hại này để giành lại Kael trong tay tôi?”

“Ban đầu Khoa học Kỹ thuật Dương Thị không gượng dậy nổi, có điều, họ đã giành được một nửa đơn hàng có trong tay Phong Lễ, để Khoa học Kỹ thuật Dương Thị hưởng lợi lớn.”

“Cái tên họ Mao của Phong Lễ điên rồi phải không? Sao có thể nảy sinh lòng từ bi cho thằng ngốc kia miếng cơm ăn? Chẳng lẽ ông ta muốn tranh đấu nội bộ?” Ông ta nắm chặt bàn tay.

“Chủ tịch, làm sao bây giờ?” Tay cấp dưới sợ hãi hỏi.

“Cái gì mà làm sao? Trước đó bảo các anh tích cực đàm phán với Uy Cơ, kết quả chẳng làm được trò trống gì, thiệt cho tôi từ nhiều mặt tạo áp lực để ngân hàng trái quyền, muốn giết chết Uy Cơ, kết quả lại để tên Dương Duy ngồi mát ăn bát vàng.”

“Rất xin lỗi Chủ tịch, thật sự là...”

Ông ta cầm thanh giữ giấy trên bàn ném ra, thanh giữ giấy bằng thạch anh vỡ vụn trên đất, “Còn có lý do!”

Đám cấp dưới lặng ngắt như tờ.

Trong lòng ngực ông ta dâng lên đầy lửa giận, “Đều nghe đây cho tôi!”

“Vâng, Chủ tịch.”

“Diệt trừ Dương Duy, nhất định phải diệt trừ cậu ta trước khi cậu ta vào Hội đồng quản trị! Tôi tuyệt đối sẽ không để Kael khó khăn lắm mới giành được trở về tay thằng nhãi đó, kẻ cả không từ thù đoạn, các anh cũng phải diệt trừ cậu ta.”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

“Có nghe hay không?”

“Vâng, Chủ tịch.”

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

“Chủ tịch, vị này là trợ lý đặc biệt mới đến báo danh hôm nay, Vương Chí Hoàng.”

Vương Chí Hoàng thẳng lưng cất bước đi tới, “Chào Chủ tịch.”

Môi mím lại, ánh mắt mở to nhón nhác, cái mũi đầy mưu mô tính toán dường như ngửi được hơi thở quen thuộc.

Vương Chí Hoàng này trở thành người của ông ta, ông ta rất hài lòng gật đầu.

*

Trong thư phòng, Hạng Bội Tâm đẩy nhanh tốc độ hoàn thiện tài liệu cần cho cuộc họp nội bộ ngày mai.

Khoa học Kỹ thuật Dương Thị xuất hiện lại trên thị trường, thời gian này rất nhiều chuyện phải xử lý, kể cả kế hoạch trở lại Kael cũng đang như lửa bỏng dầu sôi.

“Hắt xì, hắt xì!” Cô lấy giấy lau mũi, sau đó ném vào chồng núi nhỏ bên cạnh.

Dương Duy vừa đẩy cửa phòng ra liền thấy cô hắt hơi mấy cái, đồng khăn giấy thì như núi nhỏ ở trên bàn.

“Boss, anh đã về rồi?” Cô nói với giọng mũi đặc tịt.

Anh nhướn mày lên, “Cô đi nghỉ ngay đi.” Anh chỉ đơn giản kéo cô dậy khỏi ghế.

“Gi vậy?” Hạng Bội Tâm khó hiểu nhìn anh, “Tài liệu cho cuộc họp ngày mai còn chưa chuẩn bị xong mà.” Cô vội rút tay lại tiếp tục công việc.

Anh đưa tay ngăn cản, “Lát nữa để tôi làm.”

“Không được, tôi là nhân viên, với lại tôi sắp xong rồi.”

“Chính bởi cô là trợ lý quan trọng nhất của tôi, cho nên cô càng phải chăm sóc bản thân thật tốt, rõ ràng bị cảm sao không nghỉ ngơi?”

“Không có gì đáng ngại, A Đông mới pha cốc trà nóng cho tôi, uống đỡ hơn nhiều rồi.” Cô xoa mũi.

“Bội Tâm, nghe lời.”

Cô nhanh nhẹn đổi đề tài, “Đúng rồi, tối nay anh và mấy thành viên hội đồng quản trị gặp mặt thế nào?”

“Ngoài dự đoán là khá tốt, Long Đức độc chiếm các công ty phụ thuộc Kael để hưởng lợi, khiến rất nhiều người không vừa lòng, nhưng Chủ tịch Long Đức lại bảo thủ, cho nên họ vô cùng bất mãn với ông ta, đã sớm chuẩn bị phản bội rồi. Có điều, chúng ta vẫn phải cẩn thận, mọi việc còn chưa chắc chắn, đều có thể xảy ra thay đổi.”

Hạng Bội Tâm nheo mắt lại, “Boss, anh thật sự thay đổi rất nhiều.”

“Nói thế nào?”

“Trước kia miệng anh đầy những lý lẽ về quý ông, không biết rằng những người này vốn không thể coi như quân tử, giờ cuối cùng anh đã nhận rõ sự thật.”

“Cô đang khen hay đang chê tôi vậy? Sao tôi cảm thấy không giống như khen ngợi nhỉ.”

“Tôi còn chưa khen anh đâu, thế nào, Boss, anh cho rằng tôi đang khen anh đó sao?” Ánh mắt giảo hoạt lóe lên.

“Hạng Bội Tâm, tôi phục cô rồi đây.” Anh cười đầu hàng.

“Haha!” Bỗng nhiên, Hạng Bội Tâm hắt hơi về phía mặt anh.

Cô đỏ mặt xin lỗi, “A! Boss, xin lỗi!” Miệng vừa xin lỗi, tay vừa lấy giấy lau, dướn người lau mặt cho anh.

Anh kéo tay cô xuống, “Không sao.” Xoay người cầm áo khoác trên ghế, khoác lên vai cô, “Cô thật sự bị cảm lạnh rồi.”

“Thật sự xin lỗi.”

“Ngoan, nghe lời, bây giờ cô đi nghỉ trước, chuyện còn lại để tôi làm.” Dương Duy nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô.

Lòng bàn tay anh vừa ấm vừa dày, bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của mình, hành động che chở ấy khiến cô có chút e lệ, muốn rút tay về, không ngờ anh lại dùng sức, cô không đề phòng ngã vào ngực anh.

Trái tim giật mình, cô không nói được câu nào, tay thả xuống hai bên luống cuống nắm chặt lại.

“Chăm sóc thật tốt bản thân, cô bị bệnh, tôi sẽ rất lo lắng.”

“Tôi...” Cô nhất thời nghẹn lời.

Anh buông cô ra, ôm lấy khuôn mặt né tránh của cô, tay áp lên trán cô kiểm tra, nhướn mày, “Mau về phòng nghỉ.”

“Ừ.”

Không ngờ một giây sau, anh lại cúi xuống hôn trán cô một cái, Hạng Bội Tâm kinh hãi ngẩng đầu lên, hai mắt giao nhau, sự mập mờ lẫn lộn trong sóng mắt.

Bất chợt, Dương Duy chiếm lấy đôi môi đang hé mở của cô, dành cho cô một nụ hôn nóng bỏng.

“Ừm...” Hai tay cô chống lên ngực anh, khẩn trương đến nỗi không dám thở.

Anh kiên nhẫn chờ đợi cô đáp lại, thăm dò vài lần, mãi đến khi lý trí cuối cùng trong đầu cô không chống cự nổi sự dịu dàng của anh, cô mới khó khăn đáp lại nụ hôn ấy.

Cảm xúc càng không thể thu hồi, hai trái tim trong chớp nhoáng như muốn nhảy xổ ra.

Anh thở hắt hển thấp giọng nói, “Bội Tâm, anh thích em...”

Ánh mắt Hạng Bội Tâm mơ mơ màng màng tràn đầy bối rối nhìn anh, đồng thời cũng hoang mang với bản thân, hoang mang chính mình lại sinh ra cảm giác khác thường với anh. Có thể không? Cô có thể cũng thích Dương Duy chứ?

Anh cúi xuống lại muốn hôn cô, nhưng cô xấu hổ bối rối nói, “Em, em mệt rồi.” Lấy lý do qua loa, cô hốt hoảng thoát khỏi sự dịu dàng anh dành cho mình.

Cô vừa đi, Dương Duy thờ dài ngồi xuống ghế, buồn bực vò tóc, nắm tay đặt trên bàn siết chặt, chặt đến nỗi không có một khe hở.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 9

“Cô không thể đi làm” Dương Đông giậm chân đuổi theo Hạng Bội Tâm.

“Tôi muốn đi!” Cô dùng giọng khàn khàn, lấy hết sức lực toàn thân hét trả lại.

“Không được, lát nữa chúng ta hỏi thiếu gia, anh ấy nhất định không cho phép.” Dương Duy đứng lúc mở cửa phòng, “A Đông, em đang bảo không cho phép chuyện gì vậy?”

“Hạng Bội Tâm lên con sốt, nhưng cô ta còn muốn đi làm”

Bước nhanh về phía cô, anh để tay lên trán cô, mặt nghiêm nghị.

“Đến nói còn không nổi, cô ta còn muốn giáo huấn em” Dương Đông không phục thêm vào.

“Tôi không sao.” Cổ sức đề cao giọng, vẫn vô cùng khó nghe nghe như con vịt chết, làm cô rất ảo não.

“A Đông, nếu cô ấy còn kháng kháng, lập tức đóng gói đưa cô ấy vào bệnh viện.”

Dương Đông khiêu khích làm mặt quỷ với cô, cứ như đang nói, cô xem đi.

Hạng Bội Tâm gấp đến độ giậm chân, “Không được, cuộc họp hôm nay rất quan trọng, liên quan đến tương lai chúng ta xuất hiện lại trên thị trường, hơn nữa chúng ta còn phải...”

Dương Duy đưa tay ngăn lại, “Những việc này anh sẽ sắp xếp, giờ nếu em không về phòng nằm nghỉ thì phải lập tức đến bệnh viện.” Anh bày ra vẻ uy nghiêm hiếm có.

“Nhưng em đã uống thuốc hạ sốt rồi.” Sao cô có thể yên tâm? Chuyện này vô cùng quan trọng.

“Nếu em còn tiếp tục tranh luận với anh thế này, anh có thể yên tâm đến công ty không?”

“Nhưng mà việc này...” Cô nhú mồm.

Chết tiệt, tại sao lại ốm vào lúc này? Tức thật, nếu cô không thể làm việc, Dương Duy sẽ phải tự mình duy trì đại cục, cô không yên lòng!

“Được rồi, chuyện trong nhà do anh và Dương Đông làm chủ, hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi cho anh, anh đi làm trước, sau khi về sẽ đưa bác sĩ Tần đến kiểm tra cho em.”

“Bác sĩ Tần?” Cô yếu ớt không thay đổi kịp mạch suy nghĩ.

“À, đó là bác sĩ gia đình của nhà họ Dương, có tình cảm như bố con với Duy thiếu gia, liên quan đến chữa bệnh thì ông ấy là nhất.”

Phiền chết, “Đừng nói nữa, còn nói tôi sẽ bắt tỉnh luôn đây...” Cô vừa nói, cơ thể vừa đổ về phía sau.

“Bội Tâm!” Dương Duy bằng tốc độ kinh người ôm lấy cô, đỡ cô vào phòng.

Cô gầy dựa mấy lần muốn đứng dậy.

“Nếu em hi vọng anh hôn em như tối qua, em có thể tiếp tục khăng khăng đi làm, nếu không thì trước khi anh tan ca về, em không được phép xuống giường, mọi chuyện cần thiết A Đông sẽ sắp xếp thỏa đáng, em chỉ có phối hợp lựa chọn.”

Nghe vậy, Hạng Bội Tâm quả nhiên không kiên trì nữa, ngoan ngoãn trốn vào ổ chăn.

Chết người, cô chính vì tối qua quá mất tâm mất sức suy nghĩ về quan hệ của bọn họ nên mới nghỉ ngơi không đủ dẫn đến bệnh nặng thế này.

Sau khi bỏ lại lời hung dữ, thấy cô không chống đối, Dương Duy lúc này mới mang theo trái tim lơ lửng ra cửa, bởi vì anh biết điều duy nhất có thể khiến cô yên tâm nghỉ ngơi, chính là mọi việc đều suôn sẻ, mà đó chính là trách nhiệm hôm nay của anh.

*

Trong Paul Pador hiếm có sự đoàn viên, Thiện Ti tràn ngập niềm vui vây quanh Thang Trần Quyền.

“Bố, bố biến mất rất lâu, con sắp quên mất bố trông thế nào rồi.” Cô nhóc làm nũng hết sức có thể.

“Sau đó thì sao?” Cách nói khoa trương như vậy khiến anh không biết nên khóc hay cười.

“Sau đó cảm thấy mình rất đáng thương! Ngày nào cũng trốn trong chăn khóc, nghĩ có phải bố đã quên con rồi không!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tình quái làm bộ làm tịch.

“Trốn trong chăn?” Thang Trần Quyền nhướn mày, “Sao bố nghe mẹ con nói, gần đây nửa đêm con hay trốn trong chăn ăn bánh quy, như một con chuột, crack crack...”

“Gi ẹ? Sao mẹ lại đi nói với bố chuyện như thế?” Tiết mục bị vạch trần, Thiện Ti cảm thấy mất hết mặt mũi ỳ ạch nhìn sang mẹ.

“Đừng nhìn mẹ, không biết ai mạnh miệng kháng nghị, nếu không nhắc con với bố, con sẽ bị bố bỏ quên, chính con muốn mẹ nói tình hình của mình với bố, cho nên tự gánh lấy hậu quả đi.” Thiện Khả Vi cười chế nhạo, đẩy sạch trách nhiệm.

“Nhưng mà mỗi ngày con xảy ra nhiều chuyện như thế, sao mẹ lại chỉ nói chuyện tức cười này?” Thiện Ti hung hăng giậm chân.

“Cũng bởi vì buồn cười mẹ mới nhớ chứ!” Thiện Khả Vi nhéo một cái lên má con gái đang thờ phì phò.

“Xi --- “ Cô bé tức giận chu miệng nói thầm

Hai mẹ con chính là như vậy, bình thường một đáp một hát đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, gặp Thang Trần Quyền thì tranh giành tình cảm với nhau, thật khiến người ta đau đầu.

“Hai vị, chúng ta còn muốn ăn tối nữa không đây?” Thang Trần Quyền một tay kéo Thiện Khả Vi, một tay kéo Thiện Ti.

“Tất nhiên là có ạ!” Thiện Ti cường lực tuyên bố.

“Vậy thì đừng đầu võ mồm với mẹ nữa.”

“Là mẹ chứ!” Cô bé dẩu cao miệng.

Thiện Khả Vi nhún nhún vai, ra vẻ không muốn quan.

Thang Trần Quyền đành phải cúi người ôm con gái, “Được rồi bảo bố, đừng hờn dỗi nữa.”

“Được ạ! Vậy tối nay bố phải kể chuyện cho con.” Cô nhóc nhăn cơ hội bất chệt.

“Việc này...” Anh khó xử nhìn Thiện Khả Vi, “Nhưng bố còn một núi công việc chưa xong phải hoàn thành nữa!”

“Giao cho chú Matt đi ạ! Có chú Matt, kẻ xấu đều ngoan ngoãn, cho nên hôm nay bố nghỉ.”

Thang Trần Quyền cảm thấy không đúng, Thiện Ti ra sức diễn, Khả Vi lại không lao đến bên cạnh, hai mẹ con như đang có âm mưu gì đó vậy.

Bỗng nhiên, điện thoại ở thắt lưng vang lên, “Alo, tôi là Thang Trần Quyền.”

“Quyền, tôi là Matt, hơn một tiếng trước, trên đường Williamsburg xảy ra một vụ tan nạn, người lái xe chết ngay tại chỗ, người ngồi phía sau hiện được đưa đến bệnh viện cấp cứu, có điều tình huống không được tốt.”

Thang Trần Quyền cảm thấy kỳ lạ, “Tan nạn xe? Đó không phải việc cảnh sát bang đứng ra giải quyết sao?”

“Đáng nhẽ là vậy, nhưng bây giờ do chúng ta tiếp nhận.”

“Nói thế nào?”

“Sau khi va chạm, người lái xe bị nổ súng bắn chết, trên xe tìm được mấy vết đạn, đã lấy đầu đạn đưa đi kiểm tra, cảnh sát bang đề nghị giúp đỡ, cục điều tra tội phạm vũ trang hi vọng chúng ta điều tra rõ ràng.”

“Thân phận hai người trên xe ra sao?”

“Người bị thương ngồi sau là Chủ tịch Dương Duy của Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, còn người lái xe là quản gia anh ta tên Dương Đông.”

“Khoa học Kỹ thuật Dương Thị?” Anh lâm bầm, “Matt, bây giờ anh ở đâu? Tôi lập tức đến chỗ anh.”

“Tôi còn đang ở hiện trường, vào đường Williamsburg đi thêm khoảng 15 km.”

Nhìn anh kết thúc cuộc gọi, Thiện Khả Vi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Em nghe anh nói đến Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

“Ừ, xe mà Chủ tịch Khoa học Kỹ thuật Dương Thị ngồi lọt vào công kích, trước mắt đã được đưa đến bệnh viện. Sao thế, em quen anh ta à?”

“Là chú Duy, chú ấy từng làm việc ở Paul Pador.” Thiện Ti cướp lời.

“Dương Duy thế nào? Tình trạng có nghiêm trọng không?” Thiện Khả Vi rất lo lắng.

“Trước mắt không rõ, anh phải đến hiện trường tìm hiểu tình hình. Khả Vi, chúng ta giữ liên lạc.”

“Anh cũng phải cẩn thận.” Cô ôm chặt lấy anh.

“Ừ.”

Com còn chưa kịp ăn, Thang Trần Quyền lại vội vàng rời đi, để lại hai mẹ con nhìn theo bóng lưng đó không biết làm gì.

“Mẹ, không phải nói như thế có thể giữ bố lại sao? Tại sao lại thất bại?”

“Con chưa nghe à? Kế hoạch vĩnh viễn không theo nổi biến hóa, ai bảo bố con là Cảnh sát Thang đại danh đỉnh đỉnh.”

“Khụ, quả nhiên là người sợ nổi danh heo sợ mập.”

Cô nhìn con gái, “Lời này là ai dạy con?”

“Patricia.”

“Sau này không được nói chuyện điện thoại với con bé, đi thôi! Bữa cơm này vẫn là hai mẹ con chúng ta ăn với nhau.”

Bên này, Hạng Bội Tâm nghe tin chạy tới gần như suy sụp, làm sao lại xảy ra chuyện ngay lúc này? Tất cả đều thuận lợi, dù là tài chính, thu mua cổ phần, thậm chí là kế hoạch hợp tác với những thành viên hội đồng khác, sau này đưa ra thị trường lần nữa vẫn vân vân, đều đã ở vào tiến độ hết sức suôn sẻ.

Chờ đã, những thành viên hội đồng khác... Một đám mây màu xám đen bao phủ lấy suy nghĩ của cô.

Cô không thể tin được, buổi sáng bọn họ còn đối thoại với nhau, Dương Đông còn tốt bụng đưa bác sĩ Tần đến chung cư khám bệnh cho cô, sao còn chưa tới một ngày, Dương Đông đã chết, Dương Duy cũng đang nằm trên giường bệnh giằng co sống chết?

Đi tới trước giường bệnh, nước mắt cô kìm nén cuối cùng như đê vỡ, đổ rào rào như mưa.

Dương Duy vừa ra khỏi phòng phẫu thuật nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, môi mím lại, đầu đón không nói nên lời, nhưng hàng lông mày nhíu lại vẫn để lộ tâm trạng anh.

Cô nắm chặt tay anh, cố gắng để bàn tay ấm áp này lại ấm lên lần nữa.

“Tình trạng A Đông thế nào?” Anh nhắm mắt yếu ớt hỏi.

Bỗng, một tiếng nghẹn ngào bật ra, cô chỉ lắc đầu, không nói ra nổi, cô không nói nổi sự thật, cô biết Dương Duy với trái tim nhân hậu sau khi nghe được sẽ buồn bã cỡ nào.

Không nghe thấy câu trả lời của cô, anh lại im lặng, trong lòng thờ dài, nắm thật chặt tay cô, truyền lại đau đớn của anh.

Lại trong một đêm, anh nếm trải sự biến hóa không chịu nổi nhất của đời người, Dương Duy à Dương Duy, rốt cuộc mày đắc tội ông trời thế nào, để ông phải trừng phạt mày như thế?

*

“Trợ lý Hạng, người bên Long Đức tới.” Trước khi tan ca, điện thoại lễ tân truyền tin tức đến.

“Để bọn họ lên đây.” Hạng Bội Tâm dù giọng nói mệt mỏi nhưng vẫn giữ tinh thần mạnh mẽ.

Bác sĩ nói tình trạng vết thương của Dương Duy nghiêm trọng, phải ở lại bệnh viện một thời gian, nhưng mà Khoa học Kỹ thuật Dương Thị vừa lần bánh không thể như con gấu không đầu, cô phải gánh trách nhiệm trên vai, tọa trấn ở văn phòng Chủ tịch.

Mấy ngày qua Long Đức năm lần bảy lượt chủ động giao thiệp, cô lo Long Đức đang như hổ rình mồi với Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, vì để hiểu rõ mưu đồ của Long Đức, lần này cô chấp nhận buổi gặp mặt hôm nay.

Cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.” Hạng Bội Tâm ngẩng đầu lên, không ngờ, gương mặt phía trước khiến cô ngạc nhiên.

“Bội Tâm, đã lâu không gặp!” Vương Chí Hoàng đặc ý đi tới.

“Anh chính là đại diện của Long Đức?” Cô không sao tin nổi.

“Đúng vậy, anh là trợ lý đặc biệt mới của Chủ tịch Long Đức, hôm nay anh đến gặp Chủ tịch Dương của Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

“Chủ tịch Dương hiện đang điều dưỡng, mọi công việc do em thay mặt.”

“Đang điều dưỡng?” Âm cuối của Vương Chí Hoàng mang theo sự châm biếm, “Khụ, thật sự muốn mạng người ta, vào lúc Kael sắp mở cuộc họp Hội đồng quản trị lại xảy ra chuyện, anh nghe nói tai nạn xe cộ lần này gây ra tổn thương rất lớn cho anh ta, không biết tình trạng Chủ tịch Dương hiện nay ra sao?” Giọng điệu dò hỏi không có chút chân thành.

“Hết thầy đều mạnh khỏe, trợ lý Vương hôm nay tới không phải chỉ để thảo luận tình huống của Chủ tịch chúng tôi chứ?” Hạng Bội Tâm nổi lên phòng bị, lạnh lùng đáp lại.

Người yêu trước kia giờ gặp lại biến thành cục diện này, cô cảm thấy rất buồn cười.

“Tất nhiên không phải, anh đại diện Chủ tịch Long Đức đến để hiệp đàm thương vụ.”

“Thời gian quý giá, mời ngồi.” Hạng Bội Tâm chỉ tay về phía ghế sofa.

“Anh biết Khoa học Kỹ thuật Dương Thị muốn trở lại Hội đồng quản trị của Kael, nhưng, anh đề nghị các em từ bỏ đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì vị trí đứng đầu Hội đồng quản trị Kael trừ Long Đức ra không còn có thể là ai khác, trước mắt trong tay bọn anh có rất nhiều cổ phần, có tài chính dồi dào nhất, còn có hệ thống xí nghiệp vững chắc làm lá chắn hậu, không giống Khoa học Kỹ thuật Dương Thị đi bước nào nguy hiểm bước đó, thay vì uống phí sức lực cạnh tranh với bọn anh, chi bằng sớm từ bỏ nhượng lại cổ phần, bọn anh bằng lòng đưa ra giá hậu đãi mua lại.”

“Sẽ có đãi ngộ bao nhiêu?”

“Cao hơn giả thị trường hai thành.”

“Hai thành?” Hạng Bội Tâm thiếu chút nữa phá lên cười, “Trợ lý Vương, nếu chỉ cao hơn hai thành, tôi không hiểu tại sao tôi phải từ bỏ?”

“Đừng xem thường hai thành này, Khoa học Kỹ thuật Dương Thị tràn ngập nguy cơ, dù chỉ là chút lợi nhỏ, cũng nảy sinh ảnh hưởng lớn lao với tình huống kinh doanh của các em, các em thiếu hụt tài chính nghiêm trọng.”

“Anh cũng quá khinh thường Khoa học Kỹ thuật Dương Thị đấy.”

“Bội Tâm, việc này cậy mạnh không phải chuyện tốt, kẻ thức thời mới là tuân kiệt.”

“Chuyện này còn chưa ngã ngũ thì trước khi đẩy nắp quan tài mới nói, giờ nói thì còn quá sớm, trợ lý Vương.”

“Anh thật lòng hi vọng em có thể suy nghĩ cẩn thận, bằng không, chỉ sợ Khoa học Kỹ thuật Dương Thị cũng không phải đối thủ của Long Đức, bây giờ tình trạng vết thương của Chủ tịch Dương nghiêm trọng, Khoa học Kỹ thuật Dương Thị lại sắp ra thị trường, em còn sức đâu để tranh giành vị trí thành viên ban giám đốc?”

“Ai nói cho anh tình trạng vết thương của Chủ tịch nghiêm trọng?”

“Trên thương trường, đó cũng không phải tin tức, nghe nói Chủ tịch Dương còn có nguy cơ bại liệt, ngộ nhờ tin này truyền đi, anh nghĩ Khoa học Kỹ thuật Dương Thị...”

“Nói bậy! Chủ tịch chỉ đang tạm thời tĩnh dưỡng, chờ vết thương hồi phục ổn định, anh ấy sẽ đứng ra điều hành.”

“Tóm lại, anh chỉ thay mặt ông chủ của anh đưa ý kiến tới, bây giờ gác công việc sang một bên, chúc ta nói chuyện riêng của chúng ta với tư cách bạn bè.”

“Tôi không biết chúng ta còn có chuyện gì để nói?” Không phải đã chia tay rồi sao? Hạng Bội Tâm cảm thấy nực cười.

“Bội Tâm, nếu bây giờ em bằng lòng từ bỏ công việc ở Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, anh sẽ rất cảm tâm tình nguyện chấp nhận em trở lại bên cạnh anh, hôn lễ của chúng ta vẫn có thể tiến hành, hơn nữa anh còn bố trí công tác cho em ở Long Đức.”

Cô mãi không lên tiếng, tỉ mỉ nhìn người đàn ông trước mặt thật lâu, “Chỉ Hoằng, vì sao anh lại đột nhiên đến Long Đức làm?” Cô tương đối tò mò về động cơ của anh ta.

“Bởi vì đây là một cơ hội tốt, với lại, lựa chọn của anh cũng có thể cho em thấy rõ sự thực, mơ mộng chỉ là mơ mộng, thực tế quan trọng hơn.”

“Để tôi nhận rõ sự thực? Cho nên hôm nay anh xuất hiện là nhằm vào tôi, hay là nhằm vào Khoa học Kỹ thuật Dương Thị?”

“Anh nhằm vào Dương Duy.” Anh ta bất mãn nói.

“Vì sao?”

“Anh muốn cho anh ta biết thời thế mạnh hơn con người. Bội Tâm, nếu em tiếp tục ở lại làm việc bên cạnh Dương Duy, kết cục sẽ là vạn kiếp bất phục, em là người thông minh, nên biết cái gì là lựa chọn tốt nhất.”

“Tôi đương nhiên biết.”

“Vậy anh chờ tin tốt của em” Trước khi đi, Vương Chí Hoằng nở nụ cười vui vẻ.

Cô gọi anh ta lại trong lúc anh ta nhấc bước, “Chỉ Hoằng, sẽ không có tin tốt nào nói cho anh, bởi vì, tôi vẫn ở lại Khoa học Kỹ thuật Dương Thị.”

Anh ta tiu nghỉu biến sắc, “Cho dù sau này đối địch với anh?”

“Đây chính là thương trường.” Cô trả lời rõ ràng.

Anh ta oán hận nhìn cô, “Em sẽ phải hối hận, anh chờ ngày đó.”

Sau khi Vương Chí Hoằng rời đi, trong tim Hạng Bội Tâm dâng lên sự thất lạc nặng nề, dù là Vương Chí Hoằng gian ngoan chuyên chế, hay là Dương Duy nghịch cảnh trùng trùng điệp điệp, thậm chí là sự hoang mang và đau lòng của bản thân, những cảm xúc này gần như muốn cắn nuốt động lực tiến lên của cô.

Trên đường đến bệnh viện, Hạng Bội Tâm nhắm mắt lại, lắng xuống đáy cảm xúc thâm trầm nhất trong lòng.

Không chống đỡ tiếp là không được, chuyện cho tới bây giờ, đã sớm không còn đường quay lại.

Một giây trước khi đẩy cửa phòng bệnh, cô nở nụ cười vui vẻ lấy lại tinh thần.

“Boss, em tan ca rồi đây! Hôm nay anh thế nào?” Cô tung tăng đi tới cạnh anh.

Trên người quần quanh các ống kim, Dương Duy im lặng nhìn cô, cứ nhìn như vậy, vết thương trên mặt đã hết sưng mà đóng vảy, nhưng suy nghĩ của anh lại lúc có lúc không, không thể nắm bắt.

“Sao vậy? Vì sao không nói gì?” Cô ngồi ở mép giường, lo lắng đặt tay lên gương mặt anh.

Anh vẫn không nói, chỉ duỗi tay ra nắm chặt tay cô.

“Đừng lo, mọi chuyện đều sẽ chuyển biến tốt đẹp, hôm nay mọi việc ở công ty đều thuận lợi, những việc cần làm đều đang theo kế hoạch, anh cũng đang dần hồi phục, tin tưởng em, tất cả sẽ tốt lên.”

Anh chỉ nắm chặt tay cô, không muốn buông tay...

Đêm khuya, Hạng Bội Tâm mệt mỏi ngủ say bên giường, Dương Duy mới buông tay ra chỉ xoa nhẹ lên mái tóc xõa trên khuôn mặt cô.

“Vi em, vì Dương Đông, mặc kệ thủ đoạn độc ác cỡ nào, anh sẽ làm tất cả, nhất định sẽ làm...”

*

“Cái gì! Đang yên đang lành sao người lại biến mất khỏi bệnh viện ddowcj? Anh ấy hành động bất tiện có thể đi đâu?” Nhận được điện thoại từ bệnh viện, Hạng Bội Tâm rơi vào trạng thái kích động sợ hãi cùng cực.

Bất chấp lát nữa phải triệu tập cuộc họp nội bộ cấp cao, “Tôi lập tức tới ngay.” Cô dặn dò, “Buổi họp lát nữa hủy bỏ, tùy ý tiến hành.”

Không dám trì hoãn một giây, Hạng Bội Tâm một mình chạy tới bệnh viện, trong lòng không ngừng khẩn cầu, “Anh nhất định phải an toàn, nhất định phải an toàn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn...”

Hai tay cô run rẩy, trái tim quặn lên, áp lực chịu đựng trong nhiều ngày qua trào dâng thành nước mắt, cô nức nở đau lòng.

Còn Dương Duy đã biến mất hai tiếng xuất hiện tại tang lễ của Dương Đông, anh điệu thấp im lặng đứng nhìn từ khoảng cách nhất định, hai tay dán bằng giữ kim truyền nước siết chặt lại với nhau, tầm mắt bình tĩnh dõi nhìn phía trước, đây là một tang lễ quanh quẩn, Dương Đông cứ vậy lẻ loi cô độc đi rồi.

“A Đông, anh sẽ không để em chết không nhắm mắt, nhất định phải bắt được kẻ thao túng phía sau để em được an ủi, còn về bác Dương, anh sẽ chăm sóc tốt cho ông ấy.”

Tang lễ cuối cùng kết thúc, Dương Duy ra sức đẩy xe lăn chậm rãi xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ như chưa bao giờ tới đây.

“Lúc này anh không nên đến, ít nhất là trước khi bắt được nghi phạm” Thang Trần Quyền cản trước xe lăn của anh.

“Tôi tới tiễn Dương Đông, không ngờ lại để anh tìm được.” Anh cười khổ.

Thang Trần Quyền có thể hiểu nỗi buồn của anh, đón lấy, đẩy xe lăn giúp anh ra xe có Matt đang chờ, hai người hỗ trợ đưa anh lên xe.

“Làm phiền các anh đưa tôi về chung cư! Tôi không muốn về bệnh viện.”

Thang Trần Quyền không từ chối, lái xe nhanh về phía chung cư.

Trên đường đi, Dương Duy chủ động thảo luận tình tiết vụ án với bọn họ, lý trí đến nỗi như chỉ đang buôn chuyện trong nhà.

“Anh có nghĩ tới bất cứ ai không?”

“Không, lúc đó trời mưa, tôi ngồi trong xe xem tài liệu về các cổ đông nắm trong tay cổ phần, một chiếc xe con đột nhiên mất lái lao đến, tôi vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, ngay sau đó mấy tiếng súng vang lên, tôi nghe thấy giọng nói cầu cứu đau đớn của A Đông, đầu tôi đau nhức ngất đi ngay sau đấy, không phát hiện được ai.” Anh luôn nhớ lại chuyện xảy ra ngày ấy, mỗi lần nhớ lại, trái tim lại đau đớn.

“Hiện trường tìm được đầu đạn rất đặc biệt, là đạn Không Từ kim loại KTW.”

“Đạn Không Từ kim loại KTW?” Dương Duy không hiểu.

“Những viên đạn này làm từ nhựa teflon, xung quanh có nước sơn đỏ sáng không thấm nước, loại đạn Không Từ này là hàng cấm ở bang Virginia, lực sát thương rất lớn, cho dù trời mưa cũng không ảnh hưởng đến uy lực của nó.”

“Gần đây nội bộ công ty bận rộn đưa ra thị trường, cũng đang chuẩn bị trở lại Hội đồng quản trị Kael, trừ những việc này có thể khiến người ngoài không hài lòng ra, tôi không nghĩ ra chuyện gì có thể kết thù kết oán với người khác.”

“Vậy việc cất giấu nhân sự?”

“Tôi không biết.” Bình thường nhân viên vì cắt giảm nhân sự mà cho nghỉ việc dẫn đến trả thù, tại sao phải sử dụng vũ khí lạnh có hỏa lực lớn như thế? Dương Duy cho rằng có kẻ muốn cản trở anh trở về Hội đồng quản trị có khả năng hơn.

“Matt, bây giờ những viên đạn KTW đó chính là đầu mối, có lẽ điều tra theo viên đạn có thể bắt giữ được phần tử khả nghi.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 10

Chương 10

Biết Dương Duy đã an toàn về nhà, tảng đá lớn trong lòng Hạng Bội Tâm cuối cùng tạm thời kéo xuống, không nghỉ ngơi chút nào, cô lại như ngựa không dừng vó từ bệnh viện về nhà.

Cô lao nhanh vào nhà, trông thấy Dương Duy im lặng ngồi giữa phòng khách, mắt nhìn cô chăm chú, trên đùi đặt chiếc hộp trang sức của cô - chiếc hộp đựng chìa khóa đồng.

“Anh...” Sao anh phát hiện ra chiếc hộp này?

Không chờ cô hỏi, anh vờ chìa khóa, giọng nói đau buồn, “Thì ra chính là em, chủ nhân của tủ Gỗ sưa.”

Cô bước tới, “Sao anh lại biết? Anh tự tiện vào phòng của em?” Tay đưa ra muốn đoạt lại chiếc chìa khóa.

Anh bất chợt thu tay lại, nắm chìa khóa trong lòng bàn tay, thể hiện rõ không muốn trả lại cho cô.

“Trả cho em, đây là chìa khóa của em.”

“Anh nên nghĩ đến mới phải.” Anh tự giễu: “Em không muốn lấy lại tủ Gỗ sưa sao?”

“Đương nhiên muốn, em đương nhiên muốn!” Cô kích động nói.

Dương Duy điều khiển xe lăn quay một vòng, đi về phía ban công, sau đó nhìn chiếc chìa khóa, nhớ lại cái ngày hơn hai mươi năm trước...

“Jessica, khi đó anh mười tuổi, còn em?” Anh hỏi cô.

“Em, em sáu tuổi.” Cô không hiểu thái độ của anh, sự chú ý đều đặt ở chiếc chìa khóa.

“Ừ, sáu tuổi, gần như vậy.” Anh trầm ngâm giây lát, “Anh nhớ đó là một gia đình khá giả thất bại trong kinh doanh, trong nhà có rất nhiều đồ quý hiếm, bị ngân hàng trái quyền đưa đi, ông nội đưa anh đến ngôi nhà xinh đẹp lấy đi món đồ mà bọn anh đã mua được ở buổi đấu giá. Khi đó, em ngồi khóc ở cửa, khóc không cho người khác mang tủ Gỗ sưa đi. Đúng rồi, lúc ấy em nói như thế nào nhỉ?” Anh nhìn cô.

Nếu không phải bỏ nhân từ để đối thủ có cơ hội, dẫn đến kinh doanh thất bại, cô sẽ là thiên kim nhà giàu gia sản bạc triệu, di vật của mẹ cũng sẽ không bị mang đi đấu giá, sau này bố cũng không phải bán sức lao động dẫn đến cơ thể ốm yếu, chỉ vì hết sức bồi dưỡng cô.

“Đó là di vật của mẹ, là của hồi môn mẹ muốn tặng cho cháu, không ai được lấy đi.” Giọng nói Hạng Bội Tâm trầm thấp yếu ớt, giống như trở lại cái ngày tủi thân đó.

Thời gian như trở lại năm xưa, “Ừ, anh nhớ ra rồi, em khóc rất đau lòng, cầu xin anh trả lại tủ cho em.”

“Nhưng anh nói cái tủ này đã bị nhà anh mua, nên nó thuộc về nhà anh.” Vành mắt cô ngấn lệ.

“Cho nên em lao đến đánh anh, khóc nói trong tủ có quà của mẹ, nói anh cướp của hồi môn của em, đánh anh không chút nương tay, mãi đến khi người lớn kéo chúng ta ra, mặt anh đã chồng chất vết thương.” Anh cười tự giễu.

“Lúc đó, em còn tưởng sẽ bị anh đánh cho một trận, nhưng anh với bộ mặt đầy vết thương ngược lại đưa cho em chìa khóa đồng, muốn em sau khi lớn cầm chìa khóa đến cho anh để lấy tủ Gỗ sưa về, em đã quên, còn tự nói với mình nhất định phải lấy lại tủ, nếu không có của hồi môn trong tủ, em tuyệt đối sẽ không mặc áo cưới.” Cô đến gần Dương Duy, “Anh phát hiện ra từ lúc nào?”

Dương Duy chậm chạp không trả lời, rất lâu sau, anh mới quay xe, nét mặt toan tính, “Jessica, anh nghĩ, anh thay đổi chủ ý.”

Giương mặt cô tỏ ra bối rối, “Ý anh là gì?”

“Em và Vương Chí Hoàng đã chia tay, tạm thời không cần đến của hồi môn này nữa.”

Cô bất an nói: “Nhưng đó là thứ duy nhất mẹ để lại cho em, ý nghĩa của nó lớn hơn tất cả.”

Anh nên hiểu, trước giờ anh là người nhân hậu, không phải ý nghĩa của tình cảm anh sâu sắc hơn bất cứ ai ư? Tại sao lại hỏi cô như thế?

“Nhưng mà, với một người bị bại liệt như anh, đây cũng là lợi thế của anh, từ Gổ xưa anh không muốn cứ vậy đã trả cho em.” Ánh mắt sáng ngời không phải là sự thuần lương mộc mạc, mà là mục đích tư lợi.

“Vì sao? Sao anh lại có thể như vậy? Không được, đó là vật mẹ để lại cho em, em nhất định phải lấy lại, không phải chúng ta đã nói trước rồi sao?” Hạng Bội Tâm thẳng thốt không ngớt.

“Đây chẳng qua là lời nói lúc niên thiếu, nói chuyện vô căn cứ, em cũng có kinh nghiệm trong xã hội, đạo lý này em phải hiểu hơn bất cứ ai.” Anh lạnh lùng nói.

“Xin anh hãy trả lại cho em, anh muốn điều kiện gì? Chỉ cần em có thể làm được, em nhất định đáp ứng, xin anh trả từ Gổ xưa lại cho em!” Cô hoảng loạn nói.

Cô tuyệt đối không ngờ Dương Duy sẽ thay đổi chủ ý, đây là điều cô không hề nghĩ tới.

“Em khẳng định? Em sẽ vì từ Gổ xưa đáp ứng mọi yêu cầu của anh?”

“Chỉ cần em có thể làm được.” Cô gật đầu, liềm linh bảo đảm.

“Tốt lắm, anh muốn em lấy anh, vĩnh viễn ở bên cạnh kẻ bại liệt anh đây.” Ánh mắt Dương Duy lạnh lẽo nhìn gương mặt tái nhợt của cô.

“Anh muốn em lấy anh?” Trong lúc nhất thời Hạng Bội Tâm không phản ứng lại, cúi đầu chán nản, mờ mịt nhìn xuống mình lại nhìn sang anh.

“Đúng, chỉ cần em lấy anh, đồng ý ở lại bên anh, từ Gổ xưa sẽ là của em.” Giọng điệu anh nói với khí thế bức người.

“Nếu không?”

“Em nên biết khóa đồng đã bị đổi, chỉ anh mới có chìa khóa, em không đồng ý, vậy thì từ Gổ xưa vĩnh viễn không có ngày mở ra, em cũng đừng mong biết mẹ em đã để lại gì cho mình.”

Cô nhào tới níu vạt áo anh, “Dương Duy, anh thật quá đáng!” Cô không thể tin được, anh lại làm vậy với cô, đó là uy hiếp!

“Đó là em dạy anh, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, huống hồ anh không hề độc ác, anh chỉ nắm lấy nhược điểm của em, đây là lợi thế của anh, ít nhiều cũng do em dạy.”

“Anh...” Cô á khẩu không trả lời được.

“Anh cho em suy nghĩ một đêm, hi vọng sáng mai anh sẽ nghe được đáp án tốt đẹp cho cả hai bên.” Dương Duy không nhìn cô, cố sức đẩy xe lăn, chậm rãi về phòng.

Sau khi anh đi rồi, Hạng Bội Tâm như mất hết sức lực toàn thân tê liệt ngồi dưới đất, sự việc sao lại thành ra như vậy? Sao có thể...

Nên làm gì bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ?

*

Hôm sau, Hạng Bội Tâm như bỏ trốn khỏi nhà, bởi vì sợ gặp Dương Duy sẽ hăm dọa đòi được đáp án từ cô, trong lúc cô đang hoang mang thế này.

Do vậy, cô thả đến công ty đối mặt với đồng tài liệu chất thành núi, còn hơn đối diện với anh, sự thay đổi của anh khiến cô cảm thấy xa lạ, sợ hãi.

Dương Duy nằm trên giường lắng nghe từng cử động của cô, cho đến khi cửa lớn đóng lại, anh mới chậm rãi ngồi dậy, trong nụ cười mang theo vẻ kỳ lạ lạnh lẽo, đẩy xe lăn ra, bước chân xuống.

Cầm chìa khóa đồng lấy từ tay Hạng Bội Tâm, đi về phía thư phòng, tìm thấy một hộp gỗ tầm thường có bề ngoài như gậy sách trong đồng đồ đạc cá nhân anh mang đến.

Anh phui lớp bụi bám, đưa chìa khóa vào lỗ vặn một cái, cách, chiếc hộp mở ra, bên trong có mấy tập tài liệu ố vàng, và một tờ giấy ghi chép.

Anh nhận ra chữ viết trên giấy là của ông nội, anh cầm lên xem, bên trên viết:

Hành vi thương mại là hoạt động của quý ông, cũng giống như công việc viện trợ, là sự nghiệp của lương tâm, song, đây chỉ là lý tưởng, trong thực tế, những điều này đều là cút chó! Chỉ có sự phát triển không từ thủ đoạn, mới là lý tưởng.

Mấy câu nói đó giống như đòn cảnh tỉnh đánh vào đầu Dương Duy, anh cười tự giễu, “Chỉ có sự phát triển không từ thủ đoạn, mới là lý tưởng.” Anh lập tức sáng tỏ, sau đó gấp tờ giấy bỏ vào túi trước ngực.

Tiếp đó, anh cầm từng tập tài liệu ó vàng lên kiểm tra xem xét, cuối cùng gật đầu, lấy điện thoại gọi vào một dãy số, với giọng nói trầm thấp nói: “Bác Dương, là cháu, cháu đã tìm được tài liệu mà bác nói, chuyện còn lại giao cho cháu, cháu sẽ không để A Đông hi sinh vô ích.”

Cúp điện thoại, Dương Duy cầm tài liệu quay về phòng nhanh chóng rửa mặt. Lần này, anh tuyệt đối muốn tất cả mọi người trở tay không kịp, kể cả... Hạng Bội Tâm.

Bên này, trong văn phòng Chủ tịch Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, Hạng Bội Tâm mang về mặt u sầu, không biết như thế nào cho phải, để trở lại Hội đồng quản trị Kael, họ gần như đã đầu tư quá nửa tài chính, nhưng đối mặt với Long Đức không gì lay chuyển, Khoa học Kỹ thuật Dương Thị lại có vẻ mỏng manh yếu ớt.

Tình hình cổ phần không như mong đợi, hơn nữa sau khi nghe được tin tức Dương Duy bại liệt hai chân, giá cổ phiếu luôn trong tình trạng xuống thấp, những người đồng ý hợp tác trước kia bắt đầu chần chừ, nếu Khoa học Kỹ thuật Dương Thị muốn trở lại Kael, muốn có ưu thế tuyệt đối thì đây giống như quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ khiến người ta tan xương nát thịt.

Điện thoại trên bàn lóe lên ánh đèn đỏ, cô bấm phím trò chuyện, “Nói đi.”

“Cô Hạng, hôm nay giá cổ phiếu của Dương Thị lại hạ.”

Cô cảm thấy trái tim như bị đánh một gậy, “Vậy trước mắt giá cổ phiếu của Kael thế nào?”

“Ban đầu mở sàn đã xuống thấp, nhưng năm phút trước bắt đầu tăng lên, trước mắt giá cổ phiếu đã ở lên cao không hạ, nếu chúng ta muốn thu mua hàng loạt là điều không thể.”

Không ổn, đối mặt với thời hạn thứ Sáu, tình huống bây giờ Khoa học Kỹ thuật Dương Thị không có chút ưu thế nào.

“Cô Hạng, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Làm gì bây giờ? Hạng Bội Tâm nhất thời cũng không có phán đoán, lông mày nhíu chặt, dạ dày mơ hồ quặn đau.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng được mở ra, cô không vui ngẩng lên, trông thấy Dương Duy ngồi xe lăn xuất hiện.

“Anh...” Cô kinh ngạc không nói được một câu đầy đủ.

“Cô Hạng, cô Hạng?” Người ở đầu dây bên kia gọi cô trở lại.

“Anh liên tục chú ý thị trường giao dịch, lát nữa tôi sẽ liên lạc.” Cúp điện thoại, cô đứng dậy đi về phía Dương Duy, giúp anh đẩy xe lăn vào phòng, “Sao anh lại tới đây?” Lòng bàn tay nắm xe lăn có hơi đồ mồ hôi.

“Anh tới nghe câu trả lời của em, suy nghĩ một đêm, hẳn đã đủ.” Khuôn mặt anh không có chút biểu cảm, nghênh đón ánh mắt cô.

“Em... Nếu em đồng ý, anh sẽ trả tù Gõ sửa lại cho em?”

“Phải, cái tù không có ý nghĩa gì với anh, dùng nó để đổi lấy em, anh rất có lời.”

“Vì sao?” Hai người lấy nhau luôn dựa trên cơ sở có tình yêu, anh cũng vậy phải không? “Anh chỉ vì sợ em rời đi, hay là, trong lòng anh thật sự thích em?” Cô hỏi với sự chờ mong.

“Vấn đề của em nhiều quá, chỉ cần nói cho anh biết em đồng ý hay không đồng ý.”

Cô ngồi trên ghế, mãi không nói một câu, Dương Duy cũng rất kiên nhẫn, bình tĩnh chờ cô.

Rất lâu sau, Hạng Bội Tâm ngẩng đầu lên, “Được, em đáp ứng anh.”

“Sau khi tan ca, anh đã hẹn luật sư, lập tức tiến hành thủ tục.”

Ngay sau đó, hai người đều thở phào nhẹ nhõm, anh còn tưởng cô sẽ từ chối, cô còn tưởng mình không nói ra nỗi, nhưng khi nói được rồi, mọi căng thẳng trong nháy mắt biến mất.

Nhìn vào mắt cô, anh vươn tay nắm chặt tay cô, sức lực mạnh mẽ như đang nói, anh tuyệt đối không buông cô ra.

Lát sau, anh thu lại tâm tư, tỉnh táo nói: “Tình huống trước mắt của công ty thế nào?”

Hạng Bội Tâm lấy lại tâm trạng hoảng loạn, “Tình hình không phải rất có lợi với chúng ta.”

“Nói thế nào?” Dưới sự giúp đỡ của cô, anh tới gần bàn làm việc đã lâu không gặp.

“Long Đức muốn ép chúng ta nhượng bộ, bây giờ cổ phần trong tay không đủ, những thành viên nhận lời giúp đỡ chúng ta cũng bắt đầu do dự, tiếp tục như vậy, thời hạn thứ Sáu, chúng ta rất khó giành được vị trí có lợi phân cao thấp với Long Đức, muốn lấy lại Kael, chỉ sợ khó khăn chồng chất.”

“Đem toàn bộ cổ phần Kael trong tay chúng ta bán tháo hết đi.” Dương Duy quyết định thật nhanh làm ra hành động kinh người.

“Vi sao? Đây là số cổ phần chúng ta bỏ ra tài chính rất lớn, vất vả lắm mới có được mà?”

“Cổ phiếu của Kael đang lên cao, nếu bây giờ bán tháo toàn bộ, ngược lại có lợi với chúng ta, có thể nhân cơ hội cân bằng số tài chính trước kia mà chúng ta bỏ ra, nếu đợi đến khi giá cổ phiếu tụt xuống, chúng ta không thể lấy lại đủ tài chính ban đầu, có khả năng còn sụp đổ.”

“Nhưng mà...” Điều này khác với kế hoạch ban đầu, Hạng Bội Tâm không đoán ra được suy nghĩ của anh.

“Nhanh lên, ngay lập tức, chậm thì không còn kịp.” Anh cương quyết nói.

Chậm? Không địch lại cường thế của Dương Duy, trái tim cô trầm xuống, cảm điện thoại dần dò xuống, “Lập tức bán tháo toàn bộ cổ phần của Kael.”

Mặc dù vết thương còn chưa tháo băng, một tay Dương Duy chống má, nhắm mắt lại như đang hưởng thụ sự biến hóa giờ phút này, khóe miệng anh hơi nở nụ cười, Dương Duy như vậy là người Hạng Bội Tâm chưa bao giờ được chứng kiến.

Bỗng anh mở mắt, “Thứ Sáu tuần này, anh và em sẽ cùng đến buổi hội nghị quyết định sống chết đó.”

“Nhưng trong tay chúng ta đã không còn cổ phần...”

Anh ngăn cô lại, “Sẽ có, sự việc luôn có thể thay đổi.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, “Đi thôi, bữa cơm đầu tiên khi em bằng lòng lấy anh, chúng ta phải chúc mừng một phen.”

Trong mắt anh đầy sự thần bí sâu không lường được, Dương Duy trong quá khứ dường như chưa từng tồn tại, Hạng Bội Tâm có chút khiếp sợ lo lắng không yên.

Không có hôn lễ, không có hoa tươi, trong bầu không khí thần bí điệu thấp hoàn thành tất cả thủ tục, mãi đến tối khi nằm trên giường, giữa họ vẫn thiếu sự ngọt ngào mới cưới, có một khoảng cách rất xa ngăn cách đôi bên.

Hạng Bội Tâm đưa lưng về phía anh, cô người nằm trong một góc, việc này khác xa với kế hoạch ban đầu của cô, chiếc nhẫn bạc được mua tạm thời trên tay lại nhắc nhở cô sự thật.

Đúng vậy, vì tù Gổ xưa, trong tình huống co lo sợ bất an đồng ý lấy Dương Duy.

Nhưng mà, cô vẫn cảm thấy mê vông...

“Em bắt đầu sợ anh rồi à?” Dương Duy tưởng chừng đã chìm vào giấc ngủ bỗng nhiên lên tiếng.

Hạng Bội Tâm giật mình, chần chừ giây lát, “Em không biết.”

Cô thật sự không biết, trước khi mọi việc ngoài ý muốn còn chưa xảy ra, Dương Duy chân thật ngay thẳng, ở bên anh cô không có chút áp lực, song sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh dần lộ ra tính cách âm trầm đau thương, thậm chí có lúc xuất hiện ánh mắt làm người ta run sợ, cảm thấy lạ lẫm rất nhiều, cô quả thật sợ anh như vậy, cô không thấy được trái tim anh.

“Haha.” Dương Duy bỗng cười tự giễu.

Bất chợt, anh lật người lại, ôm chặt cô từ phía sau.

“A!” Cô sợ tới mức hét lên.

Nhưng tay anh như gọng sắt ôm cô chặt cứng không thể động đậy, cô muốn đẩy ra, anh lại càng siết vào.

“Buông ta ra, như vậy em không thể thở.” Cô cầu xin anh.

“Dùng cách tiểu nhân như thế giữ em lại ở bên anh, có phải em cảm thấy ừ khuất không?” Lồng ngực anh nóng như lửa dính sát vào cô.

“Không, không có ---” “Cô giả vờ.”

“Cho dù em cảm thấy ừ khuất, anh cũng vẫn làm vậy.” Dương Duy lại ra tay kéo áo ngủ cô xuống.

“Dừng tay, Dương Duy, anh dừng như vậy có được không? Dương Duy!” Cô mồ mịt hoảng hốt.

Anh không nghe vào lời cầu xin của cô, mạnh mẽ xé áo ngủ cô ra, những nụ hôn liên tiếp rơi trên tấm lưng trần, bàn tay ấm áp đặt lên phần ngực vênh cao, lăm bằm.

“Cho dù em có nghi ngờ bao nhiêu, anh chỉ muốn em tín nhiệm anh như trước, tín nhiệm anh...”

Tín nhiệm? Hạng Bội Tâm khản trương không thôi suy đoán ý tứ trong lời anh.

*

Trong khoảng thời gian này luôn là Chủ tịch đại diện quản lý tập đoàn Kael, ngay từ sáng sớm đã lan tràn không khí cạnh tranh cao chót vót.

Bởi vì hôm nay mở cuộc họp Hội đồng quản trị sẽ quyết định người trở thành Chủ tịch hội đồng quản trị mới, đối mặt với miếng bánh mỳ to lớn Kael, ai ai cũng giờ quý kẻ muốn giành đua cao thấp, trong đó xí nghiệp Long Đức chiếm ưu thế nhất, trên gương mặt những đại diện Long Đức tham dự hội nghị lần này không ai là không có sự tự tin nắm chắc.

Hội nghị vừa mới bắt đầu, khi Hạng Bội Tâm đẩy Dương Duy ngồi xe lăn xuất hiện, quả nhiên gây nên những tiếng thì thầm rí tai.

Chủ tịch Long Đức Lý Long Đức cười lạnh lên tiếng đầu tiên, “Chú nói cháu Dương này! Cơ thể không khỏe còn muốn tham dự hội nghị, quả là miễn cưỡng cho cháu.”

“Đâu có, có thể trở lại căn phòng hội nghị này, vẫn luôn là mong ước của cháu.”

“Cháu à, may mắn không chết thì nên ở nhà nghỉ ngơi, sao còn bôn ba làm gì? Huống hồ, hôm nay mở cuộc họp Hội đồng quản trị Kael, cho dù cháu từng là người chủ trì Kael, có điều đó đã là quá khứ, trong tay cháu không có cổ phần của Kael, sao có thể tham dự hội nghị được? Tôi nói này, có phải nên gọi bảo vệ đưa người này ra ngoài không?” Lý Long Đức với chiếc bụng bự dùng ánh mắt trào phúng liếc nhìn những thành viên ban giám đốc khác, cứ như là muốn những người khác phụ họa theo.

“Chủ tịch Dương, mời anh về đi cho! Anh nên quan tâm nhiều hơn tới cổ phiếu của Khoa học Kỹ thuật Dương Thị mới là thượng sách!” Vương Chí Hoàng nhảy ra nói chuyện, khiến cho Lý Long Đức cực kỳ vui mừng gật đầu liên tiếp.

“Quên không nói rõ với mọi người, sáng hôm nay, Khoa học Kỹ thuật Dương Thị mới cùng Phong Lễ đạt thành hợp tác sáp nhập, toàn bộ cổ phần trên tay chủ tịch Mao đã chuyển sang Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, cho nên bây giờ tôi xuất hiện, chắc cũng hợp tình hợp lý chứ?”

Lý Long Đức biến sắc, hai má căng ra đỏ lên, giữ lại mặt mũi, ông ta cười âm hiểm, “Được, hợp tình hợp lý, để cậu đến xem thế nào là Hội đồng quản trị chân chính.”

Hội nghị là do Chủ tịch đại diện chủ trì, nhưng xí nghiệp Long Đức lại có quyền lên tiếng mạnh nhất, tất cả chương trình hội nghị gần như đều do Long Đức thao túng chỉ đạo, khi hội nghị tiến hành, Vương Chí Hoàng thậm chí vài lần nở nụ cười khinh thường về phía Hạng Bội Tâm, song việc này không để cô lo lắng bằng biểu hiện của Dương Duy.

Dương Duy ngồi trên xe lăn từ đầu đến cuối không nói một câu, anh dường như không quan tâm đến hướng đi của hội nghị, chỉ nhìn chằm chằm màn hình di động, đối với anh như vậy, cô cảm thấy xa lạ trước nay chưa từng có.

Chợt, di động rung lên báo có cuộc gọi, Dương Duy bấm nghe, đáp nhẹ, “Mua vào toàn bộ.” Khóe miệng thoáng một nụ cười xảo quyệt.

Đối mặt với nghi ngờ của Hạng Bội Tâm, anh chỉ nắm lấy tay cô, lắc đầu không giải thích nhiều.

“Anh...” Thấy anh không nói, cô muốn đặt câu hỏi.

“Xuyt.” Anh ngăn cô lại.

Hội đồng quản trị hừng hực khí thế tiến hành, ngay khi Lý Long Đức đề nghị chọn ra Chủ tịch hội đồng quản trị mới, Dương Duy vẫn như không đếm xỉa nhắc đồng hồ lên xem.

Khi kim đồng hồ chỉ đến thời khắc đó, anh đột nhiên phát ra tiếng, vốn đang ngồi trên xe lăn lại bất ngờ đứng dậy đi về phía vị trí chủ tịch, không chỉ Hạng Bội Tâm hoảng sợ, mọi người càng kinh ngạc.

“Cậu, cậu... không phải đã bị bại liệt sao?”

“Ông cứ nói đi?” Dương Duy cười với Lý Long Đức.

Lý Long Đức quay đầu nhìn Vương Chí Hoàng, lại cố gắng tập trung vào Dương Duy, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Rất đơn giản, tuyên bố Hội đồng quản trị hôm nay kết thúc, chọn ngày tổ chức lại.”

“Anh nói vậy bạ gì đó? Người không có ưu thế về cổ phần thì có tư cách gì nói chuyện?” Vương Chí Hoàng lên tiếng mắng to.

Dương Duy đứng ở vị trí chủ tịch, “Muốn giành được vị trí Chủ tịch hội đồng quản trị, muốn có quyền lên tiếng, đầu tiên phải xem cổ phần ai hơn, ý trợ lý đặc biệt của Chủ tịch Lý là vậy phải không?”

“Tất nhiên.” Vương Chí Hoàng nhanh chóng tiếp lời.

“Vậy rất tốt, hôm nay trước khi tới đây, trong tay tôi chỉ có chút cổ phần lấy được từ Phong Lễ, thật sự không có tư cách lên tiếng, nhưng mà, vừa rồi khi đóng sản, cổ phiếu trong tay tôi đã vượt quá 29%, hiển nhiên đã vượt qua 25% của Long Đức.”

“Điều này sao có thể?!” Nghe vậy, chẳng những sắc mặt Lý Long Đức thay đổi lớn, những thành viên còn lại đều dồn dập châu đầu ghé tai.

“Tôi không để tâm các ông gọi điện thoại, hoặc tìm kiếm hỏi thăm bất cứ tin tức gì về tình hình đóng sản.”

Điện thoại của Vương Chí Hoàng vang lên vào lúc này, sắc mặt anh ta cứng lại đi sang một bên nghe máy, đến khi cúp máy, sắc mặt anh ta càng xanh mét.

“Chủ tịch...” Anh thì thầm nói nhỏ bên tai Lý Long Đức.

“Chết tiệt, không phải cậu nói đó chỉ là tin nhầm, không có ảnh hưởng gì sao?” Lý Long Đức trợn mắt nhìn anh ta.

“Tôi không ngờ sự việc thành ra như vậy.” Vương Chí Hoàng giải thích.

Chợt, Lý Long Đức chuyển hướng mục tiêu sang Dương Duy, “Là mấy giờ rồi, là mấy thả tin tức giả trên thị trường, còn ở phía sau thao túng toàn bộ thị trường cổ phiếu, có đúng không?”

“Tôi chỉ thả ra chút tin tức, nhưng chưa chắc đều là giả, rất nhiều chuyện hắc Chủ tịch Lý còn nắm chắc hơn tôi? Về nơi mà đạn Không Từ thép KTW bắn ra.”

“Mày đang nói gì thế?”

Trong phòng họp xôn xao, Thang Trần Quyền thỉnh linh dẫn theo rất nhiều người, vác súng trên vai đạn đã lên nòng xông vào, “Chủ tịch Lý, phiền ông theo chúng tôi về cục cảnh sát trợ giúp điều tra vụ tai nạn xe trên đường Williamsburg xảy ra vào tháng trước.”

“À không, hoặc nên nói là mưu sát có kế hoạch.” Matt tiếp lời.

“Nói vậy, tôi không có, tôi không biết gì hết! Các anh không thể bắt tôi, bằng không tôi sẽ mời luật sư tố cáo các anh.” Lý Long Đức không ngờ đến tình huống này, nhất thời chưa nghĩ ra cách ứng phó.

Nhân viên cảnh sát đi lên, còng hai cổ tay Lý Long Đức lại rồi đưa đi.

“Anh Vương Chí Hoàng, xin mời.” Matt giờ còng tay lên.

Sắc mặt Vương Chí Hoàng trắng bệch nhìn lướt qua Hạng Bội Tâm, tiếp đó chán nản nhìn sang Dương Duy, rồi lần lượt đại diện Long Đức bị đưa đi, Hội đồng quản trị như một trò hề thể là chết non.

*

Vì sao một người bại liệt lại đột nhiên đứng dậy khỏi xe lăn? Ngồi ở trong xe, Dương Duy thủy chung không lên tiếng, sự im lặng của anh làm Hạng Bội Tâm sắp không chịu nổi.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Anh không trả lời, không trở về Khoa học Kỹ thuật Dương Thị, cũng không về nhà, cứ lái xe đi thẳng ra ngoại ô.

Mãi đến khi xe dừng lại trước một khu tường niệm tư nhân, Dương Duy dặt tay cô đến trước mộ Dương Đông, Hạng Bội Tâm giờ mới hiểu được.

“A Đông, mọi chuyện sắp kết thúc, em hãy yên nghỉ!” Dương Duy đè nén nỗi buồn, ra vẻ bình tĩnh nói.

Cô cũng kích động cầm tay anh, hi vọng có thể chia sẻ nỗi buồn trong lòng anh.

Họ cùng sống vai đứng trước mộ Dương Đông rất lâu...

“Tất cả, anh có thể nói cho em biết được không? Anh muốn em bán toàn bộ cổ phần, em cho rằng anh đã từ bỏ việc trở về Hội đồng quản trị Kael, em nghĩ rằng những nỗ lực trước đó đã thành vô vọng, nhưng vì sao anh lại đột nhiên có được đến 29% cổ phần? Chúng ta vốn không có nhiều tài chính như thế, còn anh nói với tôi với Lý Long Đức viên đạn KTW là cái gì?” Cô hoàn toàn không hiểu.

“Mọi chuyện đều là bước ngoặt, tất cả đều là A Đông giúp anh.”

“Nói thế nào?”

“Sau hôm xảy ra chuyện đó, lực lượng cảnh sát phát hiện được đạn Không Tử thép KTW cắm ở hiện trường, nghiên cứu và đưa ra kết luận vụ tai nạn không phải ngoài ý muốn, mà là một vụ mưu sát có chủ đích, mục tiêu phải là anh, nhưng A Đông lại bị bắn chết thay anh.”

“Cái gì?! Vì sao lúc đó sĩ quan cảnh sát không nói gì với em cả?”

“Anh đã yêu cầu họ bảo mật, nói với bên ngoài đó như một vụ tai nạn xe thông thường, lo lắng sự cảnh giác của đối phương, sau đó cảnh sát Thang hi vọng anh giả vờ bị bại liệt, để họ tranh thủ thêm chút thời gian phá án.” Dương Duy ngồi xồm xuống, bàn tay mon trón bìa mộ của A Đông. “Trong lúc nằm viện, bác Dương đến thăm anh, bọn anh nói chuyện mấy lần, bác Dương cảm thấy xí nghiệp Long Đức có hiểm nguy cực lớn.”

“Vì sao?”

“Năm đó khi ông nội sáng lập tập đoàn Kael, Lý Long Đức không chỉ một lần lộ ra dã tâm bùng bùng của ông ta, ông nội để hạn chế ông ta đã nắm giữ không ít bằng chứng, anh vẫn luôn không phát hiện ra mình nắm trong tay những thứ đó, bác Dương nhắc nhở anh mới nhớ, trước khi ông nội qua đời từng nói cho anh biết ông để lại một vật trên kệ ở thư phòng cho anh, bởi vì anh quanh năm ở châu Phi tham gia công tác cứu viện, mà thứ đó bề ngoài như một quyển sách bìa cứng, anh chưa từng cẩn thận quan sát kỹ càng, mãi đến khi nhà lớn bị đem đi đấu giá, anh và A Đông kiểm kê đồ đạc mới phát hiện hộp gỗ.”

“Bên trong là gì?”

“Cái hộp gỗ khóa, anh không tìm được chìa mở, A Đông từng về hỏi bác Dương giúp anh có phải chìa khóa bị rơi đâu mất rồi không, bác Dương nói cho anh biết, chìa khóa hộp gỗ chính là chiếc chìa mà anh hay mang trên người hồi nhỏ, mà anh, vào lúc mười tuổi đã đưa chìa khóa cho em.”

“Đợi đã, em vẫn không hiểu, sao anh biết em chính là chủ nhân của tủ Gỗ sưa?”

“A Đông đã nhắc anh nhiều lần, em hay lắm bám tự nói với tủ Gỗ sưa, ban đầu anh không để tâm, mãi đến một buổi tối, anh ở ban công hút thuốc lá, đúng lúc có một người cũng không ngủ được, cầm chìa khóa đồng đứng trước tủ Gỗ sưa ở phòng khách rất lâu, anh mới biết, em chính là cô bé năm đó.”

“Cho nên anh lấy chìa khóa của em, mở hộp gỗ ra.”

“Ừ, trong hộp gỗ có không ít chứng cứ phạm tội của Lý Long Đức, kể cả việc ông ta từng có dính líu đến buôn lậu súng, với sự che chắn của xí nghiệp Long Đức, kiếm chác lợi ích lớn phi pháp, anh cung cấp manh mối cho cảnh sát, cảnh sát Thang cũng ngược từ nơi viên đạn bắn ra truy tìm, lúc này mới nắm giữ kẻ chủ mưu của toàn bộ vụ tai nạn là Lý Long Đức.”

“Ông ta nhất định phải trả giá đắt vì cái chết của A Đông.” Nghe đến đó, cô không nhịn được cắn hận.

“Biết ông ta tìm mọi cách chèn ép anh trở về Kael, anh cũng lập kế hoạch khiến ông ta không thể ngẩng mặt lên ở Hội đồng quản trị, cho nên anh mới muốn em bán tháo cổ phiếu, chẳng những có thể dùng giá cao lấy lại tiền của chúng ta, còn có thể làm Long Đức nghĩ đến thắng lợi trước mắt thỏa sức thu mua, sau đó, anh chọn ngày mở cuộc họp Hội đồng quản trị, thả ra tin tức bất lợi với Long Đức trên thị trường, giá cổ phiếu của Long Đức liên tục giảm nhanh chóng, liên lụy đến giá cổ phiếu Kael, anh lại dùng giá thấp mua vào, khiến ông ta trở tay không kịp.”

“Tài chính từ đâu mà có? Đó không phải con số nhỏ.”

“Bác Dương đưa hết toàn bộ số tiền muốn để cho A Đông cho anh, muốn anh thả tay đánh cược, để nhà họ Dương Đông Sơn tái khởi, cũng mới không để A Đông hi sinh vô ích.”

“Anh thật đáng giận, lại không nói cái gì với em cả!” Hạng Bội Tâm cảm giác mình bị quên lãng.

Dương Duy ôm lấy cô, “Anh không muốn làm khó em, Vương Chí Hoằng từng tìm anh, anh ta nói nếu anh không rời khỏi em, anh ta sẽ không tiếc đầu đầu với chúng ta, hoàn toàn đánh bại anh, anh cũng không muốn em trở về cạnh anh ta, đồng thời cũng không muốn em chém giết ra mặt với anh ta, cho nên, anh quyết định làm như vậy.”

“Vậy sao anh có thể dùng tủ Gỗ sưa uy hiếp em? Anh có biết em buồn thế nào không?”

“Nếu như vậy có thể bảo đảm giữ em lại, anh thả làm tiểu nhân lần này, anh nói rồi, anh thích em.”

Vành mắt cô phiếm hồng, “Kế tiếp anh muốn làm thế nào?”

“Tiếp tục đi theo em, học cách dùng thủ đoạn độc ác trên thương trường, để tập đoàn Kael trở lại với nhà họ Dương.”

“Thủ đoạn độc ác chết người, sở trường nhất của anh chính là đối phó với em.” Cô không nhịn được khóc nức nở.

Anh không nói gì, chỉ ôm chặt lấy cô.

Trên đường về, anh lấy một tờ giấy ó vàng trong túi ra.

“Đây là gì?”

Anh không trả lời, chỉ tỏ ý bảo cô xem.

Hạng Bội Tâm mở ra đọc, “Hành vi thương mại là hoạt động của quý ông, cũng giống như công việc viện trợ, là sự nghiệp của lương tâm, song, đó chỉ là lý tưởng, trong hiện thực, những điều đó chỉ là cắt chó! Chỉ có sự phát triển không từ thủ đoạn mới là lý tưởng?” Cô ngờ vực nhìn anh.

Dương Duy tỏ ra bất đắc dĩ gật đầu, cô cũng không nhìn được nữa mà cười ầm lên.

“Hahahaha...”

Quý ông cái gì, lương tâm cái gì, tất cả ở trên thương trường vốn chính là cắt chó!

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Kết thúc

Chương 11: Kết thúc

Kết hôn được ba tháng, tủ Gỗ sưa vẫn chưa được mở ra, bởi vì Dương Duy lại giở trò gian trá, uy hiếp Hạng Bội Tâm phải có bé con trước, anh mới bằng lòng lấy chìa khóa ra mở tủ.

Hành động này khiến cô giận đến ba ngày ba đêm!

“Tên trộm đáng ghét, xem em làm sao trừng trị anh!”

Một ngày, Dương Duy đổ xuống giường ngủ, nguyên nhân là một tiếng trước Hạng Bội Tâm lấy rượu ngon dùng tiếng nói êm ái bên tai giục dấy, anh không địch lại nữ sắc quả nhiên sau ba ly xuống bụng thì đầu óc choáng váng.

Nắm chắc cơ hội tốt, cô rón rén trắng trợn tìm kiếm trong phòng, ngay cả xó xỉnh cũng không bỏ qua, chỉ vì tìm chìa khóa tủ Gỗ sưa.

Nhưng mà cô loay hoay đến nỗi người đầy mồ hôi, đừng nói đến chìa khóa, ngay cả cái vòng khóa cũng không có. “Quái lạ, Dương Duy thối giầu chìa khóa đi đâu được nhỉ?” Cô gấp đến độ dậm chân.

Cuối cùng, cô thật sự không chịu nổi, đành bò lên giường, ồm ồm tức tối bên cạnh Dương Duy, “Anh yêu, anh đang ngủ đấy sao?”

“Ừm...” Anh lẩm bẩm.

“Vậy anh nói cho em biết, chìa khóa tủ Gỗ sưa ở đâu có được không?”

“Tủ Gỗ sưa?” Anh mơ màng nhìn cô, nói mê sảng.

“Đừng vậy! Tủ Gỗ sưa, anh nói cho em biết chìa khóa ở đâu, người ta chỉ mở ra xem một chút thôi!” Cô cọ vào người anh.

“Không có, anh không có...” Anh lắc đầu thật mạnh.

Hạng Bội Tâm vênh tai, mắt sáng ngời, “Cái gì không có?”

“Chìa khóa, anh không có chìa khóa!” Hai tay anh vung vẩy lung tung.

“Anh yêu, anh nói, anh không có chìa khóa tủ Gỗ sưa?” Giọng cô mơ hồ run lên.

“Ừ, không có chìa khóa, anh không có...”

“Vậy sao anh nói với em là anh giầu đi?” Sắc mặt cô bắt đầu thay đổi.

“Hm, không có, anh lừa em, anh lừa em đấy! Ai bảo em không sinh bé con cho anh... haha...” Anh còn cười ngây dại, “Ai biết chìa khóa ở đâu, tìm thy khóa đi...”

Vốn trên mặt Hạng Bội Tâm còn có chút tươi cười, nghe xong lời Dương Duy lập tức rút sạch!

Tay cô chống eo, sầm vang chớp giạt nhảy xuống giường. “Đương Duy, anh là tên khốn kiếp! Sớm biết anh đáng ghét như thế, tôi nên bỏ anh lại Paul Pador để anh tự sinh tự diệt mới đúng --- “Phật sơn vô ảnh cước trong nháy mắt giáng lên tiếp lên khuôn mặt đáng ghét.

“A...” Những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Một cơn gió lạnh lướt qua, Thiện Khả Vi đang thanh thoi uống trà chiều bỗng hắt hơi.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Không biết, hình như có người la hét Paul Pador.”

“Nó có quan hệ gì với việc mẹ hắt hơi?” Thiện Ti liếc sang mẹ một cái, “À, con đoán là mẹ nghe tạp âm rồi!”

“Tạp âm?” Vung tay lên, cô gõ lên đầu con gái, “Tạp âm cái đầu con ấy! Mẹ thấy con tạp nhiều bánh sùi cảo quá rồi đó.”

Thiện Ti vô tội nhìn mẹ.

The End.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Ca Người Giữ Tủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.